

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН СЕДЕМ ДНИ СЛЕД ПЕТЪК

Превод от английски: Бистра Ганчева, 1996

chitanka.info

След триумфалното шествие на американския книжен пазар, най-сетне и българският читател има щастието и удоволствието да се срещне с романите на блестящата писателка Джорджия Боковън. Тя е прекрасен разказвач, сладкодумен събеседник и проникновен сърцевед. До педантичност изследва и най-тънките струни в душите на своите герои. Любимата ѝ тема е вечното и прастаро като света красиво човешко чувство — любовта.

Нейните сюжети са взети направо от живота, а образите, които изгражда в своите произведения, са изключително плътни и пълнокръвни. Неоспоримо е умението ѝ да заинтригува своите читатели още с първите страници на поредната си книга и да ги държи в приятно напрежение до последния ѝ ред.

Носителка е на много престижни литературни награди, многократно е номинирана в топкласациите за любовни романи, а възторжените отзиви за нейното вдъхновено перо просто не секват в масмедиите и в специализираните издания.

Джорджия Боковън е дъщеря на професионален военен и през детството си почти непрекъснато сменя своето местоживееене. Учила е в 14 различни училища. Последното назначение на баща ѝ е било в Сакраменто и тя остава да живее там заедно със своите братя. „Номадското“ ѝ детство става причина да заобича пътешествията. Има съпруг, в когото е влюбена и до ден-днешен, и двама прекрасни сина.

I.

— Искаш от мен да направя такова нещо? — възкликна Джанет Франклин, като се опитваше да си пробие път през оживения коридор. Приятелката ѝ, Кейси Елингтън, подтичваше след нея, притискайки книгите към гърдите си.

— Джанет, моля те! От един месец проучвам този мъж — проплака тя.

— Тогава, защо не излезеш с него утре вечер? Така ще можеш да откраднеш колата още тази нощ — с ъгълчето на околото си Джанет улови светкавичното възмущение, което премина по лицето на приятелката ѝ.

— Аз не крада коли — просъска тя и сграбчи Джанет за китката. — Аз ги връщам на собственика, а между двете има голяма разлика.

— За теб да, но не и за хората, които притежават колите.

Кейси въздъхна с престорено съжаление:

— Мислех, че ще подскочиш от радост, като чуеш за възможността да изкараш двеста долара.

Джанет я дръпна към стената, за да се освободи от неспирния човешки поток и присви подозрително очи.

— ДВЕСТА ДОЛАРА? За да върнеш една кола на собственика?

Само за секунди пресметна, че с тези пари би могла да си купи учебници за следващия семестър и даже да ѝ останат джобни. Кейси кимна и Джанет усети, че ще се предаде.

— Какво трябва да направя?

— Благодаря ти, Джанет. Бях сигурна, че няма да ме изоставиш.

— Още не съм казала, че ще го направя.

Кейси обаче беше сигурна в обратното.

— Като свършат часовете, ела в кафенето да ти обясня детайлите.

Преди Джанет да успее да отвърне нещо, Кейси се обърна и потъна бързо в тълпата зад тях.

Джанет постоя замислено още няколко секунди и тръгна нагоре към кабинета по биология. Както обикновено, влезе последна. Промъкна се до масата и благодари с усмивка на колегата си Ърткуейк^[1] затова, че беше пристигнал достатъчно рано, за да подготви необходимото лабораторно оборудване. Въпреки подстрижката си като на индианец от племето мохаук и изписания актуален за деня надпис върху обръснатия си скалп, Ърткуейк притежаваше блестящ ум и беше божи дар за Джанет, която плуваше само по повърхността на науката и неизменно импровизираше по време на дисекция.

Ърткуейк бе дошъл на Запад в Станфорд преди две години, напускайки някакво елитно училище в Нова Англия. Беше се трансформирал от зубрач в пънкар, малко след пристигането си в Калифорния и за ужас на почтените си родители, като демонстрация на новия си стил на живот бе приел това цветисто име, което те непоколебимо отказаха да приемат.

Въпреки годините и социалното положение, които ги разделяха, Джанет и Ърткуейк бяха обвързани от едно истинско приятелство. Тя търпеливо понасяше закачките му относно нейните двадесет и седем години и умствената ѝ недостатъчност при усвояване на нов материал, а той завистливо се примиряваше със самодоволството ѝ от това, че нейните оценки от тестовете винаги бяха по-високи от неговите.

Докато седнаше на съседния стол, тя пхна учебниците под масата и бръкна в дамската си чанта, за да извади малък ластик. С няколко ловки движения прибра дългата си черна коса и я върза на опашка, за да не ѝ пречи докато работи. С лукав блясък в очите се обърна към Ърткуейк и хвана брадичката му.

— Обърни се — заповяда Джанет, — искам да прочета днешното кратко послание. Имам нужда от някакво предзнаменование, за да реша дали да приема една работа.

Той послушно извърна глава и отбеляза надменно:

— Съжалявам, днешният надпис е за мечтатели. Ако искаш да ти гледат на кафе, по-добре иди в кафенето. Все ще се намери кой да ти помогне.

Чак сега тя забеляза, че кичурът коса, който той обикновено боядисваше в платинен цвят, сега грееше като многоцветна дъга, а над

ушите си с черна боя беше написал „някъде там“ придружено от стрелка, която сочеше нагоре.

Джанет поклати намръщено глава.

— Имал си и по-добри постижения — наведе се и се вгледа отблизо в косата му. — Как си нанесъл всичките тези цветове толкова равно?

— Фирмена тайна.

— Така ли? И чия е тази фирма? — изсмя се тя.

— Престани, Джанет — той дръпна закачливо опашката ѝ. — Даже „Мейси“ има отдел за пънкари вече.

— Първо „Мейси“, после целият свят, това ли е плана на всички пънкове?

Ърткуейк се наклони да отвърне нещо, но възмущението му беше прекъснато от влизането на професора.

Джанет зае последната празна маса в кафенето, като тръсна учебниците си и безапелационно сложи ръка на единствения свободен стол до себе си. Нервно погледна часовника — беше дванадесет без петнадесет. Оставаше ѝ по-малко от час, за да отиде до библиотеката и да се прибере вкъщи с колата. Ако Кейси не се появи в най-скоро време, щеше да се наложи да присвои чуждия автомобил сама.

— А, ето къде си била.

Джанет се обърна по посока на гласа и видя приятелката си, която носеше поднос, пълен с храна.

— Кейси, не мога да си позволя... — намръщено започна да се възмущава, но тя я прекъсна:

— Аз черпя.

— Нямах предвид това — отвърна Джанет, но не беше много убедителна.

Всичките ѝ приятели знаеха, че едва свързваше двата края. А и тя никога не бе правила опити и не смяташе за нужно да крие безпаричието си и да се преструва, че финансовото ѝ положение е по-добро, отколкото изглеждаше. Въпреки че голяма част от таксата ѝ за обучение се покриваше от дарения, а останалите тя успяваше да плати чрез заеми, налагаше ѝ се да извършва невероятни ежедневни фокуси,

за да спечели пари за себе си и за поддръжката на прастария си фолксваген.

— Знам, знам... в един часа трябва да си вкъщи, за да поемеш грижата за малките на Карол. Но дори и така, все още има време да хапнеш.

— Но...

— Никакво „но“. Ти яж, аз ще говоря.

Кейси огледа Джанет от главата до петите и се намръщи.

— Макар че си облечена с всичките тия дрехи, пак ти личи, че си доста отслабнала. Разбирам, че е модерно да си тънка и висока, Джани, но все пак костите ти не трябва да тракат докато се движиш.

— Много благодаря за съвета. Как би трябвало да се чувствам след този ободрителен разговор? Самоуверена? Потисната? Спокойна, че имам приятелка, която се грижи за мен... или отчаяна, защото не ми остава много живот?

— Само отбелязах очевидното, не се сърди — тя взе една салата, сандвич и мляко от подноса и ги подаде на Джанет.

— Трябва да побързаме, Кейси. Обещах на Карол, че днес ще се прибера по-рано от обикновено — отвори млякото и забодне сламка в кутийката. — Първо, искам да ми кажеш нещо за хората, които ти предлагат тази работа, а после ще ми обясниш какво точно трябва да направя, за да открадна колата вместо теб.

Кейси поклати глава и въздъхна тежко.

— Имам чувството, че правиш от мухата слон, а аз те моля за една проста услуга — като разбра, че Джанет няма да се откаже от въпросите си, тя продължи: — Луи работи с повече от половината банки в Сан Франциско, тоест, когато някой просрочи изплащането на заем за кола, банките се обръщат за помощ към Луи. Дълги години той се занимавал с този бизнес сам, но след спада на икономиката, половината свят престанал да се издължава за направени заеми и той се принудил да наема помощници. В момента предпочита да използва жени, защото счита, че за разлика от мъжете, те не будят чак толкова подозрение, ако се навъртат около някоя кола и се опитват да я отворят.

Джанет преглътна парчето от сандвича си с шунка и сирене.

— Нещо не ми харесва в цялата работа, Кейси. Струва ми се малко опасна. Какво става, когато притежателят на колата те улови на местопрестъплението?

— Това никога не се случва, защото Луи изпипва нещата до последно и точно затова си струва да се работи за него. Преди да изпрати някого, за да изпълни поръчка на банка, той прави подробно проучване на навиците на собственика. Например колата, която ти ще трябва да вземеш довечера, принадлежи на един тип, който се занимава с джогинг три пъти седмично. Всичко, което се иска от теб, е да бъдеш до „Президото“, когато той напуска автомобила, а после ще имаш поне половин час за работа.

— Как...

— С това — прекъсна я Кейси и извади връзка ключове от чантата си.

Джанет ги огледа с удивление и възкликна:

— Но тук има повече от сто ключа!

— Не е толкова трагично, колкото изглежда. Досега не ми се е случвало да пробвам всичките, докато отворя. Обикновено двадесетият е подходящия ключ.

— Добре, да кажем, че вече съм откраднала колата. После какво?

— Закарваш я до ъгъла на улица „Маркет“ и пресечката на улица „Секънд“, където ще те чака Луи. Той я взема от теб, а ти се качваш на автобус или такси, за да се добереш до своята кола и си отиваш вкъщи с двеста долара по-богата.

Джанет изпита странна тъпа болка в стомаха.

— Кейси, сигурна ли си, че това е законно? — засегна се приятелката ѝ.

— Да не мислиш, че ще се забъркам в нещо такова?

— Правила си и по-щури неща...

— *Правила съм и по-щури неща?* Струва ми се, че хвърляш прекалено големи камъни по моята градина, като забравяш, че самата ти живееш в огромна стъклена къща. Кога за последен път си ме виждала да се обличам като горила... или като пиле? Някога да съм хващала пневмония, докато съм разнасяла ордьоври на палубата на някаква яхта в оскъден бански костюм и в гъста мъгла? Ти някога...

— Стига... разбрах какво искаш да кажеш.

Преди година и половина усилията на Джанет да свърже двата края я бяха довели пред вратата на „Агенция за всякакви услуги“. Бяха ѝ предложили идеални условия за работа — плаващо работно време, добро заплащане и страхотни бакшиши. В замяна на това тя беше

извършила няколко необичайни услуги, които варираха от демонстриране на „революцията“ в новите белачки за зеленчуци в търговско шоу в Кау Пелис, до поднасяне на балони на мъж, който боядисва Голдън Гейт Бридж, облечена в клоунски дрехи. Въпреки тези незначителни отклонения от нормалния живот, това, което предлагаше агенцията, напълно отговаряше на нуждите ѝ. В същото време работеше и като шофьор на лимузина.

Кейси се облегна назад и очите ѝ затанцуваха от триумфалната усмивка, която се разля по лицето ѝ.

— Значи ще изпълниш поръчката?

— Предполагам... — отвърна колебливо Джанет, но реши да отложи съмненията за по-късно, тъй като двеста долара бяха твърде много, за да ги отмине с лека ръка.

— Страшно съм ти задължена, Джени. Мисля, че тази ще бъде най-важната среща на моя живот — започвам да се влюбвам.

Джанет погледна сияещата си приятелка и мислено въздъхна. Откакто познаваше Кейси, тя винаги беше влюбена в някого. Вдигна салфетката от скута си, сгъна я и я постави обратно върху подноса. Зачуди се дали е възможно и тя самата да е била толкова млада и наивна. *Разбира се, че бях. Иначе нямаше да съм в това окаяно положение на двадесет и седем — разведена, бедна и при това едва във втори курс на университета.*

Джанет спря на паркинга на „Президо“ точно в шест и половина. Военната база, превърната в парк, тънеше в гъста мъгла. Пристигна по-рано от уреченото време, защото беше предвидила улично задръстване, което така и не стана. Някъде отвъд полезрението си долови шума от моторите на последните коли, които тръгнаха към „Голдън Гейт Бридж“, за да се приберат в града. Паркингът беше отделен от Сан Франциско само от магистралата и от малка брегова ивица, представляваща тревист хълм, залесен с борове и евкалипти.

За разлика от повечето военни бази, „Президо“ заемаше площ от хиляда и петстотин акра и беше отворена за гражданско движение. Построена в годината, когато колониите бяха заявили независимостта си от Англия, базата беше станала исторически паметник и не се използваше.

Джанет обичаше да се усамотява в този тих оазис от зеленина и спокойствие, който се гушеше във втория по големина град в Калифорния. Нямаше нищо против да почака до уречения час, заслушана в гласа на природата. Толкова отдавна не беше идвала тук, че си помисли с наслада за разходката от четвърт миля, която трябваше да направи, за да се придвижи към долния паркинг. Там щеше да пристигне морскосинята кобра-шелби. Тъй като нямаше представа от тези коли, на идване прегледа няколко класически списания за автомобили в библиотеката. Ниската, двуместна кобра от рекламите определено не ѝ допадна — ако имаше избор, щеше да предпочете спортния модел на мерцедес.

След десетте минути, които прекара в съзерцание на безмълвната красота на заобикалящата я зеленина и в спомени за колоездачните разходки с бившия си съпруг Робърт, тя посегна към книгата, която лежеше на седалката до нея. На другия ден сутринта в седем и половина трябваше да е прочела „Мяра за мяра“, и да е готова за задълбочена дискусия относно похватите, които Шекспир беше използвал в тази пиеса. Прелисти първите страници и се зачете, прозявайки се от скука.

Много скоро стана ясно, че така няма да научи нищо. За петнадесет минути, поглеждайки често към часовника и съзерцавайки потъналите в мъгла дървета, тя беше успяла да се справи с по-малко от пет страници, а вече настъпи момента на срещата. Хлопна книгата с облекчение и отвори скърцащата врата на фолксвагена. Лъхна я смесица от силни ухания — мирис на евкалипт и бор, и влажен дъх на солена вода и земя. Мъглата беше студена и я принуди да се свие, за да не замръзне. От страх да не събуди подозрение, беше облякла обикновен сив анцуг, който изведнъж ѝ се стори по-тънък от найлон. Вдигна качулката и стегна връзките под брадичката си. Спокойна, че лицето ѝ бе скрито така добре от чужди погледи и от мразовития полъх на вятъра, се запъти нагоре към хълма.

Краката ѝ потънаха до колене в мократа трева, която съучастнически прикри стъпките ѝ. За да бъде сигурна, че собственикът на колата няма да я заподозре, тя беше решила да го наблюдава на безопасно разстояние от паркинга. Но лепкавата мъгла беше паднала толкова ниско, че я принуди да се приближи до мястото, където той трябваше да паркира колата, и да се скрие зад един бор.

Не ѝ се наложи да чака дълго. В полумрака изплуваха два светли лъча и завиха в нейната посока. За миг капките по клоните около нея отразиха сиянието и проблеснаха издайнически. Тя се прилепи към дървото, като одра лицето си. Сърцето ѝ биеше лудо.

Какво правя тук? През цялото време се беше успокоявала, че няма нищо общо с крадците, но неизвестно защо, в момента се почувства като една от тях. Пое си дълбоко дъх и си напомни още веднъж, че това, което трябваше да извърши, не само беше законно, но и справедливо. Щом някой не искаше да върне по собствено желание нещо, което по право принадлежеше на друг, то нормално беше законният собственик да си възвърне отнетото, по какъвто и да е начин.

Въпреки това, все още я гризяха съмнения. Ами, ако горкият човек е загубил работата си поради изтощително заболяване и тази кола е единствения начин да се придвижва до болницата? Или адвокатската му кантора в някакво гето е фалирала и тя е последното нещо, което е останало след удара? Или... Светлините се стопиха. Тя се осмели бавно да надникне иззад дървото. Предпазливо погледна с едно око и прехапа устни — жертвата ѝ беше застанала под уличната лампа и изглеждаше доста страшно.

Но той е огромен! Ако нещо се обърка и ме улови на местопрестъплението, нямам никакви шансове да избягам. Спомни си някакви прости движения от карате, които Ърткуейк я убеждаваше, че трябва да научи преди един месец, когато им се беше наложило да разпространяват антиядрени позиви в един западнал квартал. *Добре и карате няма да ме спаси. За да успея да го ударя, той трябва да стои абсолютно неподвижно, обаче и в този случай пак ще се справи с мен. Дори и да не помръдва, само с един отведен удар с опакото на ръката си той ще ме метне от татък залива в Оукланд.*

Мъжът мина пред колата и стъпи в някаква дървена релса, която явно му служеше, за да прави разпъващи упражнения. Джанет се сниши. Той беше толкова близо, че можеше да го докосне. Усети, че бе лудост от нейна страна да продължи шпионирането, но не можеше да спре. Чувстваше се като паяк, който дебне летящ към паяжината стършел, уплашена, но въпреки това хипнотизирана от предстоящия сблъсък.

Внезапно той се изправи и се огледа. Джанет замръзна, без да диша. За части от секундата срещна очите му и усети, че излъчват интелигентност и разум. Сърцето ѝ заби в луд ритъм и ушите ѝ забучаха в очакване да чуят гласа му, който щеше да я извика, за да разбере, защо го наблюдава. За щастие, наоколо продължи да цари обичайната тишина. Тя реши, че всичко е било плод на нейното въображение.

След няколко секунди мъжът смръщи чело и потърка врата си замислено. Огледа се отново наоколо, върна се при колата, извади ключовете от спортния си пуловер, затвори вратата и се затича леко по алеята.

Джанет пристъпи малко встрани, за да проследи отдалечаването му. Стори ѝ се, че движенията му не бяха много балансиранни, сякаш едната обувка му стискаше и той накуцваше. Стисна връзката с ключовете и с треперещи ръце избра първия, с който да започне. След третия опит да пхне въпросния ключ в дупката разбра, че колкото и да го мушка и дърпа, той нямаше да влезе.

Погледна към сребристия ключ в ръката си и отново се стъписа от чудовищното престъпление, което трябваше да извърши. За сетен път през ума ѝ мина мисълта, че бе полудяла и че никога не бе вършила по-глупаво нещо. Опита следващия ключ с нарастващо притеснение, но пръстите ѝ затрепериха от обхваналата я паника. Сега, когато беше по средата на кражбата, двестата долара, които щеше да получи за колата на невероятно едрият мъж, изобщо не изглеждаха толкова много. Захвана се с поредния ключ. *Никога повече и за нищо на света* — обеща си мислено тя. — *Ако Кейси посмее дори и да ми намекне, че ми предлага да открадна автомобил, ще избягам през най-близкия изход.* На устните ѝ заигра неодобрителна усмивка. Знаеше, че не би могла да измами Кейси. Достатъчно беше тя да ѝ се обади към края на месеца, когато двеста долара имаха стойността на две хиляди, и щеше да открадне дори товарен камион.

Ерик Стюарт постепенно ускори крачките си и се опита да не обръща голямо внимание на обезпокоителната болка, която усети в бедрото. Не можеше да повярва, че шестте седмици, които прекара с гипсиран крак, го обездвижиха толкова сериозно, че дори три седмици

след махането на гипса му бе трудно да влезе в ритъма на обичайните си тренировки. Правеше го не за това, че бе модно да се бяга, или за да участва в състезания, а защото искаше да балансира десетте часа зад бюрото в службата с някакво по-различно натоварване. Катастрофата, която го прати със счупен крак в болница, а колата му в автосервиз, още повече затвърди убеждението му, че животът е прекалено кратък и поради това трябва да се живее пълноценно. И, ако бягането за здраве беше част от пълноценния живот, защо да не го прави, дори и да бе отегчително?

От проблемите около трудноподвижния крак мислите му се прехвърлиха към телефонния разговор, проведен сутринта. Беше позвънил на родителите си, които почиваха в Хонконг, за да ги уведоми за катастрофата, преди да бяха разбрали за станалото от сестра му. Споменът за това го развесели. Баща му бе приел съдържано информацията относно състоянието на пострадалия, пренебрегвайки подробностите около него за сметка на проявения жив интерес и нетърпение да узнае в какво състояние е колата. Беше се успокоил едва когато Ерик му описа подробно всяка драскотина и вдлъбнатина, и многократно го увери, че няма големи повреди. Уилям Стюарт беше разумен човек, когато станеше въпрос за всичко друго, освен за семейството и кобрата шелби, която тържествено бе предал на сина си в деня на приемането му за пълноправен партньор във водещата адвокатска кантора на Сан Франциско.

Ерик беше останал толкова поразен от подаръка, че не бе успял да отвори уста даже и за едно „благодаря“. До деня, в който Уилям му бе прехвърлил автомобила, двамата със Сюзън бяха обсъждали доста често през смях приготовленията, които баща им извършваше, за да отнесе кобрата със себе си в гроба. Но в момента, в който стана собственик на колата, пренебрежителното му отношение внезапно изчезна и само за няколко дни той разбра откъде извираше ревностната обич на баща му към тази великолепна машина. Кобрата вършеше всичко, което една нормална кола трябваше да прави, но се справяше със задълженията си по-добре от всяко друго превозно средство на пътя. Поне такава беше непоколебимото мнение на Ерик и Уилям. За тях всеки, който имаше друго виждане по въпроса за качествата на кобрата или беше неинформиран, или невероятно твърдоглав.

Няколко месеца след като стана собственик на невероятната кола, Ерик откри, че основната разлика в начина, по който той и баща му показваха обичта си към кобрата, беше в това, как най-добре да се наслаждават на нейните удобства. Когато Уилям бе купил автомобила, той го бе заключил в терморегулиран гараж, за да му се радва само там и да го бърше от праха. Изкарваше го единствено за да направи някое празнично кръгче около блока или за да го представи на изложба. Синът не отстъпваше по фанатизъм в грижите и също се вслушваше и откликваше на всяка промяна в звука на мотора или в шасито, но той използваше машината ежедневно, като отиваше и се връщаше с нея от работа.

Унесен в размишления, Ерик не забеляза кога бе завършил и втората обиколка от тренировката. Внезапно в мъглата се дочу бръмчене, което го изтръгна от спомените и накара сърцето му да подскочи чак в гърлото. Познаваше това бръмчене толкова добре, колкото собствения си глас — беше гърления рев на двигателя на кобрата. Единственият му нощен кошмар се превръщаше в действителност — **НЯКОЙ КРАДЕШЕ КОЛАТА!**

— По дяволите! — от гърдите му се изтръгна покрусен стон.

Почувства се напълно безпомощен. Беше чувал достатъчно за начина, по който крадците на коли си вършеха работата, и знаеше твърде добре, че ако машина от класата на кобрата изчезне, то тя бе изчезнала завинаги. Само за няколко дена щеше да бъде или продадена на части, или транспортирана зад граница. Реши, че ако мислеше да направи нещо за спасяването на любимата си кола, то трябваше да го направи още сега.

Вълна от адреналин се разля в цялото му тяло. Взря се в непрогледната мъгла и се опита да открие някакъв знак, който да му подсказва дали да търси най-кратката пътека, или да се върне по пътя, по който беше дошъл. Направи избора си и се втурна стремително напред.

Пристигна на върха на хълма и погледна към паркинга точно в момента, когато двата лъча от фаровете на кобрата завиха зад ъгъла и продължиха по главната улица. Молейки се тихо крадецът да отклони в следващата лява пряка, за да избегне натовареното движение, той се спусна от другата страна на хълма и се запъти към тясното шосе, което водеше извън военната база.

Тъй като трябваше да измине по-малко от половината разстояние, за да излезе на пътя, а Джанет не можа да смени скоростите, поради което караше на първа с почти двадесет мили в час, Ерик пристигна пръв. Пресмятайки наум скоростта, с която се движеше кобрата и времето, което щеше да му е необходимо да се оттегли, ако планът не проработеше, Ерик изскочи пред бавно движещата се кола и размаха ръце.

В това време Джанет все още неистово се опитваше да се справи с опърничавите скорости и вдигна поглед точно когато щеше да връхлети върху Ерик. От гърлото ѝ се изтръгна ужасен вик. На фона на кълбящата се мъгла и на сиянието на фаровете фигурата на мъжа изплува пред нея като гигантско привидение. Тя инстинктивно завъртя кормилото надясно, след което всичко стана сякаш от само себе си и за секунди. Колата поднесе встрани, хлъзна се и се заби в някакъв насип. Когато престана да се движи напред, тя започна да се върти около лявата си половина само на две гуми. В продължение на няколко секунди, в които Джанет остана без дъх, тя направи поредица от опасни зигзаги и бавно, със скърцаща въздишка се отпусна на дясната страна. Лъчите на фаровете прободоха млечната тъмнина, но това нямаше никакъв ефект и Джанет се почувства като в празно пространство.

Тя остана да седи неподвижно, заслушана в тишината, очаквайки тялото ѝ да покаже дали всичко с него е наред. Когато разбра, че нищо не крещи от болка, Джанет бавно опря гръб в шофьорската седалка. Дотук всичко беше добре. Размърда пръстите на краката, изви глезените и пречупи китките си. Всичко си работеше както обикновено. Опита се да отвори вратата, но дръжката се въртеше свободно около оста си и беше абсолютно безполезна. Направи втори опит, този път натискайки с рамо, но резултатът беше същият. Сви се, за да усиле напора, но внезапно пращане откъм храстите ѝ подсказа, че щеше да е много по-разумно, ако преустановеше пробите и си останеше там, където бе в момента. Не знаеше дали бе само плод на нейното въображение, но ѝ се струваше малко по-безопасно в този пашкул от стомана и стъкло.

Като започна да се спуска надолу в пролома, Ерик навехна болния си крак в един пън. Навеждайки се да опипа пулсиращото бедро, той загуби равновесие и се търколи по склона. Приземи се

странично и когато отвори очи, разбра, че бе спрял точно пред кобрата. Веднага забрави за себе си и започна да оглежда колата, за да открие евентуални повреди. Но светлината от фаровете, отразена в мъглата, беше достатъчна само колкото да види, че крадецът бе все още вътре. Изправи се с мъка. Движенията му се ръководеха единствено от сляпа ярост. Застана до тихо свистящото превозно средство и със зловещ пламък в очите процеди застрашително през зъби:

— Излизай...

Джанет погледна през прозореца и срещна най-гневните зеници, които бе виждала някога. Нещо в тях я накара да се отдръпне навътре.

— Не мога... — беше решила да го каже убедително и смело, но думите ѝ прозвучаха като пискане на малко, уплашено дете. — Бравата заяде — допълни тя със същия сопранов тембър.

Ерик се наведе и надникна в колата. Не можа да повярва на очите си. *Кобрата ми е открадната от жена!* Продължи да я гледа встрещено, изучавайки чертите ѝ на слабата светлина, излъчвана от таблото на автомобила. *Изобщо не прилича на крадец. Всъщност нямам представа как изглеждат крадците на коли.* Опита се да отвори вратата отвън, но усилията му не бяха по-успешни от нейните. Решавайки, че от другата страна ще му бъде по-лесно, той заповяда на Джанет да свали прозореца.

— Как ли пък не! Да не съм по-глупава от трите прасенца, взети заедно!

Не бе необходимо да бъде гений, за да се сети, че юмруците, които се свиваха и разпускаха нервно от двете му страни, правеха така не за друго, а защото изгаряха от желание да я стиснат за гушата.

Ерик затвори очи, пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Но това не помогна. Яростта му очевидно имаше собствено мнение по въпроса.

— Слушай какво ще ти кажа — започна той с груб, но равен глас, — или смъкни прозореца сама, или се отдръпни, за да го счупя.

Знаеше, че това бе блъф, но въпреки това прозвуча убедително. За нищо на света не можеше да счупи нарочно прозореца на кобрата, така както не можеше да подмине с безразличие и без да изпразни джобовете си от дребни пари в коледната кутийка за милостиня на Армията на Спасението.

По-скоро тонът, отколкото заплахата в думите му убеди Джанет, че насреща ѝ стоеше някакъв побъркан. Тя реши, че щеше да е най-добре, ако позабавеше отговора, за да спечели време, докато тайно се надяваше случаен свидетел на случилото се да повика помощ.

— Ще отворя прозореца само при условие, че се успокоиш и нито минута по-рано.

Каза го като майка, която наказва непослушното си дете.

Ерик облегна ръце в долната част на стъклото и притисна лице към него.

— Понеже няма изгледи това да стане по-рано от идната седмица, предлагам да се подчиниш още сега, докато не съм се ядосал повече.

Явно няма да стане с увъртане — помисли си Джанет и реши да смени тактиката, преминавайки към разумни доводи и убеждаване.

— Във всеки случай, не мога да разбера, защо си толкова бесен? Сигурно си знаел, че това ще стане, рано или късно. В края на краищата, банките не са известни заради добросъщността си. Опитай се да видиш нещата откъм по-светлата им страна. Може дори да не ти се наложи да плащаш застраховката, за да оправиш всички щети — банката ще се погрижи за това.

Той се вторачи в нея.

— Имаш ли нещо против да повториш всичко това още веднъж?

Джанет се успокои, че поне тонът в гласа му беше придобил по-нормално звучене.

— Ако беше изплащал заема си — продължи тя, — това нямаше да се случи. Всъщност, в определен смисъл за всичко, което стана тази вечер, си виновен ти.

— Изплащане? — повтори той. — И аз съм виновен?

Тя не можеше да спре и се развихри.

— Освен това, заради твоето безотговорно отношение аз изгубих двестата долара, които щяха да ми платят за тази работа. А на всичко отгоре, утре вероятно ще пропадна на изпита по английска литература, защото е изключено тази вечер да се прибера навреме, за да си науча както трябва.

Ерик се принуди да отстъпи. Не можеше да разбере дали красивата жена, която седеше от другата страна на прозореца, беше ударила главата си по време на катастрофата, или си имаше работа с

човек, който се опитваше да го прати за зелен хайвер. Вдигна ръце в жест на пълно доброжелателство и помирение.

— Ето, виж... вече съм спокоен. Имаш ли нещо против да свалиш прозореца.

Тя го погледна подозрително.

— Защо започна да говориш така?

— Как? — насила се усмихна той.

— Като че ли си имаш работа с двегодишно хлапе.

По някакъв необясним начин тя му беше имала по-голямо доверие, когато ѝ крещеше. Внезапно небето над тях се озари от пулсираща червена светлина. Джанет вдигна поглед към върха на хълма, а Ерик я последва безмълвно. Докато се опитваха да разберат какво става, някакъв невидим метален глас, излизащ от високоговорител, разтнесе тишината.

— Добре ли сте там долу?

В отговор и двамата въздъхнаха с облекчение и промърмориха едновременно:

— Слава Богу!

---

[1] Ърткуейк — Земетръс, политическо сътресение. (англ.). — Б.пр. ↑

II.

Един прожектор зашари напред-назад из пролома, накрая спря и освети катастрофиралата кола и нейния собственик. Двама полицаи се спуснаха за секунди надолу по склона и се запътиха към тях. Джанет установи, че никога не беше изпитвала по-голямо облекчение да види някакви хора. Те не яздеха бели коне, нито надуваха сигнални тръби, но това не ѝ попречи да се почувства като пленен колонизатор, очакващ кавалерията да го освободи.

Когато пазителите на обществения ред дойдоха при пострадалите, първото, което направиха, бе да попитат Джанет дали не е наранена. После, след като предприеха безуспешен опит да отворят заялата врата, заобиколиха автомобила и дръпнаха задната врата. Ерик хвърли поглед към Джанет и двамата си размениха глупави усмивки. Бяха се наежили един срещу друг до такава степен, че никой не се бе сетил за нещо толкова логично.

По-младият от двамата полицаи поиска да види паспорта на Ерик. Докато си записваше информацията от него, другият се обърна към Джанет. Тя прецени погледа му като хладен, но в същото време не прекалено осъдителен.

— Е, ще ми кажете ли какво става тук?

Джанет се поколеба откъде да започне. Последните два дена бяха протекли като абсурдна пиеса или френски фарс. Пое си дълбоко дъх и реши да започне от самото начало.

— Казвам се Джанет Франклин. Първо трябва да знаете, че обикновено не се занимавам с такъв вид работа... И най-вероятно затова тази вечер се забърках в такава каша. Тук съм, само защото моята приятелка Кейси Елингтън се е влюбила отново. Разбирате ли, тази вечер тя трябваше да отиде на една много важна среща и по-скоро щеше да умре, отколкото да я пропусне, ето защо аз се съгласих да я заместя в нейния бизнес, но само за днес...

Офицерът, който до този момент беше държал химикала над тефтерчето си, я погледна с присвити очи и се приготви да пише.

— По-добре прескочете мотивациите, за да спестим време, и преминете направо към съществуващата на проблема: как се озовахте в тази клисура в колата на чужд мъж?

Тя разцъфна в бърза, игрива усмивка.

— Значи да се придържам само към фактите, така ли?

Той кимна.

— Добре, ще се постарая, колкото мога. Кейси работи за някакъв си Луи, който...

— Как е второто име на този Луи?

Джанет помисли малко, след което поклати глава. Беше сигурна, че Кейси изобщо никога не беше споменавала второто име на работодателя си.

— Може да се сетите по-късно.

— Не съм сигурна. Кейси го назова няколко пъти, но съм убедена, че нито веднъж не използва друго име.

— Това ще го изясним после. А засега продължете с останалото.

Тя беше почти сигурна, че това, което той искаше да чуе, не беше свързано нито със състоянието на икономиката, нито с хората, които не изплащаха заемите към банките навреме, така че прескочи и тази част.

— Луи работи за банки, които имат проблеми с клиенти, не изплащащи дълговете си по заеми за коли. Той връща колите на банките. Но през последните години случаите зачестили толкова много, че му се наложило да потърси допълнителна помощ. Кейси е една от неговите наемни работнички...

Внезапно Джанет забеляза, че другият полицаи беше спрял разпита и я гледаше с усмихнати очи, в които блестеше лукав пламък.

— Продължавайте нататък — насърчи я по-старият.

Тя усети как една буца заседна в гърлото ѝ.

— Както ви казах преди малко, Кейси ме помоли да я заместя тази вечер.

— Позволете ми да си изясня нещо. Вие сте откраднала колата от този мъж, за да я върнете на банката, но в процеса на кражбата направихте катастрофа и се озовахте в тази клисура, така ли?

Буцата в гърлото ѝ сякаш нарасна и заседна още повече.

— Аха.

Полицаят се обърна към Ерик:

— Вие какво имате да кажете по случилото се?

— Колата е наша семейна собственост от двадесет години. Никога досега за нея не е правен заем.

Джанет се опита да преглътне.

— Той лъже — успя да каже със сподавен шепот.

— Може ли да проверя регистрацията на автомобила? — попита по-възрастният полицаи.

Ерик заобиколи колата, отвори жабката и извади някакъв документ. Подаде го на офицера, който го проучи подробно и го показа на Джанет.

— Тук е написано името на господин Стюарт госпожо, и не е спомената никаква банка.

— Сигурно има някаква грешка.

— Да — бавно отвърна той, — вероятно сте права, но ако дойдете с мен в участъка, убеден съм, че ще разберем повече подробности за тази „грешка“.

— Участъкът? Искате да ме откарате в полицейски участък?

— Ако нямате нищо напротив, естествено — успокои я той саркастично.

Докато наблюдаваше Джанет, Ерик установи с изненада, че вярва на нейната абсурдна история. Най-малкото, вярваше, че тя бе убедена в това, което говори. Дълбоко се съмняваше, че някой може да изиграе преобразяването, на което току-що беше станал свидетел. Нахалната самоувереност на тази жена бе изчезнала и сега тя приличаше на уплашено диво животно, уловено в клетка.

Групата се прехвърли през насипа и започна да се изкачва по хлъзгавата почва. По средата на пътя Джанет стъпи накриво и се подхлъзна назад, като възкликна от изненада. Ерик се изви и я хвана, за да я предпази от падане.

— Благодаря — тя изтръска мокрия си анцуг от пръстта.

Той погледна надолу към крака ѝ.

— Имам добър рефлекс, нищо повече.

Джанет вдигна очи, за да провери дали говореше сериозно. Срещна неговите — тъмни, дълбоки и чисти.

— Слушай... Наистина съжалявам за колата ти. Ще ти платя повредите.

Думите се откъснаха от устата ѝ леко, макар че все още нямаше никаква представа как щеше да направи това.

Застрашителното му ръмжене бавно се превърна в изкривена усмивка.

— Ще ми се да чуя как ще обясниш това на застрахователния си агент.

— О, съмнявам се, че ще мина през застрахователната компания. Не мога да си позволя да ми вдигат отново стандарта.

Той не обърна внимание на това „отново“.

— И ти си убедена, че ще ти излезе по-евтино, ако платиш всичко сама?

Сети се за сметката, която бе направил само за няколко козметични операции по купето на кобрата. Тя се оказа само с неколкостотин долара по-малка от годишната заплата на начинаещ адвокат.

— Имам приятел, който между другото се занимава и с ремонт на автомобили. Не само че не взема скъпо, но и ще ми позволи да плащам на части — тъй като Ерик не отвърна веднага на предложението, тя добави припряно: — Не се притеснявай, той работи много прецизно. Миналото лято се блъснах в един циментов стълб с моя фолксваген, и му премазах почти цялата предница, но Фил я направи като нова.

Светлина от прожектор мина през тях и прекъсна разговора.

— Мисля, че охраната е започнала да се притеснява какво ни задържа.

Ерик я хвана за ръката и започна да я тегли нагоре по склона. Още щом стъпиха на върха, той я пусна и се обърна, за да огледа кобрата, която лежеше на дъното на пролома.

— Господин Стюарт, извикахме камион, който ще издърпа колата — обади се по-младият полицаи. — Очакваме го да се появи всеки момент.

— Благодаря.

— Като се уверите, че нещата тук са уредени както трябва, ще ви помоля да се отбиете в участъка, за да подпишете няколко документа — допълни той.

Джанет, която до този момент беше подслушвала разговора между полицаия и Ерик, се сгуши, за да се стопли. Някъде в далечината се появи очакваният камион, който щеше да изтегли колата. *Актьорският състав се увеличава* — помисли си мрачно тя и не

пропусна да отбележи, че единственият герой, който отсъстваше от мястото на действието, бе Луи. ЛУИ!

— Офицер... — тя се пресегна да дръпне полицая за ръкава. — Ако ме откарате на ъгъла на улица „Маркет“ и „Секънд“, мисля, че тази бъркотия ще се изясни и без да ходим в участъка.

— Така ли? — възкликна насмешливо той, очевидно, без да ѝ вярва напълно, но все пак показвайки, че я слуша.

— Това е мястото, където трябваше да закарам колата след отнемането ѝ.

Не можеше да се примири с вероятността това, което беше станало тази вечер, да е просто резултат от глупаво припознаване. Трябваше да се увери, че някъде в Сан Франциско съществуваше човек, който отговаряше на описанието на Ерик Стюарт, също така притежаваше кобра-шелби и бе забавил плащанията по заема за тази кола.

— Точно в този момент Луи стои там и чака да се появи с откраднатия автомобил. Сигурна съм, че той има най-добро обяснение за всичко това.

— Имам чувството, че никога не сте срещали този човек.

— Така е.

— Тогава как ще го познаете?

Джанет усети подигравката в тона му и се почувства унижена от елементарната логика на въпроса.

— Не зная — призна неохотно тя.

— Госпожице Франклин, известно ли ви е, че в щата Калифорния хората, които работят за банката и връщат неизплатени коли, трябва да притежават специално разрешително?

Тя почувства как почвата под краката ѝ потъва още по-надълбоко.

— Всички, или само тези, които наемат допълнителни помощници? — попита, въпреки че вече знаеше отговора.

Беше сигурна, че Кейси никога нямаше да я помоли за такава услуга, ако ѝ беше известно, че за целта е необходимо специално разрешително.

— Всеки един, който възвръща неизплатена кола.

— Разбрах — кротко отвърна тя.

Камионът заби спирачки на метри от групата и от прозореца му се показа едър сивокос мъж.

— Къде е колата, която трябва да издърпам? — обърна се той към цялата компания.

— Долу в пролома — отговори Ерик с болезнено изражение.

Джанет се обърна и го погледна. За момент очите им се срещнаха и тя с облекчение установи, че гневът, който струеше от дълбоките му зеници, беше изчезнал. Вече не я наблюдаваше като бегълка от болница за психично увредени.

— Съжалявам — тихо промълви тя, неспособна да го утеши с нещо повече.

Ерик се взря в нея. Въпреки че беше висока почти колкото полицая до нея и излъчваше самоувереност в собствените си възможности, той по някакъв начин изпита желание да я защитава и да се грижи за нея.

Джанет се намери да повтори предложението си да плати всички повреди по колата, но преди да успее да каже каквото и да било, полицаят я поведе към патрулната кола. Докато се отдалечаваха от мястото на катастрофата, тя хвърли още един поглед назад. С изненада откри, че Ерик продължаваше да я наблюдава и инстинктивно вдигна ръка, за да му помахва за довиждане. Забеляза, че той отвърна на жеста ѝ с поклащане на глава. Беше готова да се закълне, че лицето му се просветли от нещо като усмивка.

Пътуването до полицейския участък се превърна в урок по унижение. Беше отделена от предната седалка и от пазителите си посредством тежка, метална мрежа, а клетката, в която се возеше, бе затворена с врати без брави. През цялото време имаше усещането, че бе обвинена, съдена и с издадена присъда. Опитва се да се съсредоточи върху познатите места, през които минаваха, и да мисли за всичко друго, но не и за ужасното положение, в което се намираше и за това, което щеше да последва в участъка.

— Как ни открихте толкова бързо в тази тъмнина? — попита тя. Всякакъв разговор щеше да ѝ се отрази по-добре от потискащото мълчание.

Отговори ѝ по-възрастният полицаи, който караше.

— Някакъв случаен минувач видял светлините от фаровете точно когато сте прескочила насипа и сте полетяла надолу. Той ни уведоми.

Джанет отскубна стръкче трева, което се беше забило в долнището на анцуга ѝ.

— Колко време обикновено трае случай като моя?

Шофьорът погледна към нея в огледалото за задно виждане.

— Не бих могъл да ви кажа. Не се занимавам с толкова много случаи като този.

— Арестувана ли съм?

— Все още не.

— Но ще бъда?

Откакто се помнеше, единственият страх, който я тревожеше, беше страхът от неизвестното. Беше убедена, че можеше да се справи с всичко, което ѝ се изпречи, стига да знаеше какво е то.

— Зависи.

Тя долови нарастващото нетърпение, с което той отговори, но се гмурна още по-надълбоко.

— От какво?

— От това как отговаряте на въпросите на детектива.

— Искате да кажете, от това дали ще ми повярва, или не.

— Точно така.

— А вие вярвате ли ми?

— Вижте какво, скъпа лейди, струва ми се, че няма да ви е много приятно, като разберете какво мисля за човек, който върши това, което вие свършихте тази вечер с кола като онази.

Тя се облегна назад върху винилната седалка и мислено въздъхна. Бъдещето ѝ проблесна пред очите ѝ като заглавие от първа страница на вестник: „ЖЕНА СЪСИПВА ЖИВОТА СИ, КАТО ПРАВИ УСЛУГА НА ПРИЯТЕЛКА“

Детективът, който трябваше да я разпитва, се оказа съвсем различен от образа, оформен в нейното въображение. Не само че беше спретнат до педантичност, но беше едновременно прекалено учтив и приятно разговорлив. Сивата коса около слепоочията и мъдрият му поглед ѝ напомниха за топлосърдечния ѝ чичо, който живееше в Уисконсин и никога не забравяше да я поздрави за рождения ден.

След като се представи учтиво, той я въведе в една малка заседателна стая и ѝ предложи нещо за пиене. Джанет предпочете

кафе, за да се ободри, и след като го получи, обвини ръце около топлата чаша.

— Детектив Макмилън, трябва да ви призная, че това интервю нямаше нищо общо с досегашните ми представи. Явно телевизията е създавала някакъв погрешен образ за полицията.

Той ѝ отвърна, смеейки се:

— Ние пазим стаите, с твърдите столове и лампи с голи крушки за закоравелите престъпници.

Тя се усмихна колебливо. Въпреки дружелюбното му отношение, не можеше така лесно да забрави, че човекът срещу нея притежаваше властта да я арестува.

— Правилно ли съм чула сержанта да казва, че миналия месец сте имали подобен случай? — попита с желанието да ускори процедурата по разследването и обявяването на евентуална присъда.

— Преди да ви отговоря на въпроса, по-добре ми обяснете какво стана тази вечер... Започнете съвсем отначало.

Джанет направи точно така, само че този път не си спести нито една подробност, дори и най-незначителната. Детектив Макмилън слушаше внимателно през цялото време, водеше си бележки и понякога я спираше, за да си изясни нещо, което не беше разбрал добре. Когато обяви, че това е цялата история, тя попита нетърпеливо:

— Е, какво мислите?

Той се облегна назад в стола и започна да потропва с химикала по мекия плот на масата.

— Струва ми се, че този Луи е страшно хитър мошеник.

Той ми повярва! — Джанет почувства как от плещите ѝ пада чудовищно тежък товар.

— В продължение на две години безуспешно се опитвах да си изясня тази подробност, и тъкмо когато бях загубил надежда, този тип се появи отново.

— Искате да кажете, че Луи е крадец?

— Непряк. Изглежда той се предпазва, като наема млади наивни жени, които извършват кражбите...

Тя мислено благодари на детектива, че така учтиво бе използвал „наивни“, вместо „глупави“, което беше по-точната дума.

— ... и после просто се появява, за да прибере откраднатата собственост.

Джанет преглътна последната капка кафе.

— Това, че вярвате на думите ми, значи ли, че мога да се върна вкъщи?

— Бих искал да повторим набързо някои подробности, ако нямате нищо против, и после не виждам никаква причина да не си отидете у вас, при условие, че скоро нямате намерение да напускате щата — в очите му проблесна закачлива усмивка.

Джанет повтори показанията си още два пъти, даде телефона на Кейси и чак след това получи разрешение да напусне. Беше възвърнала вярата си в правната система.

Окрилена от това, тя прелетя през фойето на полицейския участък и се втурна да търси автобус, който да я закара до военната база и нейната кола. Тичайки по тротоара, тя налетя изненадващо върху Ерик Стюарт, който стоеше на бордюра и очевидно чакаше такси. Първото нещо, което ѝ дойде наум, бе да се върне обратно в участъка и да стои там, докато той не си тръгне. Впоследствие реши, че само един неблагодарен страхливец можеше да се отнесе така към човек, който едва преди час беше извършил за него огромна услуга. Напълни гърдите си със свеж въздух, изправи рамене и като прескочи бордюра, потупа Ерик по ръката.

— Явно постоянно се натъкваме един на друг.

За момент той се вгледа в нея и ъгълчетата на устните му се разпънаха в лека, игрива усмивка.

— При условие, че живея в Сан Франциско от толкова години, и досега не съм те виждал изобщо, това, че за един ден се срещаме два пъти, изглежда отвъд границите на вероятното.

— Детективът ми каза, че си отказал да подадеш оплакване.

Той сви рамене.

— Стори ми се, че историята ти е прекалено налудничава, за да не е истинска.

— Искам да знаеш, че все още държа на предложението си да платя всички повреди по колата.

Лицето ѝ излъчваше такава честност, че той престана да се съмнява в искрените ѝ намерения да го обезщети. Но продължаваше да бъде все така сигурен, че тя няма никаква представа за каква сума ставаше въпрос.

— Реших, че ще е по-лесно, ако отклоня иска към моята собствена застрахователна компания, така че не се тревожи повече за това.

— Но как ще го направиш? Те няма ли...

Ерик разбра, че тя нямаше да улесни плана му.

— Тъй като автомобилът е такава марка, имам полица, която покрива всякакви разходи около него.

— Тогава нека ти платя поне това, което ще ти удържат.

— Добре — отвърна примирено той, осъзнал, че това, което тя искаше в действителност, бе да получи възможност сама да изглади недоразумението.

— Е... колко ще струва?

— Хиляда долара.

Джанет се опита да скрие удивлението си. *Хиляда долара! Откъде... и как изобщо щеше някога да се сдобие с толкова пари?* Неспособна да отговори веднага, тя се опита да събере мислите си и започна нервно да пристъпва от крак на крак.

— Надявам се, че няма да има проблеми, ако плащам на части?

В този момент до тротоара спря някакво такси.

— Казах ти вече — изобщо не е необходимо да си създаваш такива проблеми и да ми плащаш обезщетение — той отвори вратата на таксито. — Искаш ли да те закарам донякъде?

Тя поклати глава. Допреди време такситата бяха лукс за нейното финансово положение, а от няколко часа вече представляваха нещо съвсем недостижимо и изглеждаха като декадентска проява.

— Не, благодаря. Ще хвана автобус.

Прагматичната страна от характера на Ерик го посъветва да забрави за загубите си и това, че бе срещнал Джанет Франклин. Емоционалната част обаче, която от време на време изплуваше над другата, категорично отхвърли намерението му да си замине и да я остави сама посред нощ в някакво затънтено предградие.

— Влизай — каза той накрая. — Глупаво е да стоиш и да чакаш автобус тук, когато и аз отивам към военната база.

Тя продължаваше да се колебае.

— Имам само два долара...

— За Бога, няма ли да престанеш най-сетне и да влезеш?

Внезапно той започна да съжалява, че просто не ѝ беше казал, че сумата е петдесет долара. Нещо го предупреждаваше, че Джанет бе готова да плати всеки цент, дори това да ѝ отнемеше двадесет години. А, ако тази вечер имаше нещо, в което беше абсолютно уверен, то беше чувството, че не искаше да бъде обвързан с тази жена в продължение на двадесет години, та дори и чрез такава слаба връзка.

В края на краищата тя отстъпи пред разума и влезе в таксито. След като се возиха известно време мълчаливо, не се стърпя и го попита:

— Защо се държиш толкова внимателно с мен? Ако бях на твое място, изобщо нямаше да се отнасям така с теб.

— Вероятно имам нещо генетично заложено — отвърна той, имайки предвид, че никой от семейството му не можеше да се гневи повече от половин час, независимо от това, което го беше провокирало към такава реакция. — Нещо, което се е предало по бащина линия.

— Да, разбирам.

Те отново потънаха в тишина. Не след дълго я нарушиха, но този път започна Ерик.

— Студентка ли си?

— Аха.

Бяха спрели на червен светофар и Джанет унесено гледаше към някакво младо момиче, облечено в черни панталони, и електриково зелена риза, което чакаше на отсрещния ъгъл. Откакто се беше сприятелила с Ърткуейк, нестандартно носещите се хора представляваха за нея само забавна картина, която обичаше да наблюдава.

— В университета в Сан Франциско?

— Не, в Станфордския.

Отговорът ѝ го впечатли. Знаеше, че там се влиза доста трудно, и че на всеки един приет оставаха стотици квалифицирани кандидати, които биваха отхвърляни.

— Правиш ли дипломна работа?

Тя се обърна към него с присмехулен поглед. Беше свикнала хората да я мислят за петокурсничка.

— Все още не, втори курс съм. Започнах малко късно висшето си образование.

Той я огледа с любопитство. Установи, че дори и без грим, и с коса, вързана на опашка отзад, тя нямаше вид на тийнейджърка. В лъчезарните ѝ сини очи се четеше улегнала зрялост, която много по му допадаше от един наивен поглед.

— Сигурно е доста трудно да се върнеш отново към ученето след толкова години?

Въпросът беше един от онези, с които се поддържа вежлив разговор, но Ерик откри, че бе повече от учтиво заинтересован от отговора.

— Вече не е така зле. За разлика от първата година. Тогава имах чувството, че гребя срещу течението.

Той се усмихна състрадателно.

— И се страхуваше до смърт да спреш за почивка, понеже знаеше, че ще те изхвърлят.

— Откъде знаеш?

— Така се чувствах през първата година в правния факултет.

— Ти си *адвокат*? — ентусиазмът, който беше насъбрала преди минута, внезапно охладня.

Тъй като му се беше случвало доста често и преди това, Ерик си представи паническите мисли, втурнали се в главата ѝ. *Сигурно вече се опасява, че ще я въвлека в безкраен съдебен процес* — предположи той.

— Не се занимавам с престъпници, бъди спокойна.

— Слава Богу — въздъхна с облекчение тя.

Таксиметровият шофьор прекъсна думите ѝ.

— В коя част на военната база искате да отидете?

Джанет му обясни и след десет минути таксито спря на паркинга, близо до нейния фолксваген. Преди да излезе от колата, тя бръкна дълбоко в джоба си, измъкна две прилежно сгънати доларови банкноти и ги подаде на Ерик.

Той погледна замислено към протегнатата ѝ ръка и като почувства, че щеше да е безполезно да се съпротивлява, пое парите.

— Нека това да бъде първата вноска от хилядата, които ти дължа — каза тя.

— Не знам защо, но бях сигурен, че ще кажеш точно това.

Той разсеяно уви банкнотите около пръста си.

— Е, мисля, че няма смисъл да се преструвам и да казвам, че ми беше много приятно да се запознаем. При обстоятелствата, които ни

срещнаха, това най-малкото ще е смешно.

Тя протегна ръка и погледна Ерик с игрив блясък в очите.

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна той в същия дух и пое ръката ѝ.

Вече беше излязла от таксито и затваряше вратата, когато се сети, че не знаеше адреса, на който да изпраща парите.

— Къде живееш?

— Защо питаш? — подозрението в гласа му я накара да се засмее.

— Нямам никакви задни мисли, уверявам те. Просто трябва да разбере, къде да изпращам вноските по изплащане на повредите.

Той се замисли върху няколкото възможни варианта и накрая се спря на къщата си в Сан Франциско.

— Авеню „Сий Клиф“, номер 1723 — отговори припряно, като вече съжаляваше, че ѝ беше казал за удръжките от застраховката.

— Едно-седем-три-две.

— Не, две-три — той се пресегна за портмонето си. — Забрави този адрес — извади визитната си картичка и ѝ я подаде. — По-добре изпращай парите в службата. Но гледай да не забравяш да пишеш на плика „лично“, в противен случай счетоводният отдел ще се види в чудо, докато открие, че нямаш досие в картотеката.

— Добре — тя се обърна да затвори вратата и му махна за довиждане, но внезапно се сети още нещо и се наведе отново към таксито. — Само искам да ти кажа... Наистина оценявам начина, по който се...

— Стига вече за това.

— Е, тогава просто лека нощ.

— Лека нощ, госпожо Франклин.

— Джанет.

— Лека нощ, Джанет.

Тя засия.

— Ще се чуем скоро — опита се да затвори вратата, но не успя от първия път и повтори още веднъж. Този път успя.

Таксиметровият шофьор запали мотора и включи скоростите.

— Почакайте малко — спря го Ерик. — Искам да съм сигурен, че ще си замине нормално.

Той я проследи как извади ключовете за нейния фолксваген от джоба си и отвори вратата на колата. Докато я наблюдаваше, установи, че дори и без грим, облечена в раздърпан спортен екип, с пригладена и вързана на опашка коса, тя бе красива жена. *Красива и невероятно наивна* — реши той, чудейки се как бе възможно някой на тази възраст да се съгласи на толкова безразсъдно глупава и рискована постъпка.

Двигателят на фолксвагена изкашля облак дим, изпърпори и накрая заръмжа в нормалния си ритмичен напев. Ерик хвърли последен поглед към Джанет и каза на шофьора, че вече могат да тръгват. Спокойно се облегна назад, приготвяйки се за пътуването до Саусалито, и за момент се опита да си представи какво щеше да се случи, ако беше срещнал Джанет Франклин при други обстоятелства.

III.

Когато се прибра в дома си на улица „Пало Алто“, Джанет вече се чувстваше толкова изтощена, че единственото, което реши да направи, бе да си вземе един душ и да си легне. *Шекспир ще трябва да почака до сутринта* — помисли си тя, докато се прозяваше широко и отключваше външната врата. Още преди да бе успяла да пъхне ключа до дъно, някой отвори внезапно.

— Карол?... Защо си будна по това време? — възкликна стреснато.

— Добре ли си?

— Доколкото мога да преценя, да.

По гърба ѝ преминаха тръпки от страх. Познаваше Карол като весела и разумна жена, която на двадесет и девет понасяше съдбата си на млада вдовица и майка с неизчерпаем кураж, и уплашеното изражение на лицето ѝ сега се стори на Джанет доста обезпокоително.

— Тогава защо полицията те търси?

— Вече? — изстена тя.

Карол я сграбчи за ръката.

— Ще бъдеш ли така добра да влезеш и да ми разкажеш какво става?

— По-добре да го оставим за утре сутринта.

— В никакъв случай — заяви Карол и я поведе решително към канапето. — Първо седни и си вдигни краката нависоко, за да си отпочинат, а в това време аз ще се погрижа да направя едно кафе.

От личен опит Джанет знаеше, че бе безсмислено да се съпротивлява на Карол, и послушно се настани на дивана, като си подложи една възглавница. Когато я преместваше, под нея се откри цял склад от части на детската игра „Лего“, тя се усмихна. Това бе работа на четиригодишния син на Карол, който според нея имаше доста странна представа за подреждането. Брайън обикновено мислеше, че ако една играчка не се вижда повече, то тя бе на мястото си. За разлика от него, шестгодишната му сестричка Ейми притежаваше навиците на

възрастен човек и беше такава чистница, че Карол понякога се притесняваше за нея. Бащата на Ейми беше починал още когато тя беше само на четири, но въпреки крехката си възраст, оттогава тя постоянно се бе опитвала да поеме част от задълженията на майка си.

Джанет склони глава върху възглавничката и притвори очи. Преди да се премести да живее при Карол, тя беше натрупала известен опит в общуването с деца на годините на Брайън и Ейми. В собственото си семейство тя беше най-малката от четирите деца. Споразумението, което беше сключила с приятелката си — да поеме двадесет и четири часа от грижите за малките на седмица, което щеше да улесни Карол в подготовката ѝ за защитата на научна степен — се беше оказало много по-сполучливо, отколкото тя изобщо си бе представяла преди година и половина. Вместо да се отнасят една към друга като работодател и изпълнител, те бяха завързали толкова стабилно приятелство, което, бяха абсолютно убедени в това, щеше да издържи до края на живота им.

Със замъглени от умора очи Джанет погледна към Карол, която се върна в стаята с поднос и чашки от китайски порцелан, потракващи върху малките чинийки. Помисли си, че с външния си вид нейната приятелка — висока, стройна и с руси коси — караше всички да обръщат очи след нея. Но въпреки непрестанните съвети и насърчения от страна на близки приятели, тя отказваше да се върне към предишния си начин на живот, който включваше доста срещи с мъже.

— Каза, че са звънели от полицията?

— Някакъв детектив, Макмилън.

— Обясни ли ти какво иска? — подозрително попита Джанет, навеждайки се да поеме чашата, която Карол бе напълнила с кафе.

— Не можел да открие Кейси на телефона, който ти си му дала. Държи да му се обадиш.

— Сега?

— Само ако се върнеш преди два часа — Карол седна срещу Джанет върху един от старинните столове от времето на кралица Ана, като леко издухваше парата от кафето си. — А сега би ли ми пояснила каква е тази работа и защо те търсят от полицията?

Джанет се отпусна напред и въздъхна тежко. Беше два и половина и явно телефонното обаждане до участъка щеше да почака

до сутринта. Започна да разказва по възможно най-краткия начин, като повтори основните моменти от почти криминалното си преживяване.

През цялото време, докато тя говореше, Карол слушаше внимателно, а когато приключи, я попита:

— Какво представляваше този... този мъж с колата?

В продължение на няколко секунди Джанет се опита да разбере какво точно я питаше Карол. Накрая си представи мислено Ерик Стюарт и се помъчи да направи кратко описание.

— Той е висок, има атлетична стойка, тъмнокафява коса, зъби, за които мечтае всеки зъболекар и малко понакуцва с единия крак. Според мен най-забележителното нещо от лицето му са очите. Има удивително изразителни очи. Когато бяхме в пролома сами и той ме гледаше през прозореца на колата, само трябваше да се взра в очите му и разбирах какво мисли. Имам чувството, че когато е внимателен и нежен, жените просто падат в краката му.

— Господи...

Джанет вдигна очи от чашата и срещна усмивката на Карол.

— Какво ти става?

— Възможно ли е да си хлътнала по този Ерик?

Тя зяпна от изненада.

— Не говориш сериозно, нали?

— Всичко, което исках да разбера, беше как се е държал господин Стюарт, след като някой открадва и удря колата му, а получих пубертетско описание на Хулио Иглесиас.

Лицето на Джанет пламна от внезапно притеснение.

— Явно... явно не съм те разбрала.

— Очевидно — Карол започна да събира чашките. — Вече си мисля, че никак не е зле, дето удръжката от застраховката е толкова голяма. Това ще ти осигури достатъчно време, за да го срещаш.

— Последното нещо, което искам в момента, е да видя Ерик Стюарт отново.

— Сигурна ли си?

— Никога не съм била по-сигурна в нещо.

Карол я погледна с лукава усмивка:

— Струва ми се, госпожо, че вие протестирате твърде много.

„Шекспир!“

— Не можа ли да цитираш някой друг? — изпъшка Джанет, понасяйки подноса към кухнята.

Карол ѝ отвърна през смях:

— Предпочиташе да е Байрон?

— Мисля, че в момента най-подходящ е По.

Карол я последва в кухнята. Зае театрална поза и понижи глас.

— Веднъж, когато в нощ ужасна, аз мислех морен и нещастен...

— Това вече е друго нещо.

Те прибраха захарта и сметаната, след което измиха чашите и чак тогава тръгнаха към спалните си. Джанет се запъти към стаята си, замислена върху грешката, която беше допуснала, описвайки Ерик. Все още беше убедена, че впускането ѝ в подробна обрисовка на външността на господин Стюарт, вместо на неговите действия, беше просто едно недоразумение. Макар че... не можеше да разбере как се беше разбъбрила така за него. А и наистина мислеше това, което каза на Карол. Въпреки физическата красота и привлекателност на Ерик, тя беше сигурна, че последното нещо, което искаше да направи в момента, бе да го види отново. Освен това, той без съмнение бе решил, че на нея ѝ хлопа дъската, а тя нито имаше време, нито изгаряше от желание да го убеди в противното.

След като остави Джанет предишната вечер, Ерик счете за по-разумно да остане в града, отколкото да се прибере в дома си в Саусалито, който се намираше от другата страна на залива. Къщата на улица „Сий Клиф“ беше станала негова собственост, след като се бе предавала подред на три поколения. Сега в нея живееха неговите баба и дядо, родителите му и сестра му. Въпреки това случаите, когато всички си бяха вкъщи по едно и също време, ставаха все по-голяма рядкост. След пенсионирането на баща му, родителите му бяха открили радостта от пътуването и оттогава постоянно изучаваха някоя нова страна на света. Баба му и дядо му предпочитаха топлината на минералните бани Палм Спрингс, а сестра му, Сюзън, прекарваше повече време в страните от Ориента, отколкото в Щатите, защото беше пилот в компания за международни куриерски услуги. Ерик обикновено оставаше да преспи в тази двуетажна тухлена къща в стил

Тюдор само, когато му се налагаше да закъснее вечер или имаше прекалено ранна среща на другия ден.

Тази сутрин нямаше никакви срещи, но въпреки това му предстояха безброй задачи. Трябваше да се договори за превозването на кобрата до работилницата „Самс Боди“, да се свърже със застрахователния си агент и да се обади до службата, която даваше лимузини под наем, за да ги предупреди, че щеше да задържи колата дотогава, докато оправеха неговата собствена. Последния път, когато бе оставил автомобила си в автосервиз и му се бе наложило да ползва услугите на такситата, беше имал само главоболия. Понеже рядко се сещаше да провери колко пари има в себе си, твърде често се бе оказвал в ситуация да пристигне до дадено място и да установи, че няма достатъчно, за да плати.

Първата му работа бе да позвъни на секретарката си и да отмени срещата в девет часа за следобед. След това се зае да уреди проблема с колата. Два часа по-късно той се обади на Елизабет Гудсън, за да я предупреди, че плановете им за ходене на опера в събота щяха да претърпят малка промяна.

Ерик беше приятел на Елизабет и нейния съпруг, Уолт Гудсън, още от първи курс в университета. С изключение на годините, прекарани в различни колежи, те бяха поддържали редовни контакти и се виждаха доста често. Елизабет работеше като дизайнерка на интериори, на свободна практика. Уолт беше директор на отдела за готово облекло към фирмата „Неймън Маркус“.

— Ерик! — гласът на Елизабет преливаше от щастие. — Какво става?

— Обаждам ти се да проверя дали имаш нещо против да напуснеш мързеливия си съпруг и да избягаш с мен във Фиджи.

— Хм... да избягам с теб във Фиджи. Звучи доста съблазнително. Защо не помислиш дали можем да заменим това с нещо музикално? Например да помолим маестро то да ни включи в програмата на операта за следващата година.

— Ти ще пееш теноровата партия.

— А ти сопраното.

— Уолт може да държи меча...

Тя се изсмя:

— Само не и около мен. Тази сутрин си свали половината челюст, докато се бръснеше. Това надхвърли всякакви граници и вече не бих му дала нещо по-остро от пръста му. Напоследък само неприятности ми сервира.

Ерик прочисти гърлото си и премина на въпроса, поради който всъщност се обаждаше.

— Като каза неприятности... — започна той и разказа цялата история с колата.

— Ерик, но това е ужасно! — възкликна със съчувствие Елизабет. — И то точно след като я взе от сервиза. Какво ще кажеш на баща си?

— Ако имам късмет, той никога няма да научи за кражбата и последиците по колата. Предполагам, че докато е в Япония, няма да разбере дали съм взел кобрата след първата катастрофа. Единственото, което трябва да направя, е да си мълча, и той ще реши, че поправката е отнела повече време, отколкото предполагахме.

— Подло.

— По-добре нищо да не знае. Така няма да има проблеми с кръвното — Ерик погледна часовника над камината. — Всъщност, стана време да затварям и да тръгвам, а още не съм ти казал истинската причина за моето обаждане. Тъй като през следващите няколко седмици се налага да използвам лимузина под наем, реших, че няма да е зле да се насладим на тази услуга в събота вечер.

— Но това е чудесно! Искаш да кажеш, че най-после ще имам шанс да видя как живее другата половина на човечеството?

Елизабет имаше навика да приветства всяко ново приключение с ентузиазма на дете, което се е отскубнало от родителите си в магазин за бонбони. Ерик беше установил това отдавна и се усмихна.

— В събота ще се върна твърде късно от Монтерей, затова, ако нямаш нищо против, ще дам инструкции на шофьора да мине първо на твоя адрес. После двамата с Уолт можете да се отбиете да вземете и Сандра на път за операта.

Ерик поддържаше връзката си със Сандра по-скоро от удобство, отколкото от някакви чувства между тях. Те си звъняха, когато изникнеше приятен повод за среща, или когато някой от тях имаше излишен билет за някое представление, както за приближаващата съботна опера.

— Уолт все ми повтаря, че много скоро ще загубиш удоволствието от компанията на Сандра.

— Може и това да стане. До края на месеца тя трябва да реши дали да приеме повишението и предложението да се премести в Далас. Наистина не ми се иска да си отиде, но тя не бива да пропуска такава страхотна възможност.

— Честно казано, отдавна имам желание Сандра да замине някъде.

— Мислех, че я харесваш.

— О, разбира се. Но ми се струва, че докато тя се върти около теб, ти никога няма да помислиш за по-сериозна връзка.

— Този път ми повярвай, Елиза. Ако се появи такава жена, нищо, нито Сандра, нито цяла редица футболни защитници няма да ми попречат. Но дотогава Сандра Уинслоу е най-подходящата ми компания. Тя е красива, чаровна, интелигентна, и което е най-важно — няма никакво намерение да се обвързва с мен. Какво повече ми трябва?

— А не ти ли е нужен някой, с който да се сгушите в студените нощи?

Този разговор се бе повтарял стотици пъти в една или друга форма, но с присъщия си неизлечим романтизъм, Елизабет все още не можеше да се примири, че Ерик приближаваше тридесет и пет, а нямаше съпруга.

— Повярвай ми, никога топленето през студените нощи не е представлявало някакъв особен проблем за мен.

— Говорех за нещо по-постоянно.

Той се засмя и приключи темата.

— Ще се видим в събота.

Каза й „довиждане“, огледа стаята още веднъж, за да не забрави нещо, и тръгна към офиса, нетърпелив да започне деня.

На петия ден след катастрофата с колата на Ерик Стюарт, Джанет беше отново в Сан Франциско и караше прецизно една лъскава лимузина, ловко маневрирайки сред движението на улица „Маркет“. Тя даде сигнал, че ще завива наляво по „Ван Нес“, която щеше да я изведе на „Ломбард“, а после на „Дивасадеро“, където трябваше да

вземе някакъв клиент. По нейна молба диспечерът на „Лимузини под наем“ ѝ беше възложил ангажимент, който щеше да продължи цялата вечер, вместо да ѝ даде три или четири едночасови повиквания. Въпреки, че за по-дълготрайните престои се плащаше по-малко, Джанет предпочиташе този вид услуги, защото докато чакаше компанията да се навечеря или да изгледа представлението, можеше да се подготви за упражненията на другия ден или да си напише домашното.

Макар че не ѝ се бе наложило да отиде отново в полицейския участък, седмицата бе преминала в мъчително чакане на телефона. След като научи, че единствената причина за обаждането на детектив Макмилън онази нощ бе телефонът на Кейси, тя бе започнала да диша малко по-леко. Сега ѝ оставаше само да чака „падането и на другата обувка“, докато първо полицията, а после и прокурорът си свършеха тяхната работа.

Наближавайки „Дивасадеро“, Джанет хвърли още един поглед към адреса, който лежеше на седалката до нея и прецени, че къщата трябваше да се намира от дясната страна на улицата, някъде, след три блока. Докато завиваше, тя се огледа напред за паркинг, а после надзърна в огледалцето за задно виждане, проверявайки за полиция. След няколко минути къщата се показа. Беше измазана с типичната калифорнийска мазилка в светложълто и се намиреше толкова близко до съседните постройки, че изглеждаше като залепена за тях. Беше на три етажа, а най-отдолу имаше два гаража, които гледаха към улицата. Като се вземеше предвид, че местата за паркиране в Сан Франциско бяха почти толкова рядка находка, колкото и златото, привлякло първите заселници в този край, то можеше да се предположи, че такъв просторен гараж, в квартал като този, сигурно беше удвоил цената на самото жилище.

Джанет спря до тротоара, блокирайки две пътеки за коли и скривайки един знак. Още веднъж провери за патрули, прибра косата си под шапката и се отправи към входната врата.

Там я очакваха мъж и жена, които по нейна преценка бяха на около тридесет години. Съдейки по любезностите, които двамата си размениха, докато вървяха към лимузината, Джанет реши, че я очаква приятна вечер. Беше се научила да съди за клиентите си още по тяхното отношение към нея. В този случай хората, които щеше да вози,

гледаха на нея като на човек, вършещ своята работа, а не като на техен слуга за вечерта.

След като им отдели няколко минути, за да демонстрира как работят телевизорът и барчето, Джанет запали мотора и продължи към третия член от компанията. Малко по-късно спря на „Норт Пойнт“ пред висока кооперация с изглед към залива. Под синия сенник на входа чакаше портиер, към когото тя се обърна с думите:

— Съобщете на госпожа Уинслоу, че лимузината е тук.

— Слушам.

Докато чакаше, Джанет отмерваше ритъма на леката рок музика, като барабанеше по кормилото. От време на време поглеждаше към високите стъклени врати, надявайки се да види жена, облечена в официален тоалет, подходящ за опера. Накрая тя се появи. Носеше блестяща рокля от сребърно ламе, която прилепваше плътно към идеално оформеното ѝ тяло. Джанет изскочи от колата, за да отвори вратата.

След като поздрави останалите пътници, жената се обърна към Джанет:

— Ще трябва да спрем още на едно място — каза тя с нисък, страстен глас, който напълно подхождаше на роклята.

— Да, госпожо — Джанет вече беше предвидила това, тъй като тази жена не ѝ приличаше на дама, която би излязла някъде сама. — Кой адрес?

— Авеню „Сий Клиф“, номер 1–7–2–3.

Джанет повтори адреса няколко пъти наум, за да го запомни и накрая в главата ѝ зазвъня нещо познато. Започна да рови бързо из паметта си. Като служителка на „Лимузини под наем“ и „Агенция за всякакви услуги“ тя беше получавала работа във всички кътчета на Сан Франциско, така че познатото звучене на адреса не я изненада, но остана озадачена, защо и кога бе ходила там.

След като пресече „Ломбард“ и зави по „Калифорния“, тя навлезе в „Сий Клиф“, но дори и сега не може да си спомни по какъв случай е била тук. Когато мина покрай нечетните блокове и магазините отстъпиха място на къщи, които изглеждаха все по-скъпи, Джанет усети как стомахът ѝ започна да се свива, а гърлото ѝ пресъхна. С изненадваща яснота тя си спомни откъде адресът на „Сий Клиф“ ѝ звучеше толкова познато. Там живееше Ерик Стюарт.

Усети как преbledнява. Сърцето ѝ искаше да изскочи от гърдите. *Това не може да бъде!* Никога не беше вярвала в случайни съвпадения, а това беше повече от невероятно. Не можеше да си представи, че от всички служби за лимузини под наем и от всички шофьори, които работеха за тези служби, точно тя отиваше да вземе единствения човек на полуострова Сан Франциско, когото се беше надявала да не види никога повече до края на живота си.

Най-накрая къщата му изплува пред очите ѝ. Беше разположена в средата на група сгради и към предната врата водеше къса автомобилна алея. В сравнение със заобикалящите я постройки, къщата изглеждаше по-голяма и величествена, и сякаш излъчваше благосъстоянието на собственика. В Сан Франциско парцелите за жилища струваха доста повече от самите жилища и домът на Ерик Стюарт не правеше изключение от това правило. Авеню „Сий Клиф“ се намираше в южната част на залива, отляво на него се простираше Тихият океан, а отдясно устието на залива Сан Франциско и Голдън Гейт Бридж. Гледката от къщите, които в действителност бяха построени на скалите, беше толкова грандиозна, че си струваше да се понасят легендарните ветрове и мъгли, за да се живее там.

Джанет даде мигач за завиване и изчака преминаването на една кола, като мислено ѝ благодари за допълнителните секунди, които ѝ подари. Реши, че в момента имаше поне едно предимство — шофьорската униформа донякъде скриваше истинската ѝ самоличност. Още в началото, когато започна работа към „Лимузини под наем“, откри, че хората, които се ползваха от тази услуга, рядко обръщаха внимание на шофьора.

Забави се възможно най-дълго, но повече нямаше как да отлага, наоколо не се виждаше никаква кола. Намали скоростта, за да се приближи до бордюра и спря в началото на алеята. *О, не!* — мислено изстена тя при вида на широко отворената врата. С ужас разбра, че дори нямаше да ѝ предоставят шанса да повърви до къщата, за да се съвземе. Неистово посегна към шапката си и провери дали косата ѝ бе добре скрита. Рязко дръпна козирката и се опита да я смъкне колкото се може по-надолу върху челото. Въпреки усилията ѝ да се подготви бързо, Ерик се появи до лимузината толкова скоро, че тя даже не успя да излезе от нея.

— Добър вечер — учтиво поздрави той с топъл, приятелски глас.

Джанет сведе глава, опитвайки се да скрие лице под лъскавата кожена козирка на шапката, и отвърна, без да вдига очи от неговите обувки:

— Добър вечер, сър.

Ерик се поколеба.

— Не мисля, че сме се срещали преди, нали? Не, просто съм сигурен, че не сме — вие сте първата жена, която агенцията ми изпраща — той протегна ръка. — Приятно ми е, Ерик Стюарт.

В този момент ѝ се искаше той да бе някой от онези сноби в обществото, на които и през ум не им минаваше да се представят на прислугата. Подаде му своята ръка и усети внезапно електричество да преминава през нея.

— Госпожица Бейли, сър.

Освен че набързо зае моминското име на майка си, тя го произнесе с плътен глас и акцент на южняк, който бе усвоила преди доста години в гимназията, докато играеше в някаква пиеса.

— Надявам се да прекарате една приятна вечер. Ако има нещо, с което мога да ви помогна, моля, обърнете се към мен.

— Благодаря — отвърна той и се наведе, за да влезе в колата.

В стремежа си да приключи този вежлив разговор колкото се може по-бързо, Джанет хлопна вратата, като едва не докосна крака на Ерик. Облекчението ѝ не трая много дълго. Още щом седна на шофьорското място стъклената преграда, която я отделяше от купето на пътниците се отвори и един болезнено познат глас заговори отново:

— Тъй като е още рано за операта, решихме да спрем преди това в бар „Джейсън“. Знаете ли как да стигнете до там?

— За улица „О’Фарел“ ли става дума?

— Точно така.

Ерик остави прозорчето отворено и Джанет нямаше друг избор, освен неволно да подслушва разговора на задните седалки. Безобидните закачки и непринуденият смях, които нейните пътници си разменяха, я убедиха, че те бяха стари приятели. Тъкмо когато страховете ѝ от прекарването на една катастрофална вечер позатихнаха, някой спомена кобрата.

Ерик въздъхна:

— Ако нямате нищо против, бих желал да сменим темата. Струва ми се, че тази седмица направих десет обиколки от полицията до

застрахователния ми агент, а оттам до автосервиза.

— Е, надявам се, че поне са вкарали онази глупава жена в затвора. Тя е заплаха за обществото — гласът на Сандра Уинслоу изразяваше нещо повече от порицание.

Джанет настръхна от възмущение. Това беше най-тъпото и идиотско нещо, което някой можеше да каже. Тя веднага забрави всички добри мисли, които ѝ бяха минали през главата за жената в сребърното ламе.

— Струва ми се, че вече ти обясних как стоят нещата — отвърна Ерик.

— Да, така е. Но аз очаквах, че до този момент полицията ще е отхвърлила налудничавата история, която крадлата е измислила с толкова пропуски. Беше ми трудно да повярвам, че детективът се е вързал на нейния разказ, но когато и ти каза, че си се хванал на въдицата, аз... честно казано, бях поразена.

Джанет погледна в огледалцето за задно виждане точно, когато Ерик показваше безмълвно на Сандра да не говори повече.

— Жалко, че те нямаше там, когато уточнявахме нещата.

Единственото, което Джанет можеше да направи, бе да си държи устата затворена. Опита се първо да преброи до десет, а после до двадесет, но това не помогна, и когато спря пред заведението, където те щяха да пийнат нещо, вече приближаваше две хиляди.

По-късно, когато остави Ерик и неговите приятели в операта и се присъедини към колегите си, които бяха паркирали лимузините на едно място, тя измъкна учебника си по биология изпод седалката и отвори на глава седма. Беше стигнала до половината на урока, когато осъзна, че изобщо нямаше представа какво чете. Въпреки че погледът ѝ бе минал по страниците, в ума ѝ все още витаеше Ерик Стюарт. Втората среща с него бе предизвикала у нея толкова необичайна реакция, че тя се оказа неспособна да я сравни с нещо, което бе изпитвала досега. Когато го видя за първи път, облечен в кафяв спортен екип, той ѝ се стори средно привлекателен мъж, но сега не можеше да отрече, че в черния си смокинг изглеждаше направо зашеметяващо. Очевидно беше от ония мъже, които се чувстваха еднакво добре и в ежедневно, и в официално облекло. Те можеха да танцуват до зори, а после неочаквано махаха вратовръзката,

разкопчаваха ризата, навиваха панталоните до коленете и отиваха да се разхождат по плажа докато изгрееше слънцето.

Джанет въздъхна замечтано и случайно видя отражението си в прозореца. Изненада се колко уязвимо и нещастно изглеждаше. Тъй като постоянно беше или прекалено уморена, или твърде заета, за да се отдава на безплодни мечти, тя установи, че от дълго време насам за първи път съзнателно бленуваше за мъж. Това, че изборът ѝ бе паднал на Ерик Стюарт, бе силно доказателство, че около работата и училището беше станала късогледа. По-скоро трябваше да съсредоточи мечтите си върху някоя кино или рок звезда, която вероятно никога нямаше да срещне.

Два часа по-късно Ерик ѝ даваше указания как да стигне до някакъв късен нощен ресторант, където четворката бе запазила маса за вечеря. След още два часа тя ги откарваше по домовете им. Първо остави семейство Гудсън, а после Сребърното Ламе. Докато Джанет чакаше в колата, Ерик изпрати Сандра. Петнайсетте минути ѝ се сториха цяла вечност. Гледайки часовника пред себе си, тя се опита да си внуши, че минутите ѝ се струват като часове, защото беше уморена и гладна и искаше да се прибере вкъщи. Повтори си няколко пъти, че нетърпението ѝ няма абсолютно нищо общо с любопитството ѝ да разбере точно по какъв начин той казваше „лека нощ“ на Сандра.

Част от притеснението ѝ около дългото чакане се дължеше и на факта, че тя се доверяваше на уменията си да преценява характери. Бе решила, че Сандра Уинслоу не бе подходящата жена за Ерик Стюарт. Според нея тя беше северен тип и спадаше към хората, които обзавеждаха домовете си изцяло в бяло и имаха килерчета, където всяко нещо имаше свое неизменно място, а обувките са наредени в права редица като войници по време на официален преглед. По нейно мнение на Ерик му беше нужна по-темпераментна жена от южняшки тип — някоя небрежна, но колоритна личност, която да бъде в противовес на неговия собствен северен характер. Очевидно той си беше избрал достатъчно разумно подходящи приятели, значи можеше да го направи и с любимата си жена. Без да осъзнава, Джанет барабанеше нетърпеливо по кормилото. Докато се хокаше, че се бе загрижила за това колко дълго се сбогуват двамата, до нея внезапно се появи Ерик.

— Не излизай — предупреди я той и заобиколи от другата страна на колата.

Тя не остана задълго озадачена от неговите действия, защото веднага разбра намеренията му. Щеше да седне отпред до нея.

— Господин Стюарт — бързо заговори Джанет, — не можете... компанията не позволява да...

— Какво е това? — прекъсна я той, вдигайки учебника по биология, който лежеше между двете седалки.

— Господин Стюарт... вие нямате право...

Не успя да продължи, тъй като Ерик втренчи поглед в очите ѝ и тя застина омагьосана, неспособна да наруши мига.

Когато заговори отново, гласът му бе лишен от всякаква престорена любезност и звучеше приятелски, дори с намек за по-голяма интимност.

— Доколкото помня, миналия път решихме да се обръщаме един към друг с малките си имена, Джанет.

Тя остана с отворена уста.

— Ти знаеш? Кога...?

Той посегна към шапката ѝ и я отметна назад.

— Почти от самото начало. Дори и адвокатите могат да бъдат наблюдателни — усмихна се и продължи: — Освен това действията ти бяха абсолютно издайнически.

— Защо не каза нищо досега?

— Какво например?

— Добър вечер, госпожице Франклин, или нещо такова за начало.

Той се извърна така, че да я вижда.

— Твоето поведение по някакъв начин ме накара да мисля, че предпочиташ да останеш инкогнито.

Понеже трябваше да направи нещо, за да прикрие обхваналото я смущение, Джанет запали двигателя и се включи в спокойния уличен поток. Още не бяха излезли от квартала, когато на устните ѝ заигра усмивка.

— Страхувах се, че ако разбереш кой е шофьора на лимузината, ще провалиш вечерта.

— Признавам, че първите няколко мили бях малко нервен — подразни я леко той. — Но след като установих, че знаеш как да се

оправяш с тази кола, се успокоих. Между другото, намирам новопридобития ти акцент за доста чаровен — добави, вдигайки книгата, която бе открил, за да прочете заглавието. — Вършиш две работи едновременно?

Тя отговори, като пренебрегна забележката относно акцента:

— Една от главните причини, поради която се захванах с тази работа, е свободното време докато чакам клиентите. Също така и доброто заплащане.

— Каза, че си второкурсничка?

— Аха.

— Какво те накара да се завърнеш към ученето...

— На тази възраст?

— Не исках да кажа точно това — защити се Ерик и погледна лицето ѝ. — Мисля, че си някъде около двадесет и седем, двадесет и осем години.

— И седем.

— Въпреки че не ти е прекалено късно за университета, обзалагам се, че си малко по-голяма от колегите ти в Станфорд.

Обикновено тя имаше стандартен отговор на въпроси от този род, но Ерик беше нещо съвсем различно и според нея заслужаваше друго отношение. Имаше усещането, че той я разпитваше от истински интерес. В резултат на това и в разрез с навиците ѝ, тя описа накратко живота си пред един почти непознат човек.

— Влюбих се доста млада, още когато вярвах в приказките и най-вече в щастливите завършеци — „и те живели щастливо дълги години“, нали помниш това? Омъжих се за Робърт веднага след гимназията. Решихме аз да си намеря работа, а той да следва в университета. Споразумяхме се, когато той се дипломира, да кандидатствам аз. За жалост, краят се оказа малко по-различен. Вместо да започне бизнес, след завършването си Робърт изяви желание за следдипломна квалификация, което щеше да му отнеме още две години. Тъй като през това време нямаше да се справим само с моята заплата, той си намери почасова работа. В резултат на тези промени в първоначалния план, Робърт продължи да учи, като същевременно и двамата работехме, и в края на краищата стигнахме дотам да се виждаме само по няколко часа на седмицата — тя сви рамене. — След окончателното му завършване вече имахме малко свободно време за

срещи. Много скоро обаче открихме, че нямаме нищо общо. Опитвахме да поровим из душите си за забравени чувства, но решихме, че ще е по-добре да се разделим и всеки да тръгне по своя път.

— Значи сега се мъчиш да пробиеш чрез училището?

Адвокатът в него се събуди. Стори му се твърде нечестно, че тя бе изпълнила своята част от споразумението, а Робърт не.

Джанет прочете мислите му и се усмихна.

— Робърт искаше да ми помогне, но аз отказах. По този начин исках да скъсаме всички нишки, които ни бяха свързвали и да се разделим като приятели. Освен това, не желяех да съм негово финансово бремене, ако случайно срещне някоя друга жена.

Ерик се втренчи в нея. Това, което чу, звучеше подозрително щедро.

— Мисля, че ти си... забележителна личност.

— Не, не съм. Просто практична — тя се усмихна. — Не трябва да забравяш, че в момента, в който се разделихме с Робърт, аз не знаех, че съм приета в Станфорд. Ако имах представа за това, мисля, че щях да приема предложението му. Когато се разведохме, парите, които предвиждах, че ще харча, се оказаха една трета от това, което в действителност ми трябваше. Накрая всичко свърши добре. Кандидатствах за стипендия и я получих. Така успявам да се справям донякъде.

Известно време пътуваха в мълчание.

— Какво следваш? — наруши го Ерик.

Джанет го погледна и се опита да прецени каква щеше да бъде реакцията му, като чуеше отговора. Беше сигурна, че щеше да го хвърли в недоумение. Досега не беше срещала много хора, които разбираха начина й на мислене. Близките й приятели считаха, че принадлежи към поколението от 60-те — 70-те.

— Специалността ми е педагогика. Искам да преподавам в гето.

— Защо в гето? — попита той след кратък размисъл.

— Нали няма да се чудиш, защо съм пръснала толкова пари в Станфорд, при условие, че можех да получа правото да преподавам и в някой държавен университет срещу една десета от сегашната ми такса?

— И през ум не би ми минало.

Тя вдигна поглед и се опита да разчете изражението му. Чудеше се дали той се преструва или говори сериозно. Отдавна не беше се изповядвала на никого и изкушението да продължи беше твърде голямо.

— Вярвам, че похабяването на умствените възможности на човека е голяма трагедия, ето защо образованието ще помогне на хората да се изтръгнат от бедността.

— Сега разбирам.

Беше забравила основната причина, която я спираше да говори често за себе си — всеки път, когато се опитваше да опише чувствата си с думи, неизменно започваше да звучи като Флорънс Найтингейл^[1], наивно и глупаво едновременно, от което на човек му прилошаваше като от майонеза върху бял хляб или кифличка с мед.

— Искам да променя живота на децата.

О, чудесно! Сега прозвучах като актриса от драматична пиеса. Няма смисъл. Не мога да убедя един преуспяващ адвокат, че преподаването в гето е нещо значимо.

— Какво те вдъхнови да станеш учителка?

Бяха стигнали неговата къща. Джанет спря на алеята и изключи двигателя, след което отговори:

— Доста хора ме питат за това — мислено добави, че повечето от тях го правеха със скрито недоверие. — Все ми се иска да изляза с някаква бомбастична история, изпълнена с патос и вдъхновение, която наистина ще впечатли слушателите, но още не съм се спряла на нещо подходящо.

— Аз предпочитам действителността.

— Предполагам, че всичко е въпрос на безсилие. Навсякъде се говори за това как да забогатеем, но никой не се заема да направи нещо полезно.

— Според мен това е великолепно...

— О, моля те, недей — въздъхна тя. — Нито съм великолепно, нито забележителна, а чисто и просто малко безумна и доста упорита.

— А може би и жадна?

— Моля?

— Искаш ли да се качиш при мен и да изпиеш нещо?

На езика ѝ бе да каже „да“, но разумът надделя над желанието. И без това вече бе започнала да харесва Ерик, а ако налееше масло в

огъня, щеше да се прояви като глупачка, така че колебливо отхвърли предложението:

— Не, наистина... в гаража ме чакат да се върна.

— Почти бях забравил.

Ерик се укори за несъобразителността си, припомняйки си, че тя бе имала твърде тежък ден и беше нормално да се прибере в дома си за почивка.

За да изпълни последното официално задължение за вечерта, Джанет стана и отиде от другата страна на лимузината. Трябваше да отвори вратата на Ерик.

— Надявам се, че следващия път, когато се нуждаете от подобни услуги, ще се обърнете отново към нашата служба — каза тя с игриво пламъче в очите и се поклони леко.

Ерик посегна към портмонето си.

— По дяволите! — внезапно възкликна той. — Вчера забравих да отида до банката — махна безпомощно, очевидно притеснен от този факт. — Нямам никакви пари...

Джанет не можа да сдържи смеха си и предложи:

— Ако си в затруднено положение, мога да ти заема няколко долара.

— Не... нямах това предвид.

Изглеждаше толкова поразен, че тя реши да го освободи от неловкото положение, в което го бе поставила с шегата си.

— Ако се притесняваш, че не можеш да ми дадеш бакшиш, защо просто не го приспаднеш от парите, които ти дължа?

Той замълча за известно време.

— Сигурна ли си, че не искаш да влезеш?

— По-добре да си тръгвам — Джанет бавно затвори вратата. Чувстваше някаква топлина в тялото си, въпреки че въздухът навън бе леденостуден.

Ерик подаде ръка.

— Беше много приятно и забавно. Радвам се, че имахме шанса да се срещнем при, ако мога така да ги нарека, не толкова правни обстоятелства.

— На мен също — подаде му своята в знак на помирение.

Той я заведе до шофьорското ѝ място и отвори вратата.

— Карай внимателно.

— Винаги карам внимателно — засмя се тя. Запали мотора, вдигна сияещи очи и махна за довиждане.

Ерик се качи на верандата и проследи колата, докато тя се скри от погледа му. Чак тогава влезе в къщата, която му се стори необичайно тиха и празна след затварянето на вратата. В глухото пространство стъпките му отекнаха като удари на сърце. Беше свикнал да бъде сам и това му доставяше удоволствие, но тази вечер му се прииска да има компания. Мислите му се върнаха към Джанет. Хвърли ключовете на масата и отиде в дневната, за да си налее нещо за пиене. Тази жена го беше заинтригувала с упоритостта и дързостта си.

Приблужи се към прозореца, за да види влизането на един кораб в залива. В ръцете си държеше чаша, съдържаща доста голямо количество златисто бренди. Семената на дълбоко вкорененото му желание за пътешествия, което бе в постоянен конфликт с практичната страна на неговия характер, бяха намерили плодородна почва в часовете, прекарани пред този прозорец в детството му. За осемгодишното момче, затворено в къща, издигната на скалите, корабите, които влизаха и излизаха от залива бяха приели символичния и вълшебен ореол на свободата. В продължение на четири години Ерик бе живял обграден от грижите на родители, лекари и медицински сестри. През това време мислено бе плавал с корабите, появяващи се изпод Голдън Гейт Бридж, и бе измислял невероятни приключения, в които винаги бе играл главната роля. Твърдо вярваше, че някой ден щеше да изпълни обещанието, което си бе дал като малък — да обиколи местата от детските си мечти.

Вдигна чашата и отпи глътка от позатопленото бренди. Представи си шока на своите колеги, когато дойдеше момента да им съобщи, че напуска адвокатската професия и тръгва на околосветско пътешествие. Те несъмнено щяха да кажат, че това не е уравновесения, отговорен, точен в срещите Ерик Стюарт, когото познаваха. И вината за това щеше да е изцяло негова, тъй като до този момент наистина бе създавал погрешно впечатление за себе си. Дълбоко под обвивката на адвоката се криеше душа на пътешественик.

Внезапно го обхвана непреодолимо желание да бъде на своята яхта в Саусалито. Двумачтовият плавателен съд, който все още чакаше пълен ремонт, бе неговия истински дом. Дългите часове, прекарвани във възстановяване и поправяне на „Обещанието“, озадачаваха

неговите приятели и роднини, неподозиращи нищо около плановете му за пътешествие. Ерик предпочиташе да го считат за малко странен, понеже искаше да живее на лодка, отколкото да го сочат като луд, който мечтае да зареже адвокатската си кариера, за да изпълни обещание от детството. Така му беше и по-лесно. Освен това знаеше, че човек, който не е прекарал толкова години с нос, опрян в прозореца, и очи, вперени в отплаващите кораби, никога не ще разбере желанието му да пътува по света със собствена яхта.

Дързостта — точно това ми харесва у Джанет Франклин — реши накрая той и като изпи последната глътка бренди, се отдръпна от прозореца. Докато се връщаше да остави чашата в барчето, по устните му премина лека усмивка. Дързостта наистина е голям плюс, но не бива да забравям дългите крака, сините очи и гъстата черна коса — припомни си той.

---

[1] Флорънс Найтингейл — медицинска сестра, живяла в началото на ХХ в., която по-късно описва живота си и става авторка на сладникави романи — Б.пр. ↑

IV.

Пак стана така — винаги, когато завършеше грима си, Джанет усещаше, че я засърбява носа. Най-малко два пъти в месеца, щом дойдеше нейния ред, тя търпеливо прекарваше поне един час пред огледалото, за да изрисува огромната клоунска усмивка и дебелиите черни вежди. И тогава, точно когато сложеше розовата перука на главата си, носът ѝ започваше да я дразни. Професията „клоун“ беше трудна дори и без да се считат допълнителните неудобства.

Беше един празнично слънчев вторник и, освен сърбящия нос и таксата за паркинг, денят протичаше нормално. Откакто излезе в девет сутринта, бе разнесла двадесет и осем дузини балони до всички краища на града. По балоните имаше надписи, които варираха от „Оздравявай бързо!“ до „Приятно пътуване!“, а бакшишите, които ѝ дадоха при връчването им, този път бяха по-големи от нормалното. Следователно имаше достатъчно пари да направи първата вноска за Ерик. Отначало бе решила да изпрати чек по пощата, но когато се оказа, че последната доставка за деня бе в сърцето на финансовия център, предпочете да остави сама парите в неговия офис и така да си спести разходите за телеграфен запис.

Джанет паркира колата на определеното за доставчици място, взе визитната картичка на Ерик, пхна я в джоба си и изскочи от фолксвагена. После отвори куфара, в който държеше клоунските си принадлежности, и с обиграни движения нахлузи един балон върху помпата и го напълни с газ. Завърза края на балона на възел, прибави и нишка за хващане, а накрая го украси с голяма червена панделка. Искеше посещението ѝ в сградата да изглежда официално.

Както обикновено, още при появата ѝ във фоайето хората се обърнаха учудено, за да видят какво става. Вече беше свикнала и не ѝ направи впечатление. След като десетки пъти бе гримирала лицето си в тези крещящи цветове, бе носила розова перука и бе обличала торбестия костюм на огромни точки, вече не се чувстваше неловко. Под прикритието на странните дрехи тя дори усещаше прилив на

самоувереност и ставаше по-смела. Тъй като бе убедена, че и собствената ѝ майка нямаше да я разпознае, Джанет общуваше без обичайните си задръжки. В тази премяна можеше да се приближи по един и същи начин както към намръщен директор, така и към малко дете, и, което бе по-важно — хвърляше еднакви усилия, за да ги накара да се усмихнат. Бе разбрала, че един актьор, който извън сцената е болезнено срамежлив, може да придобие кураж под маската на някоя роля и така да се покаже пред хиляди хора.

Въпреки цялата си смелост обаче, нямаше да посмее да влезе така костюмирана в офиса на Ерик, ако на път за операта не бе дочула, че той щеше да бъде извън града през тази седмица. И без това му бе дала повод да я счита за малко ненормална, така че последното нещо, което ѝ се искаше, бе да затвърди първото му впечатление.

Докато чакаше асансьора, визитната картичка на Ерик се изплъзна от джоба ѝ. Ерик Стюарт... Браниган, Андрю, Шенч & Стюарт... Адвокат... Апартамент 2536... Ембаркадеро. Доста внушително. Прекара пръст по името, за да усети релефните букви. Хартията и качеството на печата ненатрапчиво, но ясно напомняха за лукса, който не всеки можеше да си позволи.

Когато вратите на асансьора се отвориха, Джанет се разколеба. Не беше сигурна, че идеята ѝ да се появи като палячо в един толкова консервативен офис като този, беше от най-находчивите. В момента с Ерик бяха в приятелски взаимоотношения, и, прогонвайки неговите сериозни клиенти, тя можеше да обърка нещо. Но въпросът дали да влезе в асансьора се реши от само себе си, когато беше блъсната и избутана напред от хората, които знаеха къде отиват и нямаха намерение да закъсняват заради онези, които не знаеха.

Докато наблюдаваше присветването на етажите върху таблото пред себе си, тя си помисли: *Каква бъркотия!* Успокои се, че само трябваше да влезе в офиса, да предаде плика на секретарката и да се върне обратно, което нямаше да отнеме много време и никой нямаше да я забележи.

На електронния екран се появи цифрата двадесет и пет и Джанет с облекчение пристъпи в коридора. На отсрещната стена бе закачен списък с номерата на офисите, със стрелки, указващи посоката, в която се намираха. Кабинетът на Ерик оставаше вляво. Някъде към средата на коридора тя откри широка двойна врата с дискретно изписана

фирма. Инстинктивно опипа перуката си и оправи костюма, след което посегна към бравата и влезе.

Офисът бе обзаведен точно така, както си го бе представяла. Беше изцяло построен от стъкло и мед, на пода имаше постлан дебел тъмнозелен килим, а мебелите бяха тапицирани в снежнобял цвят. По стените висяха оригинални произведения на изкуството, а бронзовите пластики по масите бяха на Бенет. В крещящия си костюм Джанет се почувства толкова не на място, колкото и един кит в Канзас.

Сега, когато беше вече вътре, единственото нещо, което можеше да направи, бе да пристъпи смело към изпълнение на плана. С наперена брадичка и изправени рамене, тя нагази в смешно мекия килим.

— Нося пратка за господин Стюарт — обясни на перфектно фризираната и превъзходно облечена двойничка на Лони Андерсън, която седеше зад секретарското бюро.

— Един момент. Ще го повикам.

Джанет неволно извика от изненада, а очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Той е тук?!

— Надявам се. Беше, преди петнадесет минути.

— Но той трябваше да е извън града тази седмица — неуверено отрони Джанет.

Секретарката присви подозрително очи.

— Казахте, че носите нещо за господин Стюарт?

— О, да, наистина, казах... нали? Един момент.

В бързината да измъкне пакета от джоба си, тя то изпусна на пода. Наведе се припряно да го вземе, но в този момент балонът се изплъзна от ръцете ѝ. Взе плика и го подаде на жената.

— Заповядайте — без да изчака отговора или квитанцията, тя се втурна към изхода.

— Госпожо?

— Да? — обърна се Джанет.

— Забравихте си балона.

— О, да.

Тя прекоси забързано стаята и вече посягаше към люлеещата се връвчица, когато вратата, водеща към офисите на адвокатите се отвори и в приемната се появи Ерик. В тъмносивия си елегантен костюм и с

модерното куфарче „Порше“ в ръка, той се стори на Джанет като най-високопоставен адвокат от главата до петите.

Тя изстена мислено. От всички лекомислени идеи, които някога беше имала, тази — да се появи в офиса на Ерик в клоунски костюм на оранжеви точки — просто държеше първото място без конкуренция. Устата ѝ пресъхна и тя се опита да преглътне неудобството си. В главата ѝ нахлуха панически мисли. Въпреки че бе убедена, че можеше да се промъкне покрай него, без да я разпознае, знаеше, че в момента, когато отвореше плика, той щеше да разбере кой го бе донесъл.

Моментното ѝ колебание се оказа достатъчно за Ерик да се вгледа под грима и перуката и да възкликне:

— Джанет?

Сърцето ѝ падна в петите. Беше изумена как той — при условие, че никой друг не бе успял — я позна?

— Какво правиш тук? — въздъхна тя безпомощно.

— Тук работя.

— Но нали трябваше да си извън града?

— Пътуването се отложи — погледът му се плъзна бързо по нея и обхвана всички подробности: от червените панделки на обувките до пеперудите в розовата ѝ коса. — Сега е мой ред. А ти какво правиш тук?

— Имах поръчка наблизко и реших, че мога да оставя парите за първата вноска — тя протегна ръка да улови висящата връвчица, която се люлееше между двамата. Тъкмо щях да излизам, така че, ако ме извиниш...

Той посегна да вземе балона. Втренчи се в цветното кълбо и попита:

— За мен ли е?

Някъде над главите им върху светлорозовия балон се люлееше надпис „Оздравявай скоро!“

— Не знаех, че си болен, но щом пожеланието важи и за теб, моля, заповядай — през цялото време тя усещаше, че секретарката не изпуска нищо от техния нелеп разговор.

— Имаш ли време за чашка кафе?

— Сега? — прошепна Джанет. — В тези дрехи? Предполагам, че се шегуваш.

— Хайде — окуражи я той, като я хвана за ръката и я поведе обратно към офиса си.

— Ерик... не мога да вляза в този вид.

— Защо не? — озадачи се той.

— Какво ще си помислят твоите клиенти? А още по-лошо... колегите?

— Изобщо не ме интересува.

Той я успокои с леко стискане на ръката и я поведе по коридора покрай други приемни, където работеха някакви жени, а накрая стигнаха в офиса му. Последното нещо, което го занимаваше в момента, беше благоприличието. Изцяло погълнат от мисълта, че я вижда отново, реши да не я изпуска толкова лесно както преди.

— Какво да ти донеса? — попита я, оставяйки куфарчето върху празното бюро. — Кафе? Чай? Или глътка алкохол?

— Кафе.

Ерик натисна копчето на вътрешния телефон.

— Би ли ни донесла две чаши кафе? — докато чакаха, той седна на бюрото и отново се зае да я оглежда. — Какво прави след последната ни среща?

Джанет бавно закрачи по дължината на стаята, опитвайки се да прецени дали това, в което участваше, не бе някакъв особено ярък сън. Накрая спря пред стена от прозорци, откъдето се откриваше панорамна гледка към залива Сан Франциско. Напоследък Ерик бе присъствал често и доста неочаквано в сънищата ѝ, така че не беше много изненадана от сегашното му появяване. „ТОВА Е ПРОБЛЕМА. СИГУРНА СЪМ, ЧЕ НЕ СЪНУВАМ.“

— Даже няма да ме попиташ, защо съм в такъв вид?

— Ако трябва да направя смело предположение, бих казал, че работиш за една от онези фирми, които доставят балони вместо цветя.

Тя хвърли нетърпелив поглед към него.

— Има ли нещо, което може да те изненада?

Внезапно усети сърбеж не само по носа, но и под перуката. За миг ѝ се стори, че в косата ѝ жужат цял кошер пчели. Не понасяше перуки. Тъй като не можеше да търпи повече, тя пхна пръст под разтегливия ластик, но не успя да стигне до дразнещото място. Накрая, в безсилието си да направи друго, дръпна гъстите къдрици от полиестер и с облекчение почеса цялата си глава.

Ерик се засмя на несъответствието между нейната красота и причудливите движения, които извършваше. Гарвановочерната ѝ коса блестеше на късната следобедна светлина, струяща през прозорците, очите ѝ искряха на фона на дебелия пласт грим, а тялото ѝ се извиваше грациозно дори и под безформения костюм.

— Не трябва да забравяш, че съм отрасъл в Сан Франциско и едва ли има нещо, което не е минало пред очите ми.

В този момент на вратата се почука леко и Ерик каза:

— Влез.

Появи се изискана дама на около петдесет, която държеше поднос със сребърен сервиз за кафе. Остави го на бюфета и попита учтиво:

— Да наля ли кафето, господин Стюарт?

— Не, благодаря, госпожо Лукас. Ще се оправя сам.

Докато траеше този разговор, Джанет не можеше да откъсне изпитателния си поглед от жената. Остана крайно впечатлена от факта, че тя не само не повдигна недоумяващо вежди, но и се държа толкова спокойно, сякаш странното посещение в офиса на шефа ѝ бе нещо нормално. *Сигурно Ерик контактува с прекалено много ексцентрици и затова необичайно изглеждащите хора тук се приемат като правило, а не като изключение. Или пък служителите в тази фирма са толкова възпитани, че и през ум не им минава да покажат изненадата си от този нетрадиционен външен вид.* Въпреки това усещаше, че щеше да се чувства по-добре, ако я бяха посрещнали с открит израз на недоумение.

— Сметана? — предложи Ерик, когато отново останаха сами.

— Предпочитам черно.

Тя пое деликатната китайска чашка и чинийката от ръката му. Тъкмо се направи да отпие, когато си представи следите, които щеше да остави по ръба на порцелана.

— Мога ли да се измия някъде? — притеснено посочи лицето си.

Ерик ѝ обясни къде се намира дамския салон. Този път една секретарка се загледа в нея и Джанет със задоволство реши, че въпреки всичко и тук имаше истински хора.

Обикновено тя отстраняваше грима си с крем, но сега установи, че щеше да ѝ е нужна поне една стъргалка, за да се справи с него. След старателни измивания, търкания и изплаквания най-накрая остана

доволна и страните ѝ засияха в свежа руменина! Опита се да приведе в ред немирната си коса, но тъй като трябваше да го направи с пръсти, много скоро се отказа и се запъти към кабинета на Ерик.

При влизането ѝ той вдигна поглед от книжката, в които се бе зачел, докато я чакаше.

— Не мога да те позная! — очите му заблестяха от възхищение.

— Не трябваше да идвам в този костюм — неволно произнесе мислите си тя.

— Дори и като горила да се беше облякла, пак нямаше да имам нищо против — до момента, в който бе отворил вратата и бе видял Джанет, той не бе имал и най-малка представа колко желаше да я срещне отново. — Как си? — разкопча сакото си и се облегна назад в стола.

Джанет разпери ръце в израз на колебание, а смешната дреха се разпъна като балон.

— Добре... а ти?

Внезапно в паметта ѝ заплуваха парченца и отломки от мечтите, които бе сънувала през последните няколко седмици. Разходки по плажовете... вечери на светлината на свещи... бавни, унесени танци на лунния блясък... устни... милувки... Усети, че се изчервява, и побърза да отмести поглед встрани.

— Като изключа болките, които от време на време имам в счупения си крак, напоследък се чувствам по-добре от всякога — за себе си той определи последните дни като „ведри и пълни с очакване“. — Как е приятелката ти Кейси? Полицията създаде ли ѝ някакви проблеми?

Джанет мислено въздъхна при смяната на темата. Споменът за нейната приятелка я накара да се усмихне неволно. Точно както бе предвидила, Кейси бе онемяла от удивление, научавайки, че бе работила за кръг от професионални крадци.

— Благодарение на Кейси, полицията не само арестува Луи, но и получи подробно описание на всяка кола, която тя бе отнела от собствениците. Областният прокурор остана доволен от нея — вдигна чашката и отпи глътка кафе, намръщи се и я върна обратно на масата. — Явно го чаках прекалено дълго да изстине.

— Имаш ли някакви планове за тази вечер?

Джанет примигна от изненада. Не разбра дали наистина беше чула правилно — той я канеше на вечеря!

— Тъъ... в колата долу имам сандвич с риба.

Ерик се усмихна леко.

— Мислиш ли, че мога да те откажа от сандвича и да те накарам да излезеш с мен? — сърцето му биеше толкова силно, че бе изненадан от нейното мълчание относно този шум. — Предполагам, че в колата имаш и други дрехи?

— Да... имам — беше сигурна, че щеше да бъде по-решителна, ако той я бе накарал да скочи през прозореца. — Но аз не мога да вечерям с теб — съвзе се тя, като погледна часовника си. — След по-малко от половин час трябва да съм на работа.

С внимателно планиране и жонглиране с времето, Джанет бе успяла да подреди така учебната си програма за семестъра, че във вторниците и четвъртъците се освобождаваше от занятията. Това ѝ даваше възможност да работи на две места в града без прекъсване, което понякога правеше деня ѝ с шестнадесет часа по-дълъг, но спестяваше времето за пътуване.

Въпреки разочарованието от първия неуспешен опит да си уредят среща, Ерик не се предаде и опита отново.

— Какво ще кажеш за утре тогава?

Трябваше да се грижи за Брайън и Ейми от три до десет.

— Също не е подходящ ден.

— А в петък?

За да успее да събере парите, които бе обещала да плати за застраховката на колата му, тя бе приела една от дългите нощни поръчки на „Лимузини под наем“ в петък, въпреки че тези часове ѝ бяха много по-необходими за учене. Набързо прехвърли задачите за следващата и по-следващата седмица, но отвърна с извинителна усмивка:

— Какво ще кажеш за седмицата след петък? — от вълнение въпросът прозвуча почти несериозно.

Ерик веднага прецени, че една седмица след петък означаваше да чака още десет дена. Това го наведе на мисълта, че тя явно не беше така нетърпелива да се видят отново, като него. Затова реши да ѝ даде възможност за деликатно оттегляне, вместо да я насилва да приеме поканата му, и добави усмихнат:

— Досега никой не ми е отказвал така изобретателно.

Беше ѝ на езика да запротестира, че не му отказва, но внезапно нещо я възпря. Осъзна, че щеше да бъде пълна лудост да позволи между тях да започне нещо. И без това се притесняваше от твърде честите му посещения в сънищата ѝ, които я влудяваха. Имаше чувството, че в реалния живот нямаше да има нито достатъчно време, нито енергия да се справи с влечението си към него.

— Благодаря, че ме разбра — тя почти се задави от вълнение.

— Джанет... не се погубвай от работа, само защото имаш да ми даваш пари. Аз мога да почакам.

— Знам... но просто ще се чувствам по-спокойна, когато този проблем се уреди — усети, че бе крайно време да си тръгне. Запъти се към вратата с мисълта, че закъснява за следващия ангажимент. — Благодаря за кафето.

— Няма защо.

Тя се стресна, когато той я настигна и се пресегна да отвори вратата пред нея. Въпреки че нищо друго, не ѝ подсказваше, че бе взела правилно решение, разтуптяното сърце и болката, която гореше някъде дълбоко в нея, създаваха поне илюзията, че бе на прав път. Усещаше, че ако остане само минутка повече, щеше да зареже всичко, за да прекара вечерта с него, а това ѝ се струваше пълна лудост. *Трябва да се махна, и то колкото се може по-скоро.*

— Господин Стюарт?

— Ерик — поправи я той и Джанет внезапно осъзна намерението му да я изпрати.

— Моля те, не се притеснявай заради мен, мога и сама да намеря изхода.

Гласът ѝ трепереше така, че ѝ се прииска да избяга. Чудеше се какво я накара да реагира по този начин.

— Добре, Джанет — той се облегна на вратата и я проследи с поглед, докато стигна края на коридора. Преди да излезе, тя се обърна и на лицето ѝ се изписа колеблива усмивка.

Ерик се върна в офиса, объркан от нарастващото обаяние, с което Джанет Франклин продължаваше да го пленява. Въпреки решението си да ѝ предостави правото на отказ, не бе предполагал, че тя ще се възползва от него до такава степен, и сега съжаляваше. Но знаеше, че

не се бе предал и нямаше да изпусне красивата жена с гарвановочерната коса. В никакъв случай.

В един и половина през нощта Джанет най-последно се прибра и паркира колата на алеята пред къщата на Карол. След такъв ден обикновено се чувстваше изтощена до краен предел, но не и сега. Усещаше се бодр и знаеше, че не ще може да заспи още дълго време. Влезе в кухнята и започна да рови из хладилника, като накрая се спря върху чаша мляко и чепка грозде. Когато привърши и с двете и изми чашата, се запъти по коридора към спалнята. Докато се опитваше да намери пътя в тъмното, Джанет с изненада откри, че под вратата на стаята на Карол се процеждаше светлина. Почувства внезапна нужда от компания и след кратко колебание почука.

— Влез.

Джанет отвори вратата и надзърна вътре. Карол седеше на леглото с книга на коленете.

— Карол, всичко наред ли е?

Тя отвори уста и я погледна над очилата си.

— Разбира се. Защо питаш?

— По това време обикновено спиш.

— Тази вечер започнах да чета нова книга и тя се оказа толкова интересна, че още не мога да си легна.

Джанет въздъхна.

— Обзалагам се, че няма нищо общо с биология, физика или с Шекспир. Какво удоволствие.

— Всъщност това е една старомодна любовна история, която ми се иска да ти предложи, след като я прочета. Чудесна е.

— Не, благодаря. В момента изобщо не ми е до чужди любовни истории.

Карол веднага надуши тъгата на Джанет и потупа леглото до себе си.

— Седни тук и нека си поговорим за това.

— За Бога, не ме окуражавай — възпротиви се Джанет, но въпреки това отиде и подви колена до завивките.

След неколкосекунден оглед на приятелката си, Карол взе правената в детската градина отметка, сложи я на последната

страница, до която бе стигнала и остави книгата.

— Нищо не ми казвай — нека отгатна сама. Пак си срещнала Ерик Стюарт.

— Откъде разбра?

— Майчинството върши чудесни неща със закърнялата интуиция. Само не мога да позная как е завършила срещата. По вида ти предполагам, че не много щастливо.

— Той ме покани на вечеря...

— И?

— Отказах му.

— Какво?!

— Е, не му отказах направо, но се подразбра.

Карол се наведе и обви коленете си с ръце. В очите ѝ проблесна искра на разбиране.

— Отложила си срещата за толкова далечно бъдеще, че той е останал с впечатлението, че не ти е интересен.

— Така изглежда.

— А сега съжаляваш, че не си се постарала да му обясниш как точно стоят нещата.

Джанет се замисли върху отговора.

— Това е вечния ми проблем: не съм сигурна. Не знам дали съжалявам. При по-нормални обстоятелства предполагам, че щях да подскоча от радост, ако Ерик ме покани на вечеря, но начина ми на живот в момента...

— Джанет, не можеш да проспшиш в зимен сън всичките години, които ти остават до завършването.

— Не бях се замисляла за това, преди да срещна Ерик — призна Джанет, като изрита обувките си и изпъна крака. — Той е първия мъж, на когото отказвам вече два пъти. С останалите винаги ми беше доста лесно.

— Тогава, защо му отказа?

— Не виждам къде мога да го вменя в сегашния си живот.

— Ако искаш, бих променила програмата си така, че да имаш още една свободна вечер.

— Това само ще ме накара да се чувствам още по-виновна, отколкото съм сега. И без това нашето споразумение клони изцяло в моя полза.

— Нищо подобно, Джанет. Абсолютното спокойствие, което ми осигуряваш докато гледаш Брайън и Ейми струва много повече от стаята, която заемаш. Докато не си родиш собствени деца, никога няма да разбереш колко си ценна за мен.

— Да, обаче ти и без това прекарваш толкова време вкъщи. Ще се чувствам ужасно, ако те принудя да се затвориш за още няколко часа.

— Какво ще кажеш за следващия петък или следващата събота?
— промени тактиката Карол.

Нейните родители щяха да пристигнат с полет от Чарлстън, Южна Каролина, за да прекарат идната седмица с внуците си, преди да отпътуват за Хаваите. Това означаваше свободно време за Джанет.

— Тогава добре, а после? — отвърна логично тя. — Колкото и да пренареждам програмата си, опитвайки се да сгъстя ангажиментите си, просто няма да се оправя. Ако в скоро време не се появи някой отдавна изчезнал роднина, който да ме включи в завещанието си, животът ми в близките две години и половина ще протече точно по същия начин, както досега — при условие, че дотогава завърша.

— Джанет, просто не знам какво да ти кажа. Очевидно вече си обмисляла всичко и си отчаяна от възможностите.

— Така е. Струва ми се, че всичко ще си дойде на мястото, ако се вслушам в разума си.

— Този мъж явно е нещо много специално.

Джанет се усмихна.

— Да, или поне така изглежда. Бих искала сама да проверя и да се убедя, че е такъв — тя отново подгъна крака. — Само ако успея да го накарам да почака няколко години, докато се дипломирам...

— А откъде знаеш, че няма да го направи?

Джанет изсумтя недоверчиво и се наведе към пода.

— Карол, мисли трезво. Нима някой мъж ще се съгласи да чака толкова дълго?

— Не можеш да си сигурна, докато не попиташ.

— Четеш прекалено много любовни романи. А сега говорим за действителността — присмя ѝ се Джанет.

Но докато казваше „лека нощ“ и затваряше вратата, не можеше да се пребори с желанието, дилемата ѝ да има и друго разрешение.

Ерик Стюарт беше първия мъж след Робърт, който я бе накарал да лети в облаците.

V.

Току-що изкъпан, обръснат и облечен в изтъркани дънки и жълто поло, Ерик взе чашата със силно турско кафе, което обикновено си правеше през уикендите, и се качи на палубата на „Обещание“. Лекият бриз разроши влажната му коса, а сутрешното слънце го заслепи и той примигна. Около яхтата кръжаха стотици чайки, които пронизително обявяваха настъпването на новия ден.

В началото на годината, с малко подкупи и с доста усърдие, той беше купил място за акостиране в края на пристанището. Изборът му се бе оказал отличен, тъй като оттук се откриваше панорамен изглед към Сан Франциско, който се простираше отвъд залива. Тази сутрин заливът блестеше на ранната слънчева светлина като шлифован брилянт.

Ерик беше прекарал седмицата в трескаво умствено напрежение и сега бе решил да се отдаде на тежка физическа работа, която обикновено вършеше през почивните дни. Изпитваше нужда от нещо, което да погълне вниманието му и да го отвлече от разгорещените преговори около сливането с фирмата на един от най-важните му клиенти. Надяваше се работата по подмяната на изгнилите части от тиковата ламперия на предната каюта не само да го разсее от служебните проблеми, но и да му достави удоволствие, което трудно изпитваше в кантората.

Ценеше времето, което прекарваше на „Обещание“, заради спокойствието и самотата на утрините. Много скоро доковете щяха да се изпълнят с неделните мореплаватели, дошли да оправят лодките си, за да ги пуснат на вода през уикенда.

В сравнение със съседните яхти, всяка една, от които струваше не по-малко от милион, „Обещание“ имаше вид на грозното патенце. Построена в 1937 година, дългата деветдесет и два фута яхта бе издържала храбро напора на върволица от немарливи собственици, оцелявайки дори след корабокрушение в Паджит Саунд. Беше я открил чрез някакъв посредник в покупко-продажбата на плавателни съдове.

Влюби се в нея от пръв поглед, още когато я видя в Лонг Бийч, и веднага разбра, че това бе корабът от детските му мечти, който щеше да го понесе на околосветско пътешествие.

В продължение на няколко месеца Ерик бе прекарал нощите и уикендите на яхтата, докато поправи и възстанови най-малката каюта, кухнята и носа, преди да се нанесе. За около пет години оттогава, той успя да смени изцяло интериора: реконструира някои части, други поднови, а уредите за навигация и системите за свързка замени с модерна техника. Работата около двигателя остави на специалистите, но всичко останало свърши абсолютно сам. Оставаха му за довършване само предната каюта, палубата и платната.

Изведнъж вниманието му бе привлечено от стъпки по палубата. Вдигна поглед и видя Елизабет Гудсън, която идваше към него. Посрещна я с доволна усмивка.

— На какво дължа тази толкова приятна изненада? — извика той, като тръгна към носа да ѝ подаде ръка.

Елизабет и Уолт бяха отгатнали намеренията му относно „Обещание“ преди доста време. След като му помогнаха да смени тиковите стени в капитанската каюта, те си признаха, че обмислят сериозно как да станат част от екипажа в деня на отплаването.

Елизабет му отвърна с гримаса:

— На какво ли? Ще ти кажа на какво дължиш тази чест. Нали ти научи Уолт да играе голф?

— О, не, не ми казвай, че отново участва в състезание.

— Този път турнирът се играе в събота и в неделя.

— А ти, защо не си сред публиката да го окуражаваш? — поинтересува се Ерик, докато ѝ помагаше да се придвижи.

— Уолт ме предупреди, че ако се появя точно днес, ще запрати топката по мен. Последния път, когато присъствах на един от турнирите, направо изпаднах в истерия, когато някакъв мъж от отбора на Уолт си сцери панталоните — тя изсумтя неодобрително. — Тези хора се приемат толкова насериозно, че изобщо не виждат комичното в дадени ситуации.

— За разлика от нас, мореплавателите.

— Или от нас, художниците — усмихна му се Елизабет.

Въпреки че понастоящем печелеше пари като дизайнер на интериори, първата ѝ любов беше рисуването. Уолт беше пристроил

малко ателие към гърба на къщата им и в него тя се губеше с часове, търсейки съвършенството на живота върху платното.

— Мисля, че двамата с Уолт трябва да намерите някакво общо хоби.

— Вече имаме такова в твоє лице.

Ерик се засмя.

— Благодаря за честта — отвърна учтиво, като я прегърна и стисна леко раменете ѝ. — Искаш ли да ти наля едно кафе?

— Да не би да ми предлагаш от онова турско нещо, което обикновено трябва да изстъргвам от тенджерката?

— Ако предпочиташ чай, просто ми го кажи, без да обиждаш кафето.

Той я поведе надолу по стълбите и я настани в кухнята, след което сложи вода да заври и взе чаша и пакетче чай от шкафа.

— Как върви сливането? — Елизабет се завъртя на високото столче.

— Не питай.

— Толкова ли е лошо?

— По-лошо, отколкото можеш да си представиш. По всичко изглежда, че следващата седмица ще ходя в Детройт.

— Искаш ли да намеря човек, на когото да предложа твоя билет?

— По дяволите, бях забравил за пиесата.

Миналата Коледа Елизабет бе подарила на Уолт и Ерик абонамент за един сезон на някакъв импровизаторски театър, в който бе правила декорите. Връчи им ги с думите, че това било единственият начин да си осигури тяхната компания, след като и двамата ѝ бяха отказали да я придружат преди това. Представленията се оказаха изненадващо добри и Елизабет бе изпитала тържествуващо удоволствие да им натякне своето „нали ви казах, че ще е хубаво“.

— Има ли нещо друго, освен сливането, което те притеснява?

Тя махна опаковката на пакетчето чай и взе чашата, която Ерик плъзна по тезгяха.

— Защо те интересува?

— Напоследък от време на време просто не си тук. А и не е в твой стил да забравяш за уречени срещи.

Тъй като познаваше Елизабет от дълги години и бяха близки приятели, Ерик предположи, че щеше да бъде безсмислено да отрича

наличието на някакъв проблем. Единственото, което не можеше да прецени, бе дали да говори с нея за Джанет. Мислеше, че основната причина за колебанието му бе липсата на конкретна тема, с която да започне. Освен това се опасяваше да не прозвучи прекомерно величествено и тържествено, съобщавайки, че най-сетне бе намерил жена, която го интересуваше. Още повече, ако добави, че чувствата му не са споделени и нямаше повод да се надява, че някога щяха да бъдат.

Въпреки че досега не беше търсил някого, когото да обича, той никога не беше затварял вратата пред появилата се възможност. Но дори и през ум не беше му минавало, че ще попадне на жена, която ще го заинтригува при такива странни обстоятелства. Може би точно заради това имаше причина да се съмнява в чувствата си и да намира топлата вълна и глупавата усмивка, които неизменно съпровождаха мислите му за нея малко подозрителни.

Елизабет се наклони към тезгяха и бодна ръката на Ерик.

— Също така не съм свикнала да виждам този втрещен поглед и тази тъпа усмивка на лицето ти. Очевидно живееш в друг свят. Ще ми кажеш ли какво става с теб?

— Срецнах...

— Срецнал си някаква жена? — въздъхна тя. — Нима ми казваш, че най-после си срещнал жена?

Ерик наклони чашата си и се вгледа в черната утайка на дъното.

— Господи, Елизабет, ако някой чуе начина, по който реагираш, ще си помисли, че ми има нещо.

— Кого го е грижа в Сан Франциско? — тя се сви обратно на високото столче и скръсти ръце пред гърдите си. — И така — кое е това чудно създание?

— Джанет Франклин — каза той след кратко колебание и замълча, за да даде възможност на Елизабет да направи връзка.

Тя помисли няколко секунди и очите ѝ се отвориха широко от учудване.

— Жената, която открадна твоята кола? — произнесе накрая с недоумяващ тон.

— Същата.

— Искаш да кажеш, че след катастрофата сте започнали да се срещате, а досега не си ми доверил нищо? Как можа?

— Успокой се — нейното възмущение го развесели, — ако си спомняш добре, от проблема с колата минаха едва три седмици, а за това време съм я виждал само два пъти.

— Е, обзалагам се... Ти си направо дявол. Излизал си с жена, а ние с Уолт даже не подозирахме.

Той си наля още една чаша кафе и се приближи към тезгяха, за да седне до нея на другото високо столче.

— Не съм излизал с Джанет.

— Така ли?

— Поканих я на вечеря, но тя отказа.

— И ти се примири с това? Не мога да повярвам, че този Ерик Стюарт, когото познавам, е направил нещо подобно. Че това е мъжът, който веднъж отрече да е чувал думата „не“.

— Не ме разбра правилно. Не съм се предал, а само й оставих малко време да осъзнае какво изпуска, като не се съгласява да излиза с мен.

— Аха. Обаче не забравяй с кого говориш в момента. Така че ми кажи цялата истина за нея. Как изглежда? Какво работи? Всичко.

— Има черна коса, дълга до раменете и почти прозрачни сини очи. Не съм сигурен колко е висока, но си мисля, че е стройна и слаба — той направи кратка пауза, за да си я представи Елизабет и отпи от кафето. — Всъщност не знам, защо ти я описвам, след като си я виждала.

Тя се извърна светкавично и го погледна учудено.

— Наистина ли? Кога?

— Тя беше шофьора на лимузината последния път, когато ходихме на опера.

Трябваше й известно време да асимилира информацията.

— Значи ти си знаел през целия път и все пак позволи на Сандра да каже всички онези неща по адрес на Джанет?

— В началото само подозирах, че това е тя. А и кога съм имал някакъв контрол върху нещата, които говори Сандра?

Елизабет отпи замислено.

— Какво имаше предвид, като каза „мисля“, че е стройна и слаба?

— И трите пъти, когато я видях, беше в някакво странно облекло: или спортен екип, или шофьорска униформа, или нещо... —

Ерик реши, че бе по-добре да не се опитва да описва последното ѝ превъплъщение. — Както и да е, нямах възможност да преценя истинското ѝ телосложение.

— Не довърши.

— Какво?

— Третото облекло. Какво беше то? — настоя тя и го погледна внимателно.

— О... това ли? — той вдигна чашата към устните си. — Беше костюм на клоун — предаде се накрая с усмивка.

Елизабет се наведе към него.

— Даже няма да те попитам, защо.

— Работи за една агенция, която разнася балони.

— И в същото време е шофьор на лимузина под наем?

— Да. А освен това има по петнадесет часа седмично в Станфорд.

Ерик се почувства така, сякаш току-що някой го бе ударил по главата. Чак сега, заговаряйки за заетостта на Джанет, той бе разбрал какъв огромен товар носеше тя на раменете си. Едва в този момент осъзна колко глупаво се беше държал в офиса и му се прииска да се ритне сам. Най-вероятно следващият петък бе първият свободен ден на Джанет. А той ѝ беше обърнал гръб, смятайки погрешно, че тя му отказва да се срещнат.

Елизабет прокара пръст по ръба на чашата.

— Станфорд, а? Значи жената, която ти е завъртяла ума е студентка?

Въпреки че гласът ѝ бе завидно спокоен, Ерик я познаваше прекалено добре и усети, че вътрешно тя крещеше от възмущение.

— Не изпадай в паника, Елизабет. Джанет е по-близо до тридесетте, отколкото до двадесетте.

Тя вдигна умотелен поглед към небето.

— Благодаря ти, Господи. Не съм сигурна, че щях да си държа устата затворена, ако му беше изпратил някаква тийнейджърка, за да се влюби в нея.

Ерик се пресегна и игриво дръпна косата ѝ.

— Ти, за да ме дразниш ли дойде тази сутрин, или да ми помогнеш?

— Само на един отговор ли имам право?

С ръце на кръста, със заплашително издадена брадичка и с мълниеносен поглед в очите, Джанет стоеше срещу Ралф Каминг, директор на „Агенция за всякакви услуги“.

— Много добре знаеш, че никога не върша такива услуги. Откъде ти хрумна, че тази вечер ще се съглася да изпълня подобна?

Ралф прокара ръка по голото си теме и се наклони напред, като опря лакти на бюрото. Очите му излъчваха упоритост.

— Джанет, позволи ми да ти припомня нещо. Когато се обади, за да ми кажеш, че тази вечер имаш възможност да поемеш някаква работа, ти ме помоли — цитирам — „дай ми нещо, което е най-добре платено“. Ако си забравила, изскачането от торти на ергенско парти се котира най-високо в нашата фирма.

— Не можа ли да намериш някой друг, който да поеме това?

— Повярвай ми, ако можех, досега щях да го сторя. Но целият ни състав е или по други задължения, или в болница — той се облегна назад и се потупа по корема. — А купонджиите от ергенското парти със сигурност няма да са доволни, ако някой като мен се появи от тортата.

Без да иска, Джанет се засмя. Харесваше Ралф Каминг. Той беше идеален шеф и с готовност променяше нейните дежурства, когато ѝ се налагаше да учи, или ѝ даваше поръчки, ако ѝ останеше свободно време.

— Досега не съм правила такова нещо — призна тя меко, като в същото време си мислеше, че услугата бе направо унижителна. — Не знам реда.

— Какво толкова има да знаеш? Чакаш за уречения сигнал, изскачаш и изглеждаш секси.

— А?

— О... освен това, трябва да кажеш и няколко реда, но не си длъжна да ги научаваш, може да ги четеш.

— Прекрасно! Стиховете от агенцията ли се осигуряват, или клиентът ги предлага?

Ралф избягна настоящия ѝ поглед, като заби очи в бюрото. Преди да отговори, той прочисти гърлото си.

— Тези са на клиента.

— Абсолютно отказвам да чета нещо цинично — заяви Джанет с присвити очи.

— Не са цинични, само малко неприлични.

— Не ти вярвам, докато не ги видя. Ще бъдеш ли така добър да ми ги покажеш?

Ралф посегна към чекмеджето пред себе си и извади чисто бял плик, който подаде на Джанет.

— И по-ужасни съм чел — предупреди я с ласкав глас.

Тя измъкна грижливо сгънатата хартия от плика и започна да чете. Докато погледът ѝ се придвижи до края на страницата, очите ѝ се разшириха от отвращение, а лицето ѝ порозовя от срам. Като свърши, захвърли листа на бюрото с въпроса:

— Какво работи този клиент — да не е в порноиндустрията?

— Добре, не си длъжна да четеш точно тази поезия. Ще ти дам онази, която обикновено използваме при такива случаи. Ако той протестира, обясни му, че сме я изгубили някъде — той стана и заобиколи бюрото. — Джанет, много добре знаеш, че не бих те карал да правиш това, ако не беше важно. Тези хора са наши стари клиенти и не бих искал да изгубим работата си заради тях.

Въпреки убедителния тон на Ралф, всяка част от Джанет ѝ казваше да не приема поръчката.

— Сигурен ли си, че нямаш някой друг подръка да го направи?

— Ако имах, нима мислиш, че щях да падам на колене пред теб?

Тя усети, че се предава. Въпреки че агенцията изпълняваше всякакви чудновати желания, те винаги бяха избирани с добър вкус. Така например, стриптийзьорите, които се събличаха в офиси и къщи за рождени дни, накрая оставаха по нещо като скромен бански костюм. Вече бе видяла дрехата, която щеше да носи тази вечер. Като цяло представляваше старомоден черен корсет, поръбен с червена дантела. Освен това трябваше да бъде обута в мрежест чорапогащник с червени жартиери. Нямаше нищо против да носи този артистичен костюм, тъй като бе работила и в доста по-оскъдни дрешки. Като например в онзи съдбовен ден, когато се опитваше да разнесе ордъври на една яхта и хвана бронхопневмония. Това, което я притесняваше в момента, бе самата идея.

— Колко ще ми платят? — попита тя накрая с примирена въздишка.

— Сто, плюс бакшиша.

— И си сигурен, че знаят правилата на нашата агенция „ръцете долу“?

— Те подписаха договора, а това условие е включено в него. А и аз им направих лично предупреждение.

Джанет прехапа долната си устна и се замисли. Познаваше някои от жените в агенцията, които поемаха този тип поръчки. Самите те неведнъж ѝ бяха разказвали, че са попадали на особняци, опитващи се да им пускат ръце, но при такива случаи този, който давал партито, бил щедър и внимателен.

— Колко време трябва да стоя?

— Най-много половин час.

— Добре Ралф, сега ще го направя, но само да си посмял да ме натопиш с такава поръчка следващия път, мисли му! Ако ме измамиш, ще изгубиш най-добрия клоун, който някога си имал — в момента, в който произнесе заканата, тя разбра, че направи грешка.

Ралф я прегърна силно.

— Благодаря, Джанет. Няма да забравя това.

— Нещо ми подсказва, че и аз няма да го забравя.

Два часа по-късно, облечена в оскъден костюм и покрита с наметало с кожен ръб, Джанет крачеше около задния вход на хотел „Бийчууд“ и чакаше с нетърпение появянето на тортата. От време на време спираше, изпъваше се като струна и поемаше дълбоко въздух, за да облекчи болката, която разместваният пластмасов корсет причиняваше в гърдите ѝ. Когато най-сетне микробусът за доставки се показа иззад ъгъла, тя въздъхна успокоено. Мъжете още не бяха паркирали, когато тя започна да им дава инструкции за тортата. Накрая се извини, че ще ги остави сами и си потърси скришно място, където да оправи корсета си.

Това ѝ отне повече време, отколкото беше предвидила, и когато се върна, с изненада откри, че доставчиците си бяха отишли. *Браво!* — възкликна мислено. Беше се надявала да се навъртат наоколо, докато дойде време за тортата и да я закарат до банкетната зала. Това бе дребна подробност, която не бяха обсъдили с Ралф Каминг. Бръкна в джоба си и извади листче с името на организатора, след което махна с

ръка към едно пиколо. Когато той се приближи, тя му даде хартийката и го помоли да отиде в банкетната зала и да го предаде. Няколко минути по-късно във фоайето се появи плешив мъж на средна възраст, облечен в смокинг. Връзката му вече бе килната на една страна, а лицето му лъхаше на алкохол.

— Какво мога да направя за вас, мила госпожице?

По дъха му и по начина, по който се наклони към нея Джанет разбра, че партито бе започнало доста отдавна и явно беше в разгара си.

— Аз съм Джанет Франклин от „Агенция за всякакви услуги“ — представи се тя и протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Джанет. Аз съм Бил Евънс — той се изкиска, — но предполагам, че ти вече знаеш това, нали, скъпа? — взе ръката ѝ и я вдигна към устните си, след което я притисна и положи влажна звучна целувка върху нея. — Удоволствието е изцяло мое.

Джанет почувства внезапен прилив на смелост.

— Господин Евънс, имам нужда от помощ, за да придвижа тортата към залата — реши, че ако се придържа към съзнателно професионалния тон, щеше да го принуди да се държи по-внимателно и да ѝ помогне. — Мъжете, които се надявах да ми асистират, изчезнаха и сега, ако успеете да доведете някои от вашите приятели — за предпочитане трезви — ще ви обясня, какво трябва да се направи и можем да започнем изненадата.

— Какво ще кажете, ако първо хвърля един предварителен поглед? — той се опита да намигне, но вместо това примигна.

— Не ви разбрах.

— Ами, имате ли нещо против да видя с какво сте облечена под това наметало? Не бих искал старият Рик да се разочарова от стоката, която поръчахме за него.

Ралф Каминг, считай се за мъртъв — закани се Джанет наум, като в същото време хвърли поразяващ поглед на Бил.

— Понеже има вероятност „старият Рик“ да не получи нищо, мисля, че е по-добре да се съгласи с това, което му се предлага. И затова предлагам да доведеш помощниците колкото е възможно по-бързо, докато не съм променила решението си и не съм си тръгнала.

Бил отвърна на гневния ѝ изблик с пиянско хихикане.

— Мога да осигуря хора, но няма да са трезви.

Джанет се замисли. Знаеше, че тортата бе доста крехка и неустойчива и прецени, че ако хората не я движеха както трябва, можеше лесно да се повреди. Щеше да е прекалено скъпо да я замени с друга.

— Не се тревожи. Ще намеря някого. Ти се върни в палата.

Явно се налагаше да помоли някого от обслужващия персонал на хотела да ѝ помогне.

— Чудесна идея. Защо не дойдеш с мен и не ми кажеш как смяташ да се справиш? — той протегна ръка да обгърне Джанет, но тя леко отстъпи встрани и се измъкна.

— Само трябва да уточним времето, когато ще подадете знака за влизане на тортата, и после можеш да се върнеш в банкетната зала сам.

След като се уговориха тортата да се появи на петнадесетата минута от техния разговор, Джанет се поколеба дали да го предупреди, че виновникът за празненството нямаше да чуе собствените си стихове. Бързо прецени обаче, че ако всички бяха в подобно състояние като Бил, никой нямаше да разбере какво липсва в програмата. Когато остана сама, тя затвори очи и се опита да намери поне пет основателни причини, поради които не биваше просто да си излезе през парадния вход и да прати по дяволите цялото парти, заедно с тортата и нейната работа в „Агенция за всякакви услуги“.

Най-силна се оказа причина номер едно. Целият номер траеше само половин час, повече никога нямаше да го повтори, заплащането беше много добро и, въпреки че се отнасяше към цялата идея с ненавист, отвращение и презрение, беше сигурна, че това, което вършеше, не бе нито опасно, нито незаконно, нито неприлично. Осъзнавайки, че може да спори със себе си до сутринта в средата на фойето, тя се отръска от всички мисли и се съсредоточи само върху желанието си да приключи веднъж завинаги с тази поръчка.

Началникът на обслужващия персонал щедро ѝ зае двама от неговите хора с условието, че след десетина минути всичко трябваше да е завършило и те да се върнат на местата си. Джанет даде инструкции на помощниците си, съблече наметалото и пъргаво скочи в отвора на тортата, като спусна капака над себе си. Оказа се, че кухнята бе направена за някой значително по-малък, и тя трябваше да се свие, за да може да стои, без да отваря похлупака. От това движение

мрежестият чорапогащник се впи в колената и пръстите ѝ, а корсетът я притисна толкова силно, че тя почти остана без дъх. Отдаде се на обичайния начин за ускоряване на времето, когато ѝ се струваше, че то е спряло, и започна да брой секундите. Надяваше се, че в момента, в който стигне до триста, трябваше да усети как тортата започва да се движи.

Ерик стоеше в дъното на банкетната зала с чаша в ръка и се опитваше да изглежда като редовен гост на празненството. Въпреки очакванията му, вмъкването му без покана се бе оказало смешно лесно. Когато пристигна преди един час, в залата бяха останали само няколко трезви купонджии, които обаче не можеха да разпознаят дори собствените си майки, камо ли някой, който не беше официален гост.

Все още считаше идеята си да дойде тук за доста глупава. Но след седмицата в Детройт, където бе прекарал повече време в размисли около Джанет, отколкото в уреждане на сливането, желанието да я види отново бе надделяло над разума.

Тъй като беше пристигнал доста късно в Сан Франциско, вместо да се прибере вкъщи, той беше позвънил на „Лимузини под наем“ още от летището и ги беше попитал дали Джанет има дежурство тази вечер. След като му отговориха, че тя щяла да се появи чак следващия вторник, Ерик се опита да изкопчи от тях домашния ѝ телефон, но получи твърд отказ.

Решен да не се предава толкова лесно, след това поражение той отново позвъни до агенцията, като изцяло смени тактиката. Пускайки в действие най-убедителния си чар, успя да увери администраторката, че въпреки задължението ѝ да не дава информация относно адресите на служителите, тя няма да наруши секретността на фирмата, ако му съобщи къде щеше да работи Джанет. Въодушевен от бързата си победа, Ерик бе забравил да попита каква точно поръчка тя щеше да изпълнява. В момента оглеждаше залата и не можеше да разбере ролята на Джанет на подобно парти и сред такава сбирщина от застаряващи мъже, които се правеха на глупаци.

Женихът, който изглеждаше някъде между четирийсетте и петдесетте, но само той си знаеше най-точно на колко, бе започнал бавно да придобива болнав вид, благодарение на непрестанните

тостове, вдигани от неуморните му приятели в негова чест. С напредването на празненството закачките ставаха все по-неприлични, а прикритото хихикане се превърна в гръмогласен смях. Ерик реши, че това парти не бе за трезвен човек. Облегна се на стената и замислено потърка брадичка. *Какво, по дяволите, може да прави Джанет на такова сборище от пияници?*

В един момент някакъв мъж на главната маса се изправи със събути обувка в ръка и призова за внимание, като почука по трапезата с нея. Но вместо да запазят очакваната тишина, останалите петдесет мъже също свалиха своите обувки и започнаха да тропат с тях. В отговор на тази шумотевица мъжът, който бе приканил към внимание, се качи трوماво на масата и размаха ръце. Той успя да успокои донякъде разбушувалата се аудитория, като им обеща, че ако млъкнат, ги очаква зрелищна изненада. Закръгленият организатор подаде обувката си на седналия до него мъж и поиска барабанен тътен, след което с величествен жест посочи към входа.

Голямата двойна врата се отвори и в залата бе вкарана гигантска торта. Веднага последва див изблик на радост и буря от свиркане и дюдюкане, които се засилиха на постепенни вълни, докато „изненадата“ бе спряна в средата. Ерик усети свиване в стомаха. Мистерията беше разкрита.

Абсолютно сигурна, че бе направила голяма грешка, като се беше съгласила да приеме тазвечерното задължение, Джанет отчаяно се опитваше да улови чувството за анонимност, което бе изпитвала, докато носеше клоунския костюм. Беше убедена, че ако успееше да преживее това парти, можеше да посрещне всякакво изпитание. Внезапно придвижването ѝ с тортата спря и тя наостри уши, за да чуе сигнала за излизане. Долови само едно „А сега нека разрежем тортата“, останалото бяха само викове, освиркване и тропане с крака.

Разтърсващият шум отвън и болките в свитото ѝ тяло вътре в тортата я караха да се чувства така, сякаш светът всеки момент щеше да се стовари върху нея. По гърба ѝ се плъзна струйка пот и тя се опита да сдържи дъха си. Обхвана я дива паника и в главата ѝ се появи тъмен облак. „Клаустрофобия“ се превърна в нещо повече от дума с

труден правопис, която тя рядко успяваше да напише правилно. Обхвана я непреодолимо желание да излезе.

Точно в този момент, сред общата шумотевица се дочу някакво почукване върху плота на тортата. Убедена, че това бе дългоочаквания сигнал за нейното излизане, Джанет блъсна капака нагоре и изскочи с вдигнати ръце, като се опита да се усмихне. Беше почти изправена, когато почувства, че нещо ставаше с краката ѝ. Бяха като две кули от желатин. Кротувайки в тортата с подвити нозе, явно ги беше притиснала и кръвта ѝ сега тръгваше по нормалния си път. Но направи връзката твърде късно. Опита се да седне, изгуби равновесие и се прекатури на една страна.

Докато Джанет падаше, женихът се пресегна да я хване със завиден за опиянението си рефлекс. В резултат тя се приземи наполовина върху земята, а другата ѝ половина остана в него. Очевидно убеден, че това е част от изненадата, той я прегърна здраво, притискайки лице в нея.

— Пусни ме! — изсъска Джанет.

Той не обърна внимание на протеста ѝ, и за неин ужас устните му започнаха да се прокрадват все по-надолу към нежните могилки от плът, които се подаваха над червената дантела.

— Или ме пусни, или ще...

Този път мъжът я прекъсна с една звучна целувка по устните, при което цялата зала избухна в бурни аплодисменти и викове, а това го насърчи още повече.

Джанет усети, че спасителят ѝ започна да се клатушка и се опита да се отскубне от него. Внезапно осъзна, че целувките му бяха най-малкото нещо, което трябваше да я притеснява. Ако той не я пуснеше, и двамата щяха да се стоварят на земята. Но тази мисъл ѝ дойде твърде късно.

Те залитнаха назад, удариха се в стената, която бе скрита от червена кадифена завеса, и заедно с нея се свлякоха на пода. За миг и двамата останаха шокирани, но след секунда им притъмня, тъй като корнизът се беше откачил от стената и завесата ги покри, отделяйки ги от заобикалящия свят.

Устата и носът на Джанет се напълниха с прах, от който тя започна да кашля и да киха, като в същото време неистово се опитваше да се размотае. Усети, че към нея се протягат доста ръце, чиито

собственици явно не подбираха какво сграбчат. Въздухът гръмна от необуздан смях, сякаш някой беше разказал най-смешния виц на света. Очевидно всички смятаха, че тази бъркотия е част от представлението, но Джанет беше на друго мнение и се опита да прекрати сцената, като отново се помъчи да стане. Обаче и този път краката ѝ отказаха да се подчинят, поради, което тя се оказа седнала сред море от ухилени лица.

Тъкмо когато се опитваше да се освободи за пореден път, някакви уверени и силни ръце я хванаха под мишниците и я вдигнаха. Едва стъпила на краката си и все още залитаща, тя беше обърната, сграбчена и метната на нечие рамо. От удара, корсетът я пристегна и изцеди и последната капка въздух от белите ѝ дробове. Ала тя беше прекалено замаяна, за да се съпротивлява и да протестира, че я изнасят от залата в такава унижителна поза. Оттеглянето ѝ беше съпроводено с неодобрителен рев, единствения резултат, от който бе, че нейният спасител zakрачи по-бързо. След секунди те излязоха във фоайето, а после и извън сградата.

До момента, в който стигнаха края на улицата, Джанет бе възвърнала нормалното си дишане и не усещаше изтръпването на краката си.

— Можеш да ме оставиш на земята — каза тя и стисна мъжа за кръста с намерение да се съпротивлява, в случай, че той се окажеше похитител, а не спасител.

— Сигурна ли си, че си достатъчно трезва, за да стоиш права без чужда помощ?

Този глас! О, Господи! Не може да бъде! — изкрещя Джанет наум.

— Пусни ме! — заповяда му възмутено. Ерик се наведе, за да положи стъпалата ѝ на тротоара и веднага се пресегна да хване ръцете ѝ, за да я успокои. Тя се отскубна рязко и го загледа гневно. — Как смееш да ме обвиняваш, че съм пияна — изкрещя, като се опита да скрие смущението си зад маската на справедливо негодувание. — Трябва да знаеш, че ме съм близвала алкохол от миналата Коледа, когато някакъв идиот беше налял концентрат в шейка с яйце и мляко.

При тези думи Джанет се запъти обратно към хотела. Възнамерявайки да изстреля още нещо, тя се обърна изведнъж, но срещна само една търпелива усмивка, която стопи гнева ѝ. Готова да

атакува отново, с един скок се приближи и застана до него, натискайки гърдите му с пръст, за да подчертае всяка дума.

— Опитай се да изскочиш от торта с изтръпнали крака, и тогава ще те видим...

Съвсем спокойно и безмълвно Ерик свали сакото си и го метна върху раменете ѝ.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — възмути се Джанет и го отблъсна.

— Стой мирна и ме остави да те загърна с това. Когато се поуспокоиш, ще усетиш, че си замръзнала.

— Имам си палто... и не се нуждая от твоето.

— Нямам нищо против. Къде е то?

Тя погледна през рамото му към хотела.

— Там.

— Мисля, че ще бъде по-разумно, ако не се опитваме да го вземем точно сега. Когато те измъквах, тълпата беше доста озверяла от това, че те губи. Не съм сигурен, че ако трябва да те спасявам втори път, ще успея.

Внезапно, сякаш в потвърждение на неговите думи за студа, Джанет започна да трепери.

— Може би си прав — неохотно се съгласи тя и прие без съпротива сакото, което Ерик за сетен път сложи върху раменете ѝ. — Сега какво ще правим? — попита, докато пъхаше ръце в джобовете на дрехата.

— Ами... можем да намерим някакво кафене наблизо и да изчакаме по-удобен момент да се върнем и да вземем палтото и нещата ти.

— Не ми се вярва наоколо да има кафене, в което да ме пуснат с тези дрехи.

— Тогава можем да изчакаме у нас — предложи той и възползвайки се от моментното ѝ колебание, което го окуражи, махна на едно преминаващо такси. — Освен това, правя кафе, каквото не можеш да намериш в никой ресторант.

Вече бяха седнали в колата, а Ерик бе дал адреса на шофьора, когато на Джанет ѝ хрумна нещо.

— Как се озова на това парти?

— Много е дълго за разказване.

— Имаме достатъчно време.

Той се втренчи в нея. Въпреки че не беше малка жена, в което се беше уверил, докато я носеше на рамо, сега тя му изглеждаше слаба и беззащитна под неговото сако. От тялото ѝ не се виждаше нищо друго, освен пръстите на краката.

— Не бях от поканените. Позвъних на „Агенция за всякакви услуги“ и те ми казаха къде ще работиш тази вечер.

— Защо си направил това? — смръщи се тя озадачено.

— Искан да те видя.

— И се вмъкна тайно на празненството?

Джанет сведе поглед към скута си. Сцената от злополучната вечер се разигра отново в ярки и живи цветове пред очите ѝ. Почувства огорчение, че той бе станал свидетел на още един неин провал.

— Със сигурност не си избрал най-подходящия момент да ме посетиш.

— Напротив, мисля, че се появих тъкмо навреме. В днешно време на мъжете не им се удава толкова често да спасят жена в опасност — той протегна ръка и вдигна брадичката ѝ нагоре, докато срещна очите ѝ. — Как се справих?

— Не беше съвсем зле, с изключение на забележката за алкохола — отвърна му огорчено, успокоена от факта, че той поне се държеше благовъзпитано.

— Моля, приежете моите извинения.

Тя се усмихна.

— Струва ми се, че си беше направил твърде прибързани заключения. Само защото изскочих от торта на колелца, а после случайно паднах в ръцете на някакъв непознат, когото съборих на пода заедно със завесата от стената, не би трябвало да решаващ, че не съм достатъчно трезва.

— Съгласен съм, че заключенията ми бяха неоправдани.

Джанет потръпна от студ. Съвсем импулсивно и изненадващо за двамата се премести и се сгуши до Ерик, търсейки неговата топлина. Тя онемя от собствената си дързост, но тъй като вече беше пред свършен факт, не знаеше как да се измъкне и остана притисната в него.

Ерик също остана без дъх, не смеейки нито да я докосне, нито дори да се помръдне в по-удобно положение, за да не я уплаши и тя да се отдръпне. Искане да я задържи в прегръдката си на всяка цена.

— Замръзна ли?

— Да.

Колебанието му дали да я докосне или не изчезна, и той обви раменете ѝ с ръка, като я придърпа към себе си. Усети леките следи от парфюма ѝ. Досега не беше помирисвал нещо толкова загадъчно и... цветно, но не и сладникаво.

— Харесва ми парфюмът ти.

Тя се сви и подви коленете си на седалката.

— Благодаря. Аз също много го харесвам. Миналата година една чудесна стара дама го направи специално за мен, след като ѝ занесох осемдесет и пет балона, поръчани от внуците ѝ за нейния рожден ден. Балоните бяха прекалено много и не можах да се поберам в малкия магазин, така че застанахме пред вратата и започнахме да ги раздаваме на съседските деца. Беше страхотен празник. Жената каза, че това бил най-хубавия рожден ден, който някога била имала. След това ме вкара в магазина и забърка тази прекрасна смес за мен. Оттогава все се отбивам при нея и обядваме заедно, когато имам път натам.

— Имам чувството, че доста обичаш работата си като раздавач на балони.

— През по-голямата част от времето, да. Обичам да се срещам и да разговарям с хората. А и имам късмет, че винаги ги срещам в щастлив момент, което ги кара да се радват, че ме виждат — тя замълча, опитвайки се известно време да задържи главата си изправена, без да я скланя върху рамото на Ерик. — Както може би си успял вече да разбереш, появяването от торти на ергенски празненства не е любимия ми номер.

За първи път от толкова време Джанет отново усети онова особено удоволствие от ръка, която я прегръщаше. Мечтите, които я бяха преследвали след срещата с Ерик изобщо не бяха успели да ѝ дадат и най-малка представа колко уютно и удобно щеше да се чувства в неговата прегръдка.

— Още ли ти е студено?

— Вече съм по-добре.

Той я обгърна толкова плътно, че близостта им се превърна в интимност на любовници. В отговор тя се притисна още по-плътно към него. Вътре в себе си Ерик ликуваше, както беше ликувал на Четвърти юли.^[1] В душата му се пръскаха безсловесни, но не и

безсмислени фойерверки и той не можеше да разбере какво беше това, което Джанет бе сторила с него. Знаеше само, че бе прекрасно да я усеща до себе си.

— Как върви учението?

— Сега е затишието преди сесията: това сиво време, когато си казваш, че ако досега не си научил отговорите, зубренето в последната минута няма да ти помогне, но въпреки това продължаваш да си тъпчеш главата с информация.

— Точно така беше, помня го. Постоянно се опитваш да се убедиш, че сънят е по-важен от ученето, но все пак будуваш цяла нощ и четеш за всеки случай.

— Каж ми нещо за себе си. Как се чувства един адвокат?

Ерик нежно положи брадичката си върху главата ѝ.

— Ако обичаш да се ровиш в задкулиския живот на големите фирми, професията дава блестящи възможности за това. А иначе ние, адвокатите, сме известни като хора, чиито слушатели по купоните обикновено заспиват.

— Брат ми е точно такъв.

— Скучен?

Тя го мушна закачливо в ребрата.

— Не, предпочита да дърпа конците на властта зад трона, отколкото да седи на него. В университета той винаги си избираше да бъде режисьор, а не звездата на сцената, въпреки че и в това беше много добър.

— С какво се занимава сега?

— Работи в Центъра за измерване на интелигентността.

Ерик се засмя.

— Някак си очаквах това. Не ме изненада.

— Пошегувах се. В действителност е болничен администратор в Бисмарк, щата Северна Дакота.

— Ти оттам ли си?

— Аха, родена съм и израснах в Портланд, Орегон. Преместих се в Калифорния след развода с Робърт — Джанет се размърда, за да се настани по-удобно, при което така естествено, сякаш го беше правила стотици пъти преди това, обгърна кръста на Ерик с ръка. — Не е ли тъжно, а? Вече съм на двадесет и седем, а съм пътувала само нагоре-

надолу по западното крайбрежие. Жалко, че вече няма от старите параходи. Бих се качила веднага.

Той се усмихна на себе си.

— Да, но те съществуват — подзе меко. — Всъщност случайно знам един, който ще отплува след около две години.

Джанет отметна глава, за да погледне в очите на Ерик и се наклони да го попита нещо, но в този момент таксито спря пред неговата къща. Те останаха вплетени един в друг, дори и след утихването на мотора, тъй като никой не искаше да наруши блаженството пръв. Накрая и двамата се почувстваха неудобно от шофьора и Ерик се принуди да я пусне, за да извади портфейла си.

— По дяволите — изруга, докато броеше наличните си средства.

— Не ти достигат пари в брой? — Джанет едва се сдържаше да не се засмее.

Той вдигна поглед към нея.

— Преди да напусна Детройт, специално проверих дали имам достатъчно пари да се прибера от летището...

Тя посегна към бюстието на корсета, в което беше пъкнала парите си. Подаде една двайсетдоларова банкнота на шофьора, а когато той ѝ върна рестото, тя го сложи в ръката на Ерик.

— Не ми трябва — опита се да ѝ ги върне той, докато излизаха от таксито.

— Как ще отидеш утре да ти осребрят чек, когато няма да имаш джобни пари? Освен това, чувствам се отговорна за затрудненото положение, в което те поставих. Ако имаше собствена кола в момента, нямаше да се возиш в чужди.

Той се усмихна.

— Харесвам начина ти на мислене и на убеждаване.

Ръката му се плъзна спокойно по раменете ѝ. Вече беше сигурен, че харесва не само мисленето ѝ, но и начина, по който се държеше, по който ухаеше, по който изглеждаше — почти всичко.

---

[1] Четвърти юли — национален празник на САЩ — Б.пр. ↑

VI.

Ерик отключи входната врата и отстъпи, за да направи път на Джанет. Тя влезе и се огледа в меко осветения коридор. От лявата ѝ страна имаше малка масичка, над която висеше оригинална картина с маслени бои, позната ѝ от часовете по изкуствознание от последния семестър. Спря, за да изчака Ерик.

— Първо предлагам да ти намерим нещо за обличане, а после ще ти направя от световноизвестното ми кафе — каза той, като се приближи и взе ръката ѝ. После я поведе към стълбите в края на антрето.

Джанет трябваше постоянно да си напомня да не се заплесва, тъй като, изкачвайки се нагоре, те минаха покрай още доста платна на известни майстори на четката. Въпреки че не можеше да преценява добре подобни неща, беше почти сигурна, че творбите на изкуството, които вече видя, струваха повече от един милион. Тази мисъл я замая.

Ерик отвори първата врата отляво и махна на Джанет да го последва. Стаята беше обзаведена във виненочервено и бледо мораво, като тук-там се виждаше и по малко синьо и бяло. Това решително подсказа на Джанет, че прекалено елегантното помещение принадлежеше на някаква жена. При тази мисъл тя изтръпна от ужас — досега не ѝ беше хрумвало, че Ерик може да има съпруга. *Разбира се, че няма да ми е хрумвало — нали той беше с мис Сребърно Ламе* — успокои се тя мислено.

Принадлежностите наредени върху тоалетната масичка и книгата върху нощното шкафче не оставяха никакво съмнение, че стаята се използва редовно, което изключваше възможността това да бе спалнята за гости. Джанет стоеше в средата и наблюдаваше всичко това, когато внезапно бе връхлетяна от бурен пристъп на смесени чувства. Разочарование, гняв и объркване я разкъсваха в три посоки. Тя изобщо не се замисли на какво се дължеше тази нейна странна реакция, нито се опита да я прикрие.

— Чия е тази стая? — попита накрая.

Ерик подаде глава от вградения гардероб, с чифт панталони и сгънат пуловер в ръка, и погледна към Джанет озадачено.

— На Сюзън е — отвърна ѝ, а когато тя замълча, добави: — сестра ми.

— Имаш сестра? И тя живее тук?

— Понякога. Всъщност не помня кога за последен път си бяхме и двамата възрастни — той се приближи към нея. — Ето, пробвай това. Със Сюзън сте горе-долу еднакви на височина... — усмихна се закачливо и продължи — а и тя не би имала нищо против да заеме дрехите си по такъв добър повод.

Джанет се пресегна автоматично да поеме облеклото. Макар че нейният като цяло практичен и евтин гардероб бе съставен от конфекцията на дузина магазини в Сан Франциско, след двете години, прекарани в един изключително скъп и луксозен магазин за дамско облекло, тя се беше научила да разпознава качествените стоки и да отгатва цените им. Пуловерът, който Ерик ѝ предложи, беше от кашмир, а панталоните от естествена коприна. По нейна преценка, взети заедно, двете струваха колкото едномесечната ѝ заплата. Мина ѝ през ума, че сестрата на Ерик сигурно бе изключителна жена, щом нямаше нищо против някой друг да носи скъпите ѝ дрехи.

— Мисля, че ще се чувствам много по-удобно в дънки и риза, ако Сюзън има такива изобщо.

Ерик се засмя.

— Има, но носи само тях, особено когато лети. Никога не ги забравя.

— Сестра ти стюардеса ли е?

— Добре, че не е тук да те чуе. Тя е пилот.

Джанет се възмути от себе си:

— Мразя хора, които мислят шаблонно.

— Не се безпокой, на никого няма да кажа — успокои я той, тръгвайки към вратата.

Сега, когато удоволствието да се отърве от прекалено малкия корсет и мрежестия чорапогащник беше толкова близо, тя нямаше търпение да се възползва от него.

— Ерик... благодаря ти. За всичко.

Той ѝ отвърна с още една усмивка.

— Удоволствието беше изцяло мое, Джанет. Сега побързай и се облечи. Ще те чакам в дневната.

Още щом чу хлопването на вратата, тя пусна пуловера и панталоните на леглото, изхлузи сакото на Ерик и започна припряно да развързва корсета си. Освободена от неговата задушаваша прегръдка, пое дълбоко дъх и разтри ребрата си. Взе пуловера. Вдигна го пред очите си и заедно с приятното му ухание почувства, че сърцето ѝ подскочи в гърдите. Не можеше да проумее как човек с ръста на Ерик имаше за сестра толкова миньонче. Пуловерът беше поне с два номера по-малък. Зачуди се докъде щяха да ѝ стигат панталоните и ги прилепи до кръста си. Следвайки модните тенденции, те почти покриваха прасците ѝ, макар че на ширина бяха кроени за нормална височина.

Беше убедена, че ако спре да диша и не си позволява да сяда, би могла да се побере в дрехите на Сюзън. Опасяваше се само, че от тях нямаше да остане нищо, след като ги съблече. Реши, че Ерик явно не я бе оглеждал достатъчно, щом ѝ предлагаше дрешките на сестра си. Отново се пъкна в омразния корсет и слезе на първия етаж. Ерик тъкмо излизаше от кухнята.

— Какво има? — изненада се той. — Защо не се преоблече?

Тя хвана ръката му и го повлече към дневната, където светна лампите. Известно време само стоя с юмруци на хълбоците, но накрая не издържа и каза:

— Би ли ме погледнал, ако обичаш?

— Какво?

— Искам да ме огледаш добре и да ми кажеш как ме намираш.

Гласът ѝ прозвуча така развълнувано, че Ерик се въздържа от повече въпроси. Отстъпи назад и изпълни желанието ѝ. Погледът му се плъзна по нейното тяло, без да пропусне нито гърдите, които се повдигаха нежно над червената дантела на корсета, нито фината извивка на кръста, преминаваща в изящната дължина на стройните бедра, нито високите обувки, подчертаващи краката. Лицето му се превърна в живо огледало на мислите му, които започнаха като любопитство към странната ѝ молба и се превърнаха в открито възхищение от изваяните ѝ форми.

Като естествено продължение на мислите му, в тялото на Ерик се надигна възбуда, която почти спря дъха му. Срещна очите на Джанет и разбра, че тя също бе усетила промяната в него. Почувстваха се така,

сякаш изведнъж някой ги беше лишил от всяка възможност да прикриват емоциите си, и сега те стояха голи един срещу друг. Макар и затрупан от цивилизацията и обществените условности, древният природен инстинкт, движил човечеството още от самото начало, продължаваше да тлее и в тях. А сега, когато повеят на чувствата беше минал през него, той се беше распалил с нова сила.

Джанет преглътна. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, а гърдите ѝ се задушаваша. Усещаше, че това, което витаеше между тях двамата, бе пропито със своя собствена енергия, която можеше да разруши тяхната крехка връзка. Стори ѝ се прекалено рано тази енергия да изплува на повърхността, при условие, че и двамата бяха станали толкова уязвими без защитните си брони.

С усилие на волята Ерик се опита да успокои духа си, чувствайки се по средата на битката за запазване на напъпилото им приятелство. Принуди се да отмести поглед от нея и се втренчи в пода, търкайки притеснено врата си. Замисли се върху това, че за първи път усещаше подобно нещо. За първи път изпитваше към някаква жена страст, която заглушаваше разума му.

— Направих малко кафе... — започна той, с желанието да установи някаква стабилност в разговора.

Джанет се обгърна с ръце.

— Тъъ, благодаря. Може ли да използвам телефона?

Ерик вдигна очи, за да погледне в нейните и да разбере какво става. Стори му се, че тя искаше да избяга от него.

— Разбира се — в моя кабинет е — посочи ѝ отворената врата в края на коридора.

Тя тръгна към вратата, но той я спря с ръка.

— Защо ме накара да те огледам?

Неспособна да издържи на погледа му повече, Джанет сведе очи към ризата му. Несъзнателно отбеляза наличието на малко конче, което стърчеше до едно от копчетата.

— Не можах да повярвам, че изобщо не си обърнал внимание на това как изглеждам.

Нищо подобно — опроверга я в себе си. Беше сигурен, че не само я беше оглеждал доста обстойно, но и че образът ѝ беше станал негов постоянен спътник, когато не бяха заедно. Присъствието ѝ в

мислите му бе станало прекалено често в сравнение с редките срещи, които бяха имали досега.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Сестра ти носи с два номера по-малки дрехи — тя се осмели да го погледне, за да види реакцията му. — Как можа да си помислиш, че ще се побера в нейния пуловер и панталоните ѝ?

Едва сега Джанет разбра, че чувствата ѝ бяха толкова напрегнати под влияние на искреното ѝ разочарование. Подсъзнателно се беше надявала той да я беше вплел в живота си така, както тя го беше вплела в нейния.

— Тъй като съм сигурен, че не си ти, най-вероятно сестра ми е тази, която не съм оглеждал през последните години — отвърна Ерик, най-сетне проумял възмущението ѝ.

Постепенно лицето на Джанет засия като пролетно цвете, разпукващо се от топлите ласки на сутрешното слънце.

— Мисля, че трябва да се обадя на Ралф Каминг и да му съобща какво се случи тази вечер, преди някой друг да ме е изпреварил.

— Като свършиш, ще ти дам да пробваш дрехи на майка ми, тя е приблизително колкото теб и те уверявам, че съм я виждал много често от сестра си.

— Майка ти? Нима тя също живее тук?

— Заедно с баща ми... а от време на време баба ми и дядо ми, и те пребивават тук.

Значи той никога не се е отделял от родителите си — прецени бързо Джанет.

— Струва ми се, че не...

— Не познаваш възрастен мъж, който все още живее с майка си и баща си? — довърши той и я погледна въпросително. — Това искаше да кажеш, нали?

— Тъ... няхах предвид точно това — оправда се тя, но знаеше, че мисълта ѝ беше точно такава.

Ерик обви раменете ѝ с ръка и я придружи до кабинета, мъчейки се да възстанови близостта, която бяха усетили, преди да попаднат в непредвиденото неудобно положение. Докато вървяха в коридора, той ѝ разясни функцията на къщата им в Сан Франциско.

— Така че, сама разбираш, нещата не са толкова лоши, колкото ти изглеждаха в началото.

— Нямахте нужда да ми обясняваш.

— Предположих, че е по-добре да разкрия всички семейни особености, в случай, че отново се разгневиш, ако дрехите на майка ми не ти станат и ти се наложи да пробваш одеждите на баба ми.

— Всъщност къде е истинският ти дом? — промени темата тя, облягайки се леко на рамото му.

— Първо се обади, а след като свършиш, ще си поговорим и за това.

Ерик излезе и затвори вратата след себе си.

Джанет прекоси стаята и се спря пред масивното дъбово бюро в ъгъла срещу прозореца. Седна на ръба му, взе телефона и набра номера.

— Ралф, тук е Джанет.

— Вече знам това, което искаш да ми кажеш.

Тя кръстоса крака и опря лакти на коленете си.

— Кой ти се обади?

— Човекът, който първоначално ни ангажира с тази услуга. Позвъни, за да поздрави агенцията, че е направила такъв страхотен комичен номер. Заяви, че никога не бил прекарвал толкова забавно. Все още не съм убеден, че ще мисли същото, когато се събуди утре сутринта, но в момента беше доста доволен от услугата, за която беше платил.

— Мисля, че този мъж е луд — смая се Джанет.

Изобщо не беше предполагала, че нещата щяха да се развият така благоприятно за нея.

— Няма да повярваш, но той настоява да се срещнете и да ти даде бакшиш — изкиска се Ралф. — Спомена, че няма да е лошо, ако добавим към програмата и твоето завръщане на „бис“. Уверих го, че ще обсъдим предложението му.

— А ти какво мислиш за всичко това?

— Преди аз да ти отговоря, ти ми кажи какво стана с тортата?

— Не знам. Нямах голяма възможност да я видя, докато излизах от банкетната зала. Освен това после не се върнах да проверя как изглежда, тъй като се притеснявах, че никога няма да мога да избягам. Но понеже ще се върна в хотела, за да си прибера нещата, ще видя какво е останало от нея.

— Наистина ли беше толкова зле, колкото ми го описваш?

Основните моменти от вечерта запрепускаха пред очите ѝ като кадри от стар филм, пълен с прекъсвания, продължения и бързи движения. Сега, когато всичко бе приключило, преживяното ѝ се видя като комедия.

— Мисля, че беше по-зле, отколкото можеш да си го представиш, Ралф. Двамата с жениха се търкаляхме на пода, покрити със завесата. Аз се задавах от праха, а той се заливаше от смях. Всички крещяха от възторг.

— Сега добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Виж какво, не се притеснявай повече за тортата. Ще изпратя някой да провери по-късно. Ако е развалена, да е развалена, вече нищо не може да се направи. Прибери се вкъщи и поспи малко. Ще се видим утре.

Джанет изстена на глас:

— О, не, мислех си, че утре ми е свободен ден.

— Чакай малко, ще проверя. Права си, наистина нямаш работа. Това означава, че няма да се чуем до вторник. Е, приятна почивка тогава.

— Благодаря Ралф, и на теб.

Тя каза „довиждане“ и затвори слушалката. Тъкмо се нареди да излезе от кабинета, когато телефонът отново иззвъня. Вдигна го, без да се замисли.

— Ерик Стюарт там ли е? — попита нечий глас.

— Един момент, моля.

Джанет отиде до вратата и го повика. Той влезе и взе слушалката, а тя се нареди да се оттегли, но ръката му я спря.

— Ерик Стюарт на телефона — когато позна човека от другата страна, той се отпусна с досада. — Хауърд, имаш ли представа колко е часът? Разбирам, но това, че тук е с два часа по-рано не значи, че не е късно. Освен това е петък вечер. Обещах ти да се обадя в понеделник сутринта, още щом намеря време да направя онези проучвания, които обсъждахме.

Джанет отново започна да замръзва. Измъкна внимателно длан от ръката на Ерик и, посочвайки другата стая, обясни с мимики, че отива да изпие едно кафе.

— Хауърд, изчакай само минутка — той закри слушалката и прошепна на Джанет: — Съжалявам, ще се отърва от него колкото може по-скоро.

— Не се безпокой. Ще си наля кафе и ще те чакам в дневната.

— Благодаря ти.

Излизайки, тя му се усмихна окуражително. Преди да се ободри с кафето, Джанет се качи още веднъж на горния етаж, за да се наметне отново със сакото на Ерик, тъй като все още усещаше студ. Отивайки към кухнята, улови отражението си в посребреното огледало на хола. Френският кок, който си беше направила, за да укроти косата си, бе започнал да се разпада и от двете страни на лицето ѝ висяха немирни кичури. Опита се да ги втъкне отново в прическата, но при вида на образа, който се бе втренчил в нея, застина с вдигната ръка. Затвори очи и изпусна лека въздишка. Изглеждаше като проститутка. При това евтина.

За миг си представи какво щеше да стане, ако сестрата на Ерик се върнеше тази нощ. *Ами родителите му? Или, да не дава Господ, баба му и дядо му?* — ужаси се тя. Решително се обърна кръгом и се запъти към кухнята, успокоявайки се, че щом нямаше как да оправи външния си вид, то поне можеше да не го забелязва.

След като претършува три кухненски шкафа, Джанет намери чаша и си наля кафе. С настъпването на вечерта умората бе започнала да се спуска върху нея като гигантски шал, който отначало покри само раменете ѝ, а после падна върху цялото ѝ тяло. Денят ѝ беше стартирал в четири сутринта, а предишната вечер си беше легнала в един и половина. Облегна се унесено на рамката на вратата и няколко секунди постоя така, вдъшвайки опияняващия аромат на кафето. После отпи и едва не се задави. В гърлото ѝ се бе изляла отвратителна, горчива течност.

„Световноизвестното кафе“ на Ерик се бе оказало най-ужасното нещо, което бе вкусвала в живота си. Дори и майка ѝ, на която се случваше от време на време да забравя да изплаква кафеарката от сапуна, преди да свари следващата доза, не беше правила такава помия. Джанет потръпна от студ и отиде до мивката. Изля противната течност в канала и изчака да не би тя да се надигне обратно, когато стигне сифона. Даде си обещание, че по-скоро би предпочела смъртна

опасност по време на зимна буря, отколкото да се подложи още веднъж на изпитанието да изпие чашка от кафето на Ерик.

Върна се отново в хола и се огледа. Забеляза, че тук цветовете бяха предимно сини и бели, а мебелите от вишнево дърво блестяха като полирани. Не пропусна синьо-белия сервиз от китайски порцелан, който бе подреден по олекотени полици за книги. Общото впечатление, което стаята остави у нея, бе за музей. В библиотечката лежаха в безредие разнородни книги, а в единия ъгъл стоеше почти протъркано люлеещо се кресло с висока облегалка, което заедно с подобния нему диван изглеждаше като любимо място за почивка на някой обитател на къщата.

Тъй като всички лампи в стаята светеха, а отвън вече се беше спуснала мъгла, Джанет прецени, че единствения начин да погледне през прозореца бе да долепи нос в стъклото и да покрие слепоочията си с ръце. Сети се, че това щеше да остави отпечатащи и се отказа. Освен това беше абсолютно сигурна, че и без да надзърта към залива, можеше да каже какво точно се вижда и знаеше, че гледката е удивителна. Това беше една от заможните части на Сан Франциско и пейзажът, който се откриваше пред нея, беше основната причина за изключително високите цени на къщите.

Трепереща от студ въпреки сакото на Ерик, скучаеща и уморена, Джанет събу обувките си и се сви в единия край на канапето. В цялата къща цареше тишина, нарушавана единствено от нежното тиктакане на часовника и приглушените думи на Ерик, които от време на време достигаха до нея. В продължение на няколко минути тя се бореше с налягащата я сънливост, като стреснато примигваше, когато клепачите ѝ се спускаха плътно върху очите. Но съпротивата ѝ се оказа краткотрайна. При едно от поредните спускания на клепачите тя забрави да ги вдигне и те останаха затворени.

Най-накрая Ерик стигна до заключението, че бе безсмислено да успокоява Хауърд и да избива страховете му от предстоящото сливане.

— Хауърд, защо просто не изчакаш до понеделник, когато всичко ще се изясни? По-добре използвай почивните дни, за да отидеш на ски или за нещо по-приятно. Ако не оставиш тази работа на мира, в скоро време ще полудееш.

— Няма да мога да се отпусна на друго място.

— Абсолютно безполезно е да се мотаеш вкъщи и да си блъскаш главата върху неизвестното, защото ако ти дойдат наум някакви въпроси, няма да можеш да се свържеш с мен, колкото и да ти се иска. Тази нощ заминавам извън града и ще отсъствам през целия уикенд.

Ерик замълча, понеже повече не смееше да продължава с лъжите. Не обичаше да се измъква така от проблемите, но това според него бе единствения начин да помогне на Хауърд. Нещастникът щеше да заприлича на нервна развалина, ако не си вземеше няколко дена почивка и не се погрижеше за здравето си.

След кратко мълчание от другата страна на линията се чу глас:

— Заради мен ли напускаш града?

Ерик се засмя.

— Честно да ти кажа, това ми мина през ума.

— Ерик, съжалявам за станалото. Знам, че съм голям досадник, но...

— Хауърд, трябва да затварям, за да проверя дали гостите ми не са решили, че никога няма да се върна и са си тръгнали.

— Между другото, за жената, която вдигна телефона ли става дума?

— Аха.

Понякога Ерик съжаляваше, че има клиенти, които в същото време бяха и негови приятели. В случая разговаряше с точно такъв.

— Трябваше да ме предупредиш. Аз си помислих, че това е Сюзън.

— Е, казвам ти го сега, заедно с едно „довиждане“.

Доволен, че се беше отървал от Хауърд, но притеснен от забавянето си, Ерик остана на бюрото още няколко минути, опитвайки се да измисли подходящо извинение пред Джанет. Доброто възпитание и внимателните обноски към хората бяха толкова присъщи на обитателите на къщата, в която беше отрасъл, както соления дъх на морето и крясъкът на чайките. Накрая реши да се довери на надеждата си, че гостенката му е също толкова разбрана, колкото и красива.

Когато я видя да спи дълбоко на канапето, чувството му за вина, че бе отделил два пъти повече време за клиента си, отколкото бе необходимо, нарасна още повече. Коленичи до нея и протегна ръка да я докосне.

Преди пръстите му да я допрат, тя изстена в съня си. По гърба му преминаха горещи тръпки. Не беше чувал по-еротичен звук. Постоя известно време, загледан в спящата си гостенка, без да смее да я събуди. Докато чакаше така, усети как го връхлита неизбежния и неумолим поток на неговото въображение. През последните три седмици Джанет беше спохождала мислите му денем и нощем, появявайки се като илюзорна сянка. Фантазиите му около нейния образ винаги бяха идвали по различен начин, без да следват някакъв определен сценарий, но чувствата му бяха останали непроменени от самото начало досега — винаги властни и възбуждащи. И всеки път той беше оставал с по-остър глад, осъзнавайки все по-ясно, че страстта, която Джанет бе събудила в него, беше започнала да се превръща във фокус на неговите дни и нощи.

Изведнъж тя задиша учестено и докосна устните си с върха на езика. Обърна се с лице към него, а от това движение сакото, с което се бе наметнала, се отвори. Само още едно преместване и гърдите ѝ щяха да се освободят от стягащата дантела. Той я зави отново с треперещи ръце.

Плъзна поглед по нея и се усмихна, поразен от красотата ѝ. Помисли си, че дори и под този костюм тялото ѝ излъчваше невероятна грация и нежност. Беше убеден, че в сравнение с останалите жени, които срещаше ежедневно на работа или в града, Джанет притежаваше особен чар. Според Ерик, с чистата си кожа, скулестите страни и гъстите черни вежди, които подчертаваха синьото на очите ѝ, тя не се нуждаеше от грим. Особено го замаиваше мечтата да види Джанет на палубата на „Обещание“ с развети от вятъра коси и пламтящ от залязващото слънце силует, усмихвайки се само на него.

Погледът му се спусна към краката ѝ, които тя беше свила, за да запази топлината. Забеляза, че бяха перфектни — като на човек, който е постоянно в движение и върви с такава грациозност, че другите се обръщат след него. Крака на жена, родена да се разхожда по палубата на неговата яхта.

Беше силно изкушен да я завие с едно одеяло и да я остави на канапето за цялата нощ, но се страхуваше да не би някой да я очаква, така че се реши и нежно я побутна по рамото.

Докосването подежда на Джанет като милувка и, все още сънена, тя се придърпа към него и се сгуши в скута му. Той въздъхна

тежко и очите ѝ се отвориха с трептене. Това, което последва след събуждането ѝ, стана толкова естествено, че Ерик се впусна в него, без да осъзнава какво върши. Единственото, което усети, бе, че внезапно прегърна Джанет, целуна я и мечтите му се превърнаха в реалност. За секунди попадна в толкова ясен и изчистен свят, че всичко наоколо изчезна като в мъгла. Дори и къщата да гореше, той нямаше да забележи. В душата му хиляди инструменти свиреха симфония в чест на тяхната първа среща. *Ти беше прав* — прошепна му някакъв глас. Вече можеше да докаже на семейството си, на Елизабет и на Уолт, че на света има специална жена, предназначена само за него, и той най-после я беше намерил. Чувстваше се толкова добре да я държи в прегръдката си, че не искаше да я пусне.

Джанет усети, че първоначалната сдържаност на Ерик се бе стопила и отвори устни, за да поеме неговите по-надълбоко. Някъде в подсъзнанието ѝ гласът на разума ѝ крещеше и я предупреждаваше да помисли какво върши. Но тя го пренебрегна и се отдаде на топлото удоволствие да бъде прегръщана. Толкова отдавна не беше изпитвала тази наслада... толкова отдавна, че се изненада от страстта, която я обхвана. Приливът на желанието ѝ я помете така, както разпенените води на бурна река влачат паднало дърво, и тя не можеше да се контролира, не беше подвластна на разума.

Джанет измъкна ръцете си изпод възглавницата и ги обви около Ерик, отнемайки и последните му съпротивителни сили. Той легна до нея на широкото канапе и я притисна до себе си, за да усети прилепването на нейните бедра до своите. От тази дълго жадувана близост дъхът му секна. Опиваше се от нейния аромат, който проникна и изпълни белите му дробове, оставяйки завинаги отпечатък в съзнанието му. Като докосваше с устни лицето ѝ, шията ѝ, нежната извивка на гърдите ѝ над дантеленя корсет, той изучи и запомни всяка частица от нея, превръщайки я в част от самия себе си.

Джанет плъзна ръката си надолу от кръста му и той мислено си представи следващата спирка на пръстите ѝ. Внезапно го връхлетя ясното съзнание за това, което беше станало между тях, и разбра, че не биваше да допуска то да продължи. Нейната прекомерна умора и бързината, с която се развиваха техните чувства я бяха направили твърде уязвима и отзивчива към неговата страст. Ерик сграбчи ръката ѝ

и я притисна към устните си, съжالياвайки за това, което трябваше да направи.

— Мисля, че трябва да спрем и да преценим какво ще се случи, ако продължим.

Въздишката, която се откъсна от устата на Джанет, този път нямаше нищо общо с любовния плам. Тя се изправи с мъка и се сви плътно в другия край на канапето.

— Ерик... съжالياвам.

Изгаряйки от желание просто да изчезне във въздуха, тя покри лицето си с ръце.

— Господи, толкова ми е неудобно.

Той посегна към дланите ѝ и ги отстрани от лицето.

— Джанет, погледни ме — помоли я окуражително, като се усмихна. — Нима те обвинявам в нещо или се оплаквам?

Въпреки че Ерик се опитваше да я успокои, нещо в очите му ѝ подсказа, че той знаеше всичките ѝ тайни така, сякаш бе в главата ѝ. Погледна го още веднъж и внезапно се случи нещо, което отново промени чувствата им. Ако беше прекъснала връзката с очите му малко по-рано, щеше да пропусне шанса да надникне в душата му. Така ясно, както думите, които бе изрекъл преди секунди, тя видя причината, поради която я разбираше толкова добре. Джанет осъзна, че той живееше със същата дълбока нужда да бъде прегръщан, докосван и обичан и, че се бе вкопчил в нея със същата сила, с която тя се беше вкопчила в нейната.

Те седяха така известно време, втрени един в друг, уплашени от случилото се, и въпреки това възторжени, защото обещаваха да продължи. Ерик взе ръката ѝ.

— Търся те доста отдавна — простичко каза той. — Не мога да ти обясня какво означава това за мен — наведе се и я целуна с безкрайна нежност. Този път като израз на разцъфващо приятелство. — Въпреки че в действителност страшно искам да останеш, мисля, че е по-добре да си отидеш.

Тя му благодари безмълвно за това, че не ѝ предложи да остане, тъй като беше сигурна, че щеше да го направи. Усещаше, че зародилата се връзка между тях се нуждаеше от още време, за да изпълни мечтите им. Тази вечер и двамата бяха шокирани от изблика си на любов, което

означаваше, че просто им бе необходимо още малко, за да се справят с чувствата си.

— Благодаря, Ерик.

— Ще повикам такси.

— Няма нужда да ме изпращаш.

— Но аз искам.

Тя докосна лицето му и се усмихна.

— В продължение на две години всяка седмица и по всяко време на деня ходех из този град абсолютно сама — и досега нищо не ми се е случило. Така че, повярвай ми, ще се прибера без проблеми.

— Все пак, по-добре ще се чувствам...

— Ерик, двадесетте долара, които дадох за първото такси, бяха последните ми пари, а в резервоара си имам толкова бензин, колкото да се прибера в „Пало Алто“. Би ли ми казал как ще се върнеш дотук, ако дойдеш с мен?

С нотка на съжаление той се съгласи с нейните доводи и реши да я пусне сама.

— Кога свършваш работа утре?

Очите ѝ светнаха от удоволствие.

— За щастие, утре съм свободна.

— Тогава ела с мен.

Знаеше, че не трябва да го прави. Но вместо да откаже от угризения на съвестта, тя кимна:

— Какво искаш да правим?

— Изненадай ме — той се усмихна. — Добре, нека се договорим така. Можеш ли да ме вземеш, или да наема кола?

— Мислиш ли, че можеш да побереш дългите си крака в буболечка като фолксвагена?

— Правех го през цялото време в колежа.

— Тогава ще те взема с моята количка. Къде ще ходим? — лицето ѝ разцъфна в подигравателна усмивка. — Да нося ли много пари?

Ерик се хвана за сърцето, сякаш беше смъртоносно ранен и ѝ смигна лукаво.

— Доколкото си спомням, буболечката ми в университета гореше много малко, така че двадесет долара ще стигнат.

Той я остави неохотно и отиде да повика такси по телефона. Докато го чакаха, прерови гардероба на майка си и накрая намери палто с размера на Джанет. По време на търсенето тя се беше опасявала да не ѝ се наложи да облича някакво дълго кожено манто, но когато видя красивото вълнено палто, се успокои.

— Изглежда това е единствената топла дреха, която майка ми притежава, като изключи скиорските ѝ екипи.

— Тя не носи ли кожени дрехи? — изненада се Джанет, любувайки се на палтото, което ѝ стоеше перфектно.

— По-скоро би тръгнала гола, отколкото да направи това. Страда от угризения на съвестта, когато носи кожа или яде хамбургер.

Джанет вдигна поглед към него.

— Мисля, че майка ти ще ми хареса.

— Сигурен съм, че и ти ще ѝ харесаш. Защо ли не ти донеса чаша кафе докато стоим тук? По този начин ще се стоплиш и отвътре.

Предложението беше твърде изненадващо и тя не успя да отговори веднага.

— О... аз вече пих... докато ти говореше по телефона. Стори ми се... някак по-различно. Как, за Бога, го правиш?

— Знаех си, че ще ти хареса. Сам си меля зърната. Купувам си ги от един магазин на едро и ги замразявам — преди да продължи, откън се чу клаксон. Докато я изпращаше до вратата, той ѝ върна парите за таксито. — Утре в десет?

— Ще бъда тук.

Тя се спря, колебаейки се дали да го целуне за „довиждане“, но Ерик пое инициативата в свои ръце. Грабна я в прегръдка и я целуна така, сякаш нямаше намерение да я пусне.

През целия път до хотела, а после до „Пало Алто“ Джанет не престана да се усмихва глупаво. Влизайки вкъщи реши, че следващата седмица трябваше да се обади на Кейси, за да ѝ благодари, че я беше забъркала в кражбата на коли. Мисълта я развесели. Представи си как щеше да реагира приятелката ѝ на такова позвъняване.

VII.

На следващия ден Джанет пристигна в къщата на Ерик петнадесет минути по-рано от уреченото време, но с дълбоко разочарование откри, че той не беше там. Тъкмо се запъти обратно към колата и пред алеята спря такси, от което изскочи Ерик, натоварен с два пакета храна.

Той забърза сияещ към нея и на Джанет ѝ се стори, че в дънки и спортно яке изглежда по-млад от преди.

— Дълго ли чака?

— Тъкмо пристигнах.

— Бръкни в предния ми джоб, ако обичаш и извади ключа на вратата.

Джанет усети, че се изчервява.

— Не е ли по-добре да взема пакетите? Така ще можеш да измъкнеш ключовете сам — предложи тя и се приготви да поеме покупките, като премести палтото на майка му от ръката си върху едното си рамо.

Той ѝ подаде товара и се изсмя, допълвайки „срамежливост“ към мисления списък от качества на Джанет.

— Господи! — възкликна тя, олюлявайки се под тежестта на пакетите. — Какво има тук?

— Продукти за нашия пикник.

— И кои са тези десет човека, които си поканил да споделят трапезата ни?

— Май съм се поувлякъл, а?

— Ами мисля, че си купил провизии за една седмица.

Ерик отвори вратата и посегна към чантите.

— Предпочитам да съм винаги готов.

— Като един истински бойскаут.

— Ела в кухнята. Имам страхотна изненада за теб.

Джанет затвори вратата и го последва. Когато минаха покрай хола обаче тя се отклони, привлечена като магнит от спомена за

величествената гледка, която се откриваше от прозореца — Голдън Гейт Бридж, простираше се напреко на залива Сан Франциско. Досега не беше виждала моста от тази страна. Остана прикована и хипнотизирана от суровата красота на хълмовете от зелена трева, които се спускаха на отсрещния бряг и от изумителния ефект на слънчевото отражение, блестящо във водата като милиони примамливи диаманти. Денят беше от ония специални зимни дни в Сан Франциско, когато във въздуха нямаше и следа от досадната мъгла, която обикновено скриваше пейзажа.

Ерик се приближи и застана зад нея.

— Не се учудвам, че не си се отделил оттук — сподели тя мислите си с него. — Ако бях отрасла в тази къща, със сигурност никога нямаше да я напусна.

— Четирите години, които прекарах край този прозорец като дете, ме изпълниха с такава любов към морето, каквато изпитвам и до днес.

— Защо само четири? Ако бях на твое място, никога нямаше да отлепя нос от стъклото — изненада се тя и го погледна въпросително.

— Имах проблеми със сърцето и през тези години изчаквахме подготовката на хирурзите, за да го оправят — просто обясни той, без да спомене за травматизиращото отчаяние, което бе притискало живота на близките му в ония дълги месеци.

— А сега? — предпазливо попита тя.

Ерик я придърпа към гърдите си и я притисна, трогнат от голямата загриженост, която бе прочел в погледа ѝ.

— Сега съм добре — промълви в косата ѝ и устните му се долепиха до нея. — Дори бягам, забрави ли?

Успокоена от отговора му, Джанет обви ръце около кръста му и го стегна в прегръдката си.

— Нещо ми подсказва, че никога няма да забравя онази знаменателна вечер.

Ерик се засмя.

— Отстъпи назад, искам да те огледам — заповяда той, променяйки темата.

Джанет се подчини с готовност, като се измъкна от палтото си, доволна от това, че той щеше да има възможност да обърне внимание на прецизността, с която се беше облякла тази сутрин. Беше обула

бежовите вълнени панталони, подарък от Карол за миналата Коледа, а отгоре носеше светлокафявия пуловер, който беше открила в един магазин на „Лоумън“. Беше единственият официален костюм, който притежаваше, така че с удоволствие се завъртя, за да го представи.

— Изглеждаш фантастично.

Тя се поклони артистично.

— Благодаря ви, сър. Радвам се, че го харесвате.

— Осъзнаваш ли, че за първи път те виждам облечена в нормално облекло?

— Не мога да скрия, че тази мисъл ми мина през ума сутринта — не само ѝ беше минала през ума, а беше останала там през цялото време, докато мереше всяка що-годе прилична дреха от гардероба си. Тя го хвана за ръката. — Каква изненада си ми приготвил в кухнята?

— Не я ли усещаш?

Джанет моментално наостри сетивата си. Уплаши се, че миризмата на тлеещи въглища, която беше усетила още при влизането, се носеше именно от кухнята и все повече заприличваше на резултат от прегоряла храна.

— Мисля, че... че не съм много добра по гатанките.

— Станах рано и изпекох шоколадови сладки за нашия пикник. Струва ми се, че от години не съм ял от тях и реших, че и ти не си опитвала скоро такава вкуснотия. Трябваше да събудя съседката, за да ми даде повечето от продуктите — всъщност всичките, освен брашното и солта — той се изкиска. — Добре, че тя ме харесва.

Изглеждаше толкова доволен от себе си, че Джанет не посмя да му каже за двойната доза шоколадови сладки, които бе опекла предната седмица за Брайън и Ейми.

— Не си ми казвал досега, че си такава всестранно надарена личност.

Той я въведе в кухнята.

— Преди да стъпя на „Обещание“, никога не бях варил вода. През последните години се научих да върша доста полезни неща.

— Преди да изпълниш какво обещание? — не разбра Джанет, пропускайки част от изречението при затварянето на кухненската врата.

Отговорът на Ерик замря на устните му, когато видя, че единият от пакетите беше паднал на земята и цялото му съдържание се бе

разпиляло.

— По дяволите — изруга тихо.

Ядосвайки се на себе си, задето не ги беше подпрямл по-стабилно, той се наведе да събере бурканите, като проверяваше всеки един дали не бе спукан, преди да го постави обратно на масата.

Джанет се запъти да търси консервата с маслини, която се беше търколила зад хладилника и след като я намери, я отнесе до плота, където в една голяма чиния Ерик беше наредил огромна купчина бисквити. Тя ги поогледа тайно. Установи, че бяха малко по-кафяви от тези, които тя бе опекла.

Ерик улови погледа ѝ.

— Леко ги поизгорих, но имат страхотен вкус — предупреди я той и за доказателство ѝ предложи една.

Джанет почувства, че в стомаха ѝ се гонят стотици пеперуди и реши, че нямаше да има място и за сладкиша.

— Благодаря — отказа тя, притискайки леко стомаха си, — но вече закусих.

Той отхапа една и започна да я дъвче щастливо, докато събираше останалите продукти от пода.

За момент Джанет се зачуди дали някой някога му беше казвал, че шоколадовите сладки не би трябвало да хрускат като печени бадеми, когато ги дъвче.

— Къде ще ходим?

— В Сонома. Била ли си някога там?

— Не знам. Къде се намира?

Той се намръщи, изненадан, че човек, живеещ в Калифорния, не знаеше къде се намира Сонома.

— Ами... това е мястото, където нахалните колонизатори уведомили испанците, че обявяват Калифорния за щат — тъй като това не предизвика очаквания от него ефект, направи втори опит. — Земята на виното?

Това успя. Тя се усмихна широко, доволна от избора му.

— Фантастично. Винаги съм си мечтала да отида там.

— Не мога да повярвам, че живееш в Калифорния от толкова време и още не си била в Земята на виното. Стори ми се, че веднъж спомена за пътешествието си по Западния бряг.

— Да, ходих до Портланд и Сан Франциско.

— Това ли е всичко?

— Предостатъчно, плюс няколко мили, които извървах в Уошингтън. Роднините ми имат хижа в планината Сейнт Хелънс и аз прекарвах там почивните дни и ваканциите.

— Какво стана с хижата по време на експлозията?

— Те са прекалено далеч, за да бъдат засегнати от ударната вълна, но въпреки това бяха засипани от един тон пепел, която трябваше да изчистят.

Внезапно Ерик се въодушеви и сграбчи Джанет през кръста, притискайки я към себе си.

— Ако ми позволиш, ще ти покажа целия свят.

Тя се засмя на неговия ентузиазъм, който почти я накара да му повярва.

— Трябва да тръгваме, в противен случай никога няма да видим Сонома — не беше сигурна, че иска това. Чувстваше се толкова добре в прегръдката му.

Ерик се вгледа в нея и болка прониза сърцето му. *Толкова е красива* — помисли си с копнеж, но веднага се принуди да спре желанието си, за да не я отблъсне повторно.

— Права си — неохотно се съгласи той накрая и леко докосна устните ѝ със своите.

Веднага разбра, че това беше фатална грешка. Вместо да се получи прост, приятелски жест, както бе възнамерявал, той се оказа разкъсван от страстно желание да я целуне отново. Не искаше да я пусне, но знаеше, че трябва. Беше заложил много на тази жена и не искаше да провали нещата още от първата среща, държейки се подобно на разгонен пубертет.

— Защо не донесеш кошницата от килера, а през това време аз да привърша с пакетирането — предложи той, учуден от собственото си хладнокръвие.

Все още замаяна от чувствената вълна, която я беше заляла след целувката на Ерик, Джанет отиде до другия край на кухнята и отвори вратата на килера. Светна лампата и пристъпи вътре, спирайки за момент, за да успокои препускащото си сърце, преди да смъкне голямата плетена кошница от горния рафт.

Опитвайки се да предвиди докъде щеше да се простре влиянието на Ерик върху нея, тя се върна мислено към дните, когато се срещаша с

Робърт. Не можеше да се сети дали тогава беше изпитвала нещо подобно на това, което вече бе почувствала с Ерик. Също така изобщо не помнеше тогава да е имало моменти, в които да ѝ се е струвало, че губи почва под краката си или, че светът от сив се превръща в многоцветен. Накрая реши, че или паметта ѝ изневеряваше, или преди не бе изпитвала нищо подобно.

Чак сега Джанет осъзна, че Робърт беше нейния първи истински приятел, а тя не само че се бе държала болезнено наивно, но и не бе разбрала бавното пробуждане на сексуалната си енергия. Беше проявила едновременно и любопитство, и страх от нея. Но сега вече не беше наивна. Лесно разпознаваше копнежа и възбудата, когато я обхващаха, въпреки че напоследък беше изненадана от силата им. Ерик бе събудил в нея глад, който до предишната нощ я беше измъчвал само в сънищата ѝ, докато мечтаеше за него. Обхвана я страх, че не знаеше как да се справи с нещо толкова всепоглъщащо, докато е будна.

Посегна да вземе кошницата. Почувства се виновна, че кратката целувка на Ерик я накара почти да се нахвърли върху него. Въпреки убеждението си, че е еманципирана и модерна жена, Джанет никога не беше играла ролята на силната страна във взаимоотношенията си с мъжете. Първо, защото не ѝ изглеждаше привлекателна, и второ — досега не беше срещала друг човек, освен Ерик, който да я интересува и когото да обича толкова много. Страхуваше се да се върне в кухнята, тъй като не беше много сигурна как щеше да реагира, ако в очите му все още блестеше онзи пламък.

Грабна кошницата и решително се запъти обратно. Ерик стоеше до мивката и мереше вода в стъклена кана за кафе. Когато тя се приближи отзад, той вдигна поглед.

— Ще направя малко кафе за термоса.

Споменът за кафето от миналата нощ я накара да потръпне. Щеше да ѝ бъде прекалено трудно да се преструва, за да спести разочарованието му, когато започнеха да живеят заедно. Съжали, че бе постъпила така глупаво, скривайки истинското си мнение за ужасната напитка. Зачуди се какво трябваше да направи сега.

— Кафе? В страната на виното? — възкликна ентузиазирано. — Това трябва да се забрани със закон.

Той прихна.

— Вероятно щеше да има, ако производителите бяха сигурни, че могат да го подминат.

Тя взе каната от ръцете му и изля водата в мивката.

— Нека не даваме повод на местните хора да се разбунтуват — разклати кошницата с ръка, за да отвлече вниманието му. — Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-скоро ще пристигнем.

Джанет предложи да му помогне в пакетирането, но той я прати отново в килера, този път да вземе карирана покривка за маса и комплект подобни салфетки. Докато тя намери и двете, той беше готов с храната и най-накрая можеха да потеглят.

Два часа по-късно те вече бяха в Сонома и търсеха място за паркиране. Като един от най-старите градове на щата Калифорния, този привличаше посетители дори и в неактивния сезон. След още два часа, през които Джанет изигра ролята на турист, а Ерик — на екскурзовод, те се мъчеха да избягнат дъждовните капки, тичайки по площада към колата. Задъхани и развеселени се тръшнаха на седалките.

— Какво невероятно време! — възкликна Джанет, докато избърсваше мокрото си лице с опакото на ръката. — Готова съм да се закълна, че слънцето още грееше, когато влязохме в църквата.

Ерик размаза една капчица на върха на носа ѝ с пръста си.

— Що се отнася до мен — усмихна се той, — слънцето не е преставало да свети.

— О, добре казано.

Той не можеше да ѝ се нагледа. Страните ѝ бяха поруменели от кроса към колата, очите ѝ танцуваха от възбуда, а устните ѝ бяха разтворени в невинно предизвикателство. Мислите му литнаха към удивителните моменти от предишната нощ и тази сутрин, когато тези същите устни се притискаха в неговите. Протегна ръце, за да вземе нейните.

— Още ли си гладна?

— Не мога да издържам вече.

Ерик замълча.

— Тъй като е очевидно, че пикникът ни ще е на закрито, най-малкото, което мога да направя за теб сега, е да ти покажа невероятни пейзажи — с тези думи той целуна ръката ѝ и запали колата.

От всеки друг Джанет щеше да приеме целувката по ръката за нещо твърде старомодно. Но Ерик го правеше естествено и непринудено.

— Къде ще ме водиш?

— Ще разгледаме винарната „Буена Виста“, където един унгарски граф на име Харашти засадил първите лозя в Калифорния. Край винарната минава чудесен поток, около който растат най-големите евкалиптови дървета в щата.

— Откъде знаеш толкова много за тази област?

Джанет беше удивена от информираността на Ерик. Беше ѝ разказал дори за исторически постройки в града, които едва ли бяха известни и на местните жители.

— Вашето семейство не е единственото, което е имало вила, където да прекарва почивните дни и ваканциите. Нашата е на около десет мили оттук, на върха на Напа Вели — той се засмя. — Въпреки това, фактите и цифрите, с които те омайвах цял ден, дължа на неуморния дух на баба ми. Когато се случеше да се съберем по едно и също време на вилата, тя винаги настояваше да ни разведе из околността. Беше решила да породи у нас някакво отношение към нашето наследство, независимо дали го харесваме, или не.

Джанет изпита нотка на завист. Баба ѝ и дядо ѝ живееха далеч по Западния бряг и тя не бе имала възможност да ги вижда толкова често.

— След това изпитваше ли ви?

— Нямаше нужда. Сюзън и аз попивахме всичко — засия Ерик при този спомен. — Трябва да се срещнеш със старата дама, за да разбереш как успяваше да го направи. Тя не просто показваше и обясняваше, тя ни караше да се докосваме, да поглъщаме видяното и настояваше постоянно да си представяме, че сме местни жители.

— Изглежда баба ти е необикновена жена.

— Дядо беше на същото мнение... всъщност и още е — подсмихна се Ерик.

Те свиха по Стария винарски път, който представляваше тесен виещ се селски път, от двете страни, на който се редяха фермерски къщи и огромни дървета. След две мили криволиците свършиха и те се озоваха пред самата винарна. Избите се помещаваха в огромна каменна постройка, пред която бяха разпръснати маси за пикник. Ерик спря колата близо до потока. Тъй като бяха единствените посетители,

имаха привилегията да се насладят необезпокоявани на самобитната селска обстановка.

— Ти ли уреди да сме сами тука? — пошегува се Джанет, като в същото време си помисли, че това бе напълно възможно.

— Ще ми се да си припиша тази заслуга, но най-вероятно причината е в комбинацията от сезона и времето — отвърна той, обръщайки се назад, за да отвори кошницата с провизиите.

Джанет се заслуша в ръменето на дъжда и нежното почукване на изгасващия двигател. В колата беше топло и уютно и за първи път от доста месеци насам, тя потъна в блаженството на безгрижието. Лениво се заоглежда наоколо и се наведе към стъклото, за да види къде бе върхът на дървото пред тях.

— Огромно е, нали? — Ерик ѝ подаде една салфетка.

— Ти беше прав. За първи път виждам толкова големи евкалипти — тя я разгърна и я постла върху скута си. Гладът ѝ нарастваше с приближаването на храната. — Между другото, забравих да те попитам как успя да стигнеш до магазина без такси?

Измъчен от неудобното положение, в което седеше и от безуспешните си опити да задържи отварачката за консерви върху една кутия, той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Можеш ли да отваряш консерви?

— Лесна работа.

Той ѝ връчи отварачката и се върна към предишната тема.

— Убедих шофьора да ме откара до гастронома и да ме изчака да осребря чека си.

Джанет облиза струйка от соса, който беше опръскал случайно пръста ѝ при отварянето и смръщи недоволено лице.

— Какво е това? — подозрително попита тя, като същевременно се опитваше да разчете познатите думи от етикета, който беше написан на френски.

— Охлюви — преведе Ерик, изненадан, че не беше усетила вкуса им още в началото. — С черупките. Дори съм донесъл бурканче с яйца и разтопено сирене, за да ги сготвим с тях.

— Охлюви?! — задави се Джанет. — За обяд имаме охлюви?

— Не само — гордо отвърна той, без да забележи реакцията ѝ поради заетостта си да разопакова кошницата.

— Взех още хайвер, пушена съомга, сирене „крема“...

— Плюс салата от домати и твърдо сварени яйца? — с надежда добави тя.

— Не... — чак сега Ерик видя паниката на лицето ѝ, — но има бисквити и пастет от чер дроб.

Изведнъж осъзна, че изборът му се беше оказал ужасен. Беше решил да превърне пикника в безгрижно и елегантно забавление, поради което даже беше донесъл две свещи и сребърен свещник, но и за миг не му беше минало през ума, че деликатесите щяха да ѝ бъдат прекалено чужди. Тъй като не искаше пикникът да пропадне заради тази досадна грешка, той взе полуотворената консерва от ръцете ѝ, обви я в найлонов плик и я хвърли обратно в кошницата.

— Не знам защо, но това ми изглеждаше два пъти по-апетитно в магазина. Май ще е по-добре да потърсим място, където да изядем по един сочен хамбургер.

Тя погледна виновно в скута си.

— О, Ерик, чувствам се като...

Той вдигна брадичката ѝ и срещна очите ѝ.

— Спри дотук! — заповяда с преливащо от жал сърце. Щеше му се да се самобичува за това, че я беше накарал да се чувства неудобно. Погали лицето ѝ с пръст. Не можеше да се преструва повече. — Абсолютно не съм съгласен някой да нарича жената, в която мисля, че се влюбвам, с лоши имена.

Джанет усети как сърцето ѝ прескочи и дъхът ѝ спря. Безсилна да го погледне и да разкрие вълната от пламнало удоволствие, която бе помела притеснението ѝ, тя се обърна към прозореца, опитвайки се да възвърне хладнокръвието си. Едва след като се успокои, се осмели да срещне очите му.

— Мислиш? — меко повтори тя.

— Не, убеден съм — прошепна той, навеждайки се към устните ѝ и я целуна с безгранична нежност.

— Аз също.

Джанет не можеше да повярва на ушите си, че това излезе от нейните уста. Стори ѝ се, че времето се бе обърнало наопаки. В главата ѝ се завъртяха куп въпроси — къде, как, кога щеше да въведе този мъж в живота си — на които разумът ѝ не даде никакви отговори. Объркана, тя обви ръце около врата на Ерик. Истинското усещане от неговия допир беше по-успокояващо от безплодните мечти. Уханието

на парфюма му, което изпълни сетивата ѝ, докосването на устните, които шепнеха послание, пълно с копнеж срещу нейните, силата, която тялото му излъчваше — всичко това беше много по-чувствено и болезнено осезателно, отколкото тя си беше представяла и сънувала. Сякаш преди да го срещне беше плувала по течението на тих поток, а след срещата си с него бе попаднала в бучащ бързей, който постепенно се превръщаше в поредица от разпенени водопади, от които нямаше излизане.

— Ерик... — въздъхна на рамото му, — какво правим?

Той погали косата ѝ с трепереща ръка. Погледна към замъглените прозорци на колата и се усмихна. Имиджът му на изтънчен мъж, за какъвто се смяташе, беше сериозно разклатен. Отражението в стъклата и лоста за скоростта, който подпираше крака му, напълно представяха начина, по който се чувстваше — като разгонен тийнейджър на автокино.

— Когато мислех как ще прекараме днешния ден, се опитах да си представя ситуация, в която това беше невъзможно да се случи. Дори и за момент не си представих колко абсурдно ще е всичко, когато стане.

— А сега какво ще правим? — въздъхна Джанет.

Той сграбчи раменете ѝ и леко я отблъсна назад. Вдигна брадичката ѝ, за да вижда реакцията в очите ѝ на това, което се канеше да каже.

— Вилата на баба ми е само на двадесет минути отук.

Беше единственото му предложение, но и двамата знаеха какво ги очаква там. Стори му се, че тя отговори след цяла вечност.

В нея се беше развихрила буря от чувства. Тялото ѝ копнееше за освобождението, което той предлагаше, но разумът крещеше, че това бе само временно разрешение на проблема. Угризенията, които щяха да ги преследват след това, щяха да бъдат стотици пъти по-мъчителни от краткото удоволствие, което щяха да изпитат сега. Въпреки че умът ѝ повтаряше „не“, устните се предадоха и тя отвърна:

— Да.

Ерик я придърпа към себе си. От гърдите му се откъсна дълбок стон. Устните му зашариха по нейните, после погалиха очите, носа, брадичката. Тя отметна глава и той продължи по шията, спирайки се зад нежната извивка на ухото. Опиваше се от гъстия дъх на косата ѝ и от сладостта на кожата, под която пулсираше властният зов на кръвта.

Беше му безразлично дали до вилата имаше десет или сто мили, времето сякаш летеше. Опита се да се откъсне от последната целувка, за да потеглят, но тя бързо премина в още една и в още една, като всяка следваща ставаше все по-страстна, по-настоятелна и неконтролируема.

Най-накрая, с върховни усилия на волята, Ерик я пусна, постоя известно време, за да се успокои и избърса прозорците със салфетката от скута ѝ. После запали колата и отново подкара по Стария винарски път.

— Джанет, говори ми, моля те. Искам тези мили да се изтърколят по-бързо.

Тя пхна треперещите си ръце под бедрата си и се усмихна закачливо.

— Можем да изпеем „Деветдесет и девет бутилки на стената“.

— По-добре ми разкажи някакъв виц, смешен виц.

— Винаги забравям най-важната фраза.

Джанет нервно погледна първо към скута си, после към краката си и накрая навън. Забеляза, че зловецът сивото небе бе избледняло и тук-там по него трептяха сини кръпки. Мислите ѝ отново се зареяха към мечтите, които бе имала относно Ерик и реалността, в която те се осъществяваха.

— Защо се усмихваш така?

Ерик любопитно наблюдаваше промяната, която беше установил в изражението ѝ.

— О... само си мислех — колебливо започна тя, както винаги плаха, когато ставаше дума за нея.

— За? — настоя той.

Джанет се взря в очите му, за да прецени как щеше да реагира, ако му каже истината, и добави решително:

— Снощи, когато ме намери заспала на канапето...

— Аха?

— Тъкмо сънувах.

— И ти участваше в съня — дотук беше отгатнал всичко, което тя му каза, но желаше да чуе останалото от устата ѝ, — а после?

— Само разсъждавах колко различно... е това, което става днес от онова, което се случи в съня ми.

— Опиши ми го.

— По-добре да не го правя.

— Защо?

— Ще се притесня.

— Тогава аз първи ще ти опиша моя сън.

Тя го погледна подозрително. Ерик протегна ръка и измъкна нейната изпод крака ѝ. Усещаше нужда да я държи, докато говореше.

— Всеки сън, в който участваме двамата, е малко по-различен от последния, но времето и мястото са винаги същите. Ние сме сами в океана, на палубата на някаква яхта, а слънцето залязва... — гласът му заглъхна. — Ти си облечена в къси панталонки и широк потник, а кожата ти е загоряла до бронзово от замиращите слънчеви лъчи. Аз привършвам работата по платната и ти идваш при мен...

Той спря, тъй като следващият кадър беше твърде интимен, за да го сподели направо.

— И? — внимателно настоя за продължение тя.

Усети топлата вълна, която обля тялото му.

— Обвиваш ръце около мен... тялото ти е солено...

Джанет използва колебанието му и с прекъсвания започна да разказва своите сънища, които, с малки изключения, не се различаваха съществено едни от други. В нейните представи тялото ѝ беше обвито в прозрачна бяла рокля с изрязан гръб, която галеше краката ѝ, докосвана от лекия бриз, а той беше облечен в смокинг и двамата танцуваха прегърнати на фона на тиха музика.

В следващия сън те стояха сами на балкона с изглед към океана и пиеха вино от една чаша. Очите им изгаряха от пламтящ копнеж, но те нарочно не се докосваха, за да разпалят желанието.

По-късно вече се разхождаха по плажа, а залязващото слънце хвърляше розово-оранжеви отблясъци зад техните силуети. Вратовръзката на Ерик беше килната настрани, а копчетата на ризата му бяха разкопчани така, че разкриваха гъстия мъх по гръдта му. Панталоните му бяха навити до коленете, а сакото висеше от ръката му зад гърба. Тя вървеше до него. Чорапите ѝ се подаваха от джоба на сакото, с една ръка държеше обувките си, а с другата стискаше Ерик. В един момент се обърнаха един към друг, показвайки растящото си желание без думи.

После отново вървяха, докато стигнаха до кипарисова горичка и се подслониха под дърветата, които бяха израсли почти до

разбиващите се вълни. Ерик постла сакото върху окъпания от лунна светлина пясък и я притегли в обятията си...

Притеснена от продължението, Джанет понижи глас и постепенно замлъкна.

Ерик се усмихна многозначително, завивайки в по-тесен селски път, който лъкатушеше между лозята.

— Когато дойдем тук следващата година, няма да познаеш това място — промени темата той за облекчение и на двамата.

Загледаха се през прозорците. По опънатата над орязаните лози тел нямаше никаква растителност и полята изглеждаха голи и пусти. По земята бяха останали само разхвърляни лозови пръчки, напомнящи за миналото и подсказващи очакваното изобилие.

За момент Джанет изпита страх от скоростта, с която се развиваха нещата между тях. Къде отиваха? Какво щяха да правят? Какво щеше да излезе от връзката, която установиха днес? Това бяха въпроси, чиито отговори тя все още не знаеше. Погледна към Ерик, сякаш за да потърси помощ от него. Развихрящата се в нея страст и пречеше да приеме възможността това, което правеха в момента, да е погрешно.

— Пристигнахме.

Бяха спрели пред двуетажна къща в стил „Кралица Ана“. Постройката се извисяваше с подobaваща за стила си царственост и величествено гледаше към ширналата се долина. Орнаментираният с шинди^[1] покрив завършваше със стръмни фронтони и триъгълни кулички. Три четвърти от дължината на първия етаж бе заета от просторна веранда. Градината пред сградата беше педантично обработена и лехите пъстрееха с есенни цветове.

— Това ли имаше предвид, като каза вила — възкликна Джанет, оглеждайки с удивление постройката, която всеки нормален човек би нарекъл имение.

Ерик посегна към дръжката на вратата, без да обръща внимание на нейната замаяна реакция на богатството, с което той беше свикнал от малък.

— Кой се грижи за това място? — тя тръгна с него по пътеката, водеща към парадния вход.

— Мъж и жена, които живеят в онази кафяво-бяла къща край пътя. Откакто се помня, те вършат тази работа.

След като изкачиха стъпалата към верандата, Джанет се облегна на перилата и зарея поглед в лозовите площи.

— Предполагам, че и тази земя е ваша.

Ерик се приближи до нея и също се загледа натам.

— Всъщност е собственост на баба и дядо. Преди години дядо ми имал огромно желание да си построи винарна. Променил решението си, когато установил, че тук не ще може да произвежда най-доброто вино в долината, понеже не можел да отгледа най-качественото грозде и тъй като бил максималист, не се захванал с нищо друго. В същото време сърце не му давало да се раздели с имението и в края на краищата започнал да дава земята под наем — той направи малка пауза и пъкна ръце в джобовете си. — Искаш ли да те разведе наоколо?

Тя му отвърна с бавна усмивка:

— Може ли да почака за по-късно?

— Може да почака дори за друг път — увери я той и плъзна длани по кръста ѝ, като я привлече към себе си.

Прокарвайки пръсти по реверите на якето му, Джанет го погледна право в очите.

— Въпреки това, нямам нищо против да ме разведеш из вътрешността.

Той отключи входната врата и двамата пристъпиха в къщата. С неприкрито удоволствие Джанет откри, че обзавеждането беше приятна смесица от стари и нови мебели, които създаваха домашен уют и излъчваха топлина. Напразно се беше притеснявала, че ще попадне на музейна сбирка от ценни антики, които обикновено изискваха повече внимание, отколкото се обръщаше на гостите.

Забелязвайки, че тя отново се беше унесла в собствените си размишления, Ерик я притисна още веднъж към себе си.

— Не си длъжна да разгледаш всичко — напомни ѝ нежно.

— Знам — отвърна тя, освободена и от последните предубеждения.

Той хвана ръката ѝ и безмълвно я поведе по спираловидното стълбище, водещо към неговата детска стая. В средата беше разположено двойно легло, покрито с тъмносиня пухена завивка и обърнато към тавански прозорци с изглед към долината. В далечния ъгъл, закачена на бейзболна бухалка, висеше износена ръкавица на

състезател от първа база. На стената беше залепен плакат с платноход. Джанет хареса идеята на някой от сантименталните роднини на Ерик да запази предмети, напомнящи за миналото. Тя се приближи до прозореца и дръпна спуснатите завеси настрани. Облаците бяха разкъсани от снопове светлина, която бе нашарила долината със сияещи петна.

Ерик свали якето си, хвърли го на тоалетната масичка и застана зад Джанет. Ръцете му се плъзнаха около кръста ѝ и бавно тръгнаха нагоре, докато ги усети да се изпълват от гърдите ѝ. Тя въздъхна и се притисна в него. С ловки движения пръстите му разкопчаха перлените копчета на пуловера ѝ, после смъкнаха мекото плетиво и сутиена под него, и накрая обхванаха гърдите ѝ с пълни шепи.

Джанет се наклони към него, за да усети напрежението на мускулестото му тяло, което веднага откликна на натиска. Тя обърна глава и устните им се сляха в жадна, хищна целувка. За първи път се почувства изцяло погълната от безпощадната мощ на страстта.

Ерик съблече и своите дрехи. Поведе я към леглото, където свали и останалата част от нейните, но този път бавно, като човек, комуто са подарили страшно много време и той може да разточителства с него. Когато върху нея не остана нищо друго, освен копринената лентичка на бикините ѝ, той я прилепи до себе си, отдавайки се на удоволствието от допира на голата ѝ кожа към неговата. Придвижи ръце надолу по гърба ѝ и ги плъзна под еластичната материя на бикините, обхващайки двете кълба под тях. Целувките му зашариха по врата и по раменете ѝ, а след като той коленичи, се спуснаха и пониско.

Джанет притвори очи. Дъхът ѝ заседна в гърлото и тя въздъхна. Пръстите ѝ се вплетоха в косата му, а тялото ѝ се изви, за да приеме целувката. Усети как коприненото докосване на бельото преминава в копринената милувка на устните на Ерик, който я вдигна и я положи на леглото.

Той легна до нея и пръстите му отново обходиха с внимание всяка нежна извивка от нейното тяло, за да запечатат в съзнанието му и най-малката подробност. Приближавайки все по-интимната цел, Ерик започна да опознава тялото ѝ с устните си, които бяха много почувствителни от ръцете.

Той ги притисна към трапчинката в основата на врата ѝ и усети властното пулсиране на нейната страст. После бавно прекара фина влажна пътечка към гърдите ѝ с върха на езика ѝ. Испита сладко задоволство, когато зърната им настърхнаха под милувката на устните му. Пое връхчето и притисна лицето си към тръпнещата в еротично очакване плът. Джанет изстена тихо и го притегли по-близко, обхващайки тила му с ръце.

Ръката му пусна кръста ѝ, спря за момент на хълбока и се придвижи, галейки гладката повърхност на корема ѝ. Тя задържа въздуха в гърдите си, тръпнеща от последвалото плъзгане по-надолу. Пръстите му се разпериха, за да обхванат триъгълника от къдрав мъх, преди да се гмурнат в него и да открият безпогрешно мястото, където тя копнееше да бъде докосната.

С изключителна нежност, внимателно и с вещина той започна да я гали там, докато, възбудена от предишната игра, Джанет почти достигна връхната точка на своето удоволствие.

— Още не — промълви тя, изгаряйки от желание да предприеме това последно пътешествие заедно с него. Сграбчи пръстите му и ги задържа неподвижни.

Той се втренчи в нея, потъвайки дълбоко в сините ѝ очи. Устните му се извиха бавно в подкупваща чувствена усмивка.

— Този път ти ще слушаш мен — предупреди я с нисък дрезгав глас и отстрани ръката ѝ.

С лек натиск разтвори бедрата ѝ и устните му заслизаха надолу, оставяйки десетки следи по корема ѝ. А когато докоснаха отново интимната част в мъха ѝ, този път играта с нея бе подновена от езика му, който я отведе до разтърсваща кулминация, каквато не бе усещала преди. По тялото ѝ една след друга се разлиха вълни на облекчение, които сякаш никога нямаше да спрат.

Ерик стоеше над Джанет, наблюдавайки с наслада удоволствието, в което се къпеше тя благодарение на него. Ръцете ѝ се протегнаха бавно и обхванаха лицето му. Изражението ѝ говореше, че интимността, която споделяха в момента, беше особена, неповторима. Посланието на нейното лице го изпълни с дълбоко задоволство.

Джанет въздъхна щастливо и ръцете ѝ се отправиха на чувствено пътешествие през твърдата му коса, през мъха на гърдите и надолу по все по-тясната пътечка от косми, които преминаха в друга материя,

превърнала се в цел на пътешествието ѝ. Интимното ѝ докосване остави Ерик без дъх. Пръстите ѝ не преставаха да се движат кръгообразно, като от време на време стягаха и отпускаха нежната си прегръдка. Той започна да се движи обратно на ръката ѝ, докато напрежението в него нарасна дотолкова, че нуждата от облекчение се превърна в сладка агония.

Накрая, жадно и агресивно, тя го придърпа към себе си и обви крака около кръста му. Той проникна в нея с уверен тласък, спирайки дъха ѝ със силата на своето желание. Продължи да шепне възбуждащи слова, да я докосва, да я целува, да следва еротичните отблъсквания на телата им, докато най-сетне долови нежните ѝ стонове, учестените въздишки и нарастващото напрежение, които го увериха, че тя бе готова да го придружи в последното им пътешествие. Кулминацията на тяхната любовна игра изригна експлозивно, оставяйки ги физически и емоционално изтощени.

Ерик задържа Джанет в прегръдките си дълго след това, като продължи да я милва и да ѝ нашепва нежни слова, които я галеха както пръстите му. Постепенно светът придоби нормалните си очертания и за двамата, и едновременно с това тя усети как около нея се завърта буря от мисли и чувства, в която се разбиваха съмнение след съмнение относно случилото се току-що. Тя обърна гръб на Ерик.

— Какво става? — попита той, докосвайки я по рамото. Обърна я с лице към себе си.

— Не мога да ти обясня — въздъхна тя, — самата аз не го разбирам.

Въпреки че прозвуча убедително, тя излъга. Знаеше, че просто се страхува от това, което ставаше с нея. Начинът, по който Ерик я беше любил, ѝ даде да разбере, че това, което бяха започнали днес, бе прекалено много, за да успее да се справи с него. С всяка целувка и с всяка въздишка тя беше усетила, как подобно на роза, оголена листче по листче, малко по-малко губи контрол над съдбата си.

— Джанет, не се затваряй в себе си, кажи ми какво става с теб?

Ерик отчаяно се опита да я върне от мястото, където беше отплувала чрез своите мисли. Забелязвайки колебанието ѝ, потърси отговора в дълбините на очите ѝ и с изненада откри, че там се таеше страх.

— С какво съм заслужил да се страхуваш от мен? — запита твърдо.

— С нищо — почти проплака тя. — Причината не е в теб, а в мен. Не мога да ти дам това, което искаш.

— Не можеш да ме обичаш? Защо?

— Не знам дали ще ме разбереш, ако ти обясня. Не, че не искам да те обичам, но мисля, че нямам време за това.

Ерик се извъртя и легна по гръб с очи, вперени в тавана.

— Мисля, че никога няма да разбере това, Джанет — започна той с надигащ се в гласа му гняв. — Кажи ми — колко време е необходимо на човек, за да обича? Колко часа на ден можеш да отделиш за мен от напрегнатата си програма?

Въпросите му останаха без отговор в натежалата тишина.

---

[1] Шинда — дъсчица, употребено вместо керемидата — Б.пр. ↑

VIII.

След отмирането на пламтящата страст и двамата почувстваха студа в стаята. Ерик се надигна да притегли завивката върху себе си и Джанет. Тя посегна към пуловера си с намерение да се облече, но той я възпря, като я сграбчи за китката и я дръпна обратно до себе си.

— Недей бърза. Не сме довършили разговора си.

— Не смяташ ли, че ще е по-добре да си изясним нещата някъде другаде... и след като се облечем?

— Не виждам по-подходящо място от това тук и по-подобаващо за случая облекло от това, с което си в момента — не се предаде той, издухвайки едно пухче от брадичката ѝ. — А сега ми обясни как така не можеш да ме обичаш, защото нямаш време.

— Нали помниш, когато бяхме в твоя офис и ти ме покани на вечеря?

Ерик се усмихна.

— И ти каза, че единствената ти възможност да излезеш с мен е чак следващия петък.

Въпреки настроението си, Джанет не можа да се въздържи и устните ѝ се извиха в лека усмивка. Испита особено удоволствие от факта, че този ден се беше запечатал в паметта му така ясно.

— В случай, че досега не си разбрал сам, онази седмица беше една от най-успешните ми дотогава. В продължение на почти един месец няхах време дори и за една кратка среща. Не мога да си представя как ще те вмести в плътната си програма — за първи път чу тези думи, произнесени на глас, и от това сърцето ѝ се сви болезнено.

Той се оказа безсилен да намери думи за отговор. В главата му се въртяха няколко възможни разрешения на проблема, но и без да ги предлага, знаеше нейната реакция. От досегашното им общуване беше разбрал, че тя бе прекалено независима, за да приеме финансовата му помощ на този етап от тяхната връзка. Само щеше да си изгуби времето, ако се опиташе да я разубеди от предразсъдъците ѝ.

— Тогава, предполагам, че просто в началото ще се срещаме веднъж на месец.

Джанет потърси очите му, за да се увери, че това не бе някакъв уклончив отговор.

— Мисля, че се шегуваш.

— Не съм казал, че това разрешение ми харесва, но в момента ми се струва, че нямаме друг избор.

Тя се сви и се смъкна надолу под завивката.

— Предаваш се много лесно.

— Искаш да кажеш, че не ми вярваш?

— Сега вече говориш като истински адвокат. Опитваш се да спечелиш точка, като ме караш да се защитавам.

Въпреки скептицизма в думите ѝ, вътрешно тя изпита физическо облекчение и душевно успокоение, че можеше да му вярва. Ерик се почувства виновен, че се бе изразил толкова откровено, но реши, че щом въпросът бе дали да я вижда изобщо или не, то нещата можеха да се развият и много по-зле.

— Джанет, веднъж ти казах колко дълго бях чакал, преди да те срещна — решително започна той. — Нима мислиш, че след тия дълги години ще се предам толкова лесно?

Тя почувства, че се уморява да води битка, която в действителност ѝ се искаше да загуби. Освен това не виждаше смисъла на спора. Въпреки всичко, някъде дълбоко в съзнанието си чуваше глас, който я предупреждаваше, че и двамата се заблуждаваха, мислейки, че предложението му някога щеше да се окаже удачно за тях. Разбираше, че бе крайно неразумно да си играе с търпението на Ерик след вълнуващата им близост, мислейки си за негативните страни на тяхната връзка.

Тя се зави презглава и се притисна към него. Зарови лице в мъха на гърдите му и попадайки на зърното му, започна да го гали с език. Усмихна се доволно, когато усети как той сдържа дъха си. Преди да успее да отвърне на предизвикателството ѝ, тя сграбчи ръката му и я обсипа с безброй ухапвания.

Ерик се присъедини към нея и се пхна под завивките.

— Да не би случайно тия следи от зъбите ти по ръката ми да означават, че си гладна?

— Само, ако в къщата се намира нещо по-различно от това, което имаме в колата.

— Значи предполагаш, че ще понесеш студа в кухнята, докато ме чакаш да открия нещо?

Тя примигна колебливо.

— Е, много мило от твоя страна.

Той я притисна към себе си и зарови глава между гърдите ѝ. *Господи, тя е толкова съблазнителна.* Изпитваше удоволствие не толкова от идеалната симетрия на красивото ѝ тяло или от уханието ѝ напомнящо за най-щастливите му летни дни събрани в едно, или от начина, по който го гледаше, докато правеха любов, а по-скоро от необикновената и непозната досега радост, че най-после я беше намерил, че най-накрая тя беше наистина с него. Искаше му се да се върне в Сан Франциско, да се качи на върха на „Трансамерика билдинг“ и да извика на целия свят, че ненапразно бе чакал през всичките изминали години, отказвайки да се задоволи с по-малко. Търпението му беше възнаградено — тя се беше оказала точно жената, която търсеше.

Ерик я целуна страстно и бързо изскочи от леглото.

— Пази и моето място топло, ще се върна след малко.

Джанет му хвърли поглед изпод завивката.

— Добре. Ще лежа, разперена като орлица, докато се върнеш.

Той отвърна с дяволита усмивка:

— Ако продължаваш да говориш така, никога няма да напусна стаята — с това предупреждение се вмъкна в дънките, нахлузи ризата, а после ѝ изпрати въздушна целувка.

След като Ерик излезе, Джанет почувства, че заедно с него я напусна и нейната увереност. Докато го чакаше, тя се зае да пресметне минималния брой часове, които трябваше да изработи през ноември, за да може да изплати дълга си към него и да спести пари за Коледа. Обикновено единствената променлива величина всеки месец бяха часовете, които отделяше за подготовка на домашните, зададени ѝ в университета. А знаеше, че бе немислимо да отнеме точно от тези часове за срещите си с Ерик. Щеше да се окаже безполезно да работи по-усърдно, за да плати учебната такса, ако същевременно изгубеше правата си поради непосещение или слаб успех. Колкото повече претегляше различните възможности да живее заедно с Ерик, толкова

по-потисната започна да се чувства и накрая, когато той се върна, Джанет дори не можа да се усмихне.

Той застана на вратата, загледан в нея, с поднос в ръка.

— Виждам, че докато ме е нямало, пак си мислила много — въздъхна тежко. Постави таблата на нощното шкафче, седна на ръба на леглото и взе ръката ѝ в своята.

— Единственият начин, който ще оправи нещата, поне в началото, е да не планираме далечното бъдеще, а да преценяваме възможностите ден за ден — палецът му несъзнателно я галеше. — Вместо да умуваме колко ужасен ще е следващият месец или следващата година, по-добре да се концентрираме и да решим с какво време разполагаме през идващите почивни дни и през твоите семестриални ваканции, когато ще си по-свободна.

Тя седна, като притисна колене до гърдите си, подпирайки брадичка на тях.

— Ако се опитваш да ме развеселиш, избрал си доста тъп начин да го направиш. Ваканциите са най-заетото ми време от цялата година. При условие, че не посещавам лекции и не се подготвям за упражнения, мога да работя и на двете места всеки ден. Това е единственият начин да събера пари за следващата такса.

За първи път, откакто бяха започнали разговора около свободното ѝ време, Ерик почувства някакво съмнение, че нещата можеха да се наредят с малко повече усилия от страна на двамата.

— А какво ще кажеш, ако ти предложи заем? — попита я внимателно.

— Вече съм изпробвала това — саркастично се засмя Джанет. — При сегашното положение на нещата, вероятно ще съм някъде около четирийсетте, когато ще изплатя и последната вноска за висшето си образование.

— Нямах предвид държавен заем — подхвърли той, за да провери до каква степен би приела неговото предложение за помощ.

Очите ѝ пламнаха от гняв.

— Наистина ли ми предлагаш това, което си мисля?

— А защо не?

Този път тя изстреля отговора с яростно присвити очи.

— Знаех си, че няма да ме разбереш — отхвърли завивките и понечи да стане, но Ерик се втурна към нея и я прикова под себе си.

— Ще бъдеш ли така добра да си избиеш от главата, че можеш да се оттеглиш победоносно, преди да сме изяснили напълно нещата между нас?

— Пусни ме.

— Категорично отказвам.

Джанет остана като замаяна от резкия му отговор.

— Какво искаш да кажеш с това „категорично отказвам“?

Не помнеше някога да бе карала някого да извърши нещо и той да ѝ бе отказал толкова кратко и решително. Беше срещала извъртания и ласкателства, за да я накарат да промени решението си, но никога не бе чувала толкова безапелационен отказ.

— Това, което искам да кажа, е, че дори да трябва да чакаме до другата седмица, двамата с теб ще стоим тук, без да мърдаме, докато не признаеш, че вярваш в нашите взаимоотношения.

В продължение на няколко безкрайни секунди тя го гледа право в очите и накрая каза със стиснати от физическо безсилие и пълно поражение зъби:

— Смятам, че нещата между нас ще потръгнат.

— Можеш ли да предположиш, защо не вярвам, че наистина имаш предвид това, което току-що каза?

— Нямам представа — опита се да се изплъзне от хватката му. —
Задушавам се! — оплака се тя.

Той се повдигна леко от нея.

— Защо идеята да приемеш заем от мен ти е толкова неприятна?

Толкова сме различни — помисли си със съжаление Джанет, — и живеем в напълно противоположни светове. Той никога няма да разбере човек от моята черга.

— Знам, че от висотата на твоето положение в обществото ще ти бъде много трудно, но само за момент се постави на мое място и си представи какво изпитвам. Да приемем, че ти живееш в несигурност, от ден за ден, и при някакво странно стечение на обстоятелствата се обвързваш емоционално с жена, която е толкова богата, че ѝ е неприятно да говори за късмета, с който е родена — в очите на Джанет пламна дяволита насмешка. — Не забравяй, че в момента не става дума за средно заможна дама, а за невероятно богата хлапачка, която даже не може да различи вила от имение.

— Мисля, че картината ми е ясна, така че можеш да продължиш по същество.

— Тъй като момичето е отгледано с убеждението, че ако се нуждае от нещо, то просто трябва да отиде и да го купи, за него е напълно нормално да приеме, че тази философия може да се приложи, дори когато става въпрос за времето на приятел. Но то забравя една подробност — момчето е от тези, които не обичат да бъдат купувани.

— Така ли се чувстваше Робърт, докато ти си го издържала по време на следването му?

— Това е съвсем различно нещо.

— Защо?

— Защото бяхме женени.

— Тогава омъжи се за мен.

Думите му я раниха много повече, отколкото си беше представяла за възможно. Изреченото от него не само я убеди, че не бе чул нищо от това, което му бе казала до момента, но и я накара да помисли, че той все още приемаше всичко на шега. Очите ѝ се изпълниха с гневни сълзи от болка и притеснение.

— Как можеш да си толкова... — започна тя, но се задави от възмущение и спря.

— Да считам ли това за отрицателен отговор? — Ерик бе объркан от реакцията ѝ на неговото искрено и пряко предложение.

— Върви по дяволите!

Избликът ѝ го обърка десетократно повече.

— Заради това, че поисках ръката ти?

— Заради това, че не ме приемаш сериозно.

Той се претърколи настрани, без да я изпуска от прегръдката си. В първия момент тя оказа съпротива, но след това утихна в ръцете му.

— Какво ще кажеш да започнем отначало и да забравим станалото досега? Аз няма да ти предлагам пари назаем, а ти няма да ме ругаеш за това, че искам ръката ти.

Джанет усети, че нещо крехко се беше скършило между тях. Страхувайки се то да не се превърне в постоянна пукнатина, тя се опита да поправи стореното.

— Ерик... ние сме толкова различни, че начините ни на живот нямат нищо общо — замълча, за да намери поточен израз за мислите

си. — Имам чувството, че сме главните герои от песента „Каубоят и дамата“. Само че аз не съм дамата, а каубоя.

— И това предполага, че аз съм дамата — отвърна ѝ с хитра усмивка.

Тя отметна глава и вдигна брадичка, гледайки го право в очите.

— Имаш ли представа какво искам да ти кажа?

Той отново стана сериозен.

— Джанет, не съм виновен, че съм роден богат, нито ти имаш вина за състоянието, в което се намираш. А и се страхувам, че ако започна да раздавам парите си, някой ще ме заключи — Ерик махна една къдрица от слепоочието ѝ. — Някак си не мислех, че си от хората с подобни предразсъдъци.

— И наистина не съм! — възмути се тя.

— Е, тогава, защо не приемеш факта, че заможните хора също имат нужда от любов, дори и ако тя идва от съпротивляващи се срещу социалните различия студенти?

За себе си Джанет беше убедена, че това, което ги делеше, не беше свързано само с парите, а и с общественото им положение. Беше ходила на опера само веднъж и оттогава знаеше, че това не бе любимото ѝ развлечение, за разлика от него. А храната, която ѝ допаднаше, нямаше нищо общо с деликатесите, купени от него и клонеше предимно към пържола с картофи.

— Баща ми все повтаряше, че някой ден ще се препъна в собствената си гордост. Предполагам, че твърде добре е знаел какво има предвид.

Той я целуна по носа.

— Не искам да се променяш. Харесвам те точно такава, каквато си сега.

— Чувствам се като участник в състезанието „познайте тази песен“ — засмя се тя.

— Добре, по-късно ще поиграем и на това. Сега искам да ям.

Променяйки темата, Ерик стана и посегна към подноса. На него бяха подредени две купи с плодова салата, чиния с тъмнокафяви шоколадови сладки и две чаши с доматиен сок.

При вида на тази несъвместима комбинация Джанет не можа да сдържи смеха си и прихна.

— Не мога да повярвам — толкова съм гладна, че всъщност тази храна ми харесва въпреки начина, по който изглежда.

— Трябваше да избира между тези неща и зелен боб със захаросани сладки картофи. Само това открих в бюфета.

— Справил си се чудесно.

Двамата се приведоха над таблата, която лежеше в скута на Ерик. Той подаде на Джанет една купа и лъжица.

— Чакай малко — спря го тя, тъкмо когато се канеше да лапне първото парче от плодовете. — Цялата консерва ли изсипа?

— Да.

— Дай да видя твоята купичка.

Озадачен от молбата ѝ, той се подчини, подавайки съда за проверка. Тя размести няколко парчета праскова с лъжицата и надигна една круша, след което отново се върна към своята порция. Той почака малко, но след като разбра, че тя няма никакво намерение да му даде повече обяснения, запита:

— Издържах ли теста?

Джанет го изгледа втренчено и плъзна поглед надолу към бедрата му и към голата плът под разтворената риза. Когато привърши и с тази инспекция, тя примигна.

— Да, заедно с плодвата салата.

Той се удиви колко лесно можеше да го възбуди.

— Предполагам, че нямаш намерение да ме държиш в неведение относно тази проверка.

Тя кимна, но не престана да яде. След известно време спря с дъвченето, но само колкото да обясни:

— Когато бях малка, веднъж някой ми довери, че във всеки плод коктейл винаги трябва да има по четири череша. Оттогава не мога да ям такова нещо, без да проверя дали това е вярно.

— И?

— Досега резултатът е около деветдесет и пет процента.

Ерик беше очарован. Семейството, в което беше отрасъл, се отнасяше по същия причудлив начин към света, както и роднините на Джанет. Когато беше малък, август не беше просто един от летните месеци, а представляваше вълшебното време, когато той можеше да стои цяла нощ на верандата и да брой падащите звезди. А дълго след като двамата със Сюзън бяха престанали да вярват в Дядо Коледа,

майка му продължаваше да оставя в празничната нощ моркови на камината за северния елен. Едва преди няколко години беше разбрал, че не еленът, а баща му се беше прокрадвал по стълбите сутринта след Коледа, за да си отгризне от морковите.

Ерик изчака Джанет да хапне от бисквитите и посочи към тях:

— Какво ще кажеш?

— За това как изглеждат, или какъв вкус имат?

— И за двете.

Тя си взе още една и я проучи отвън.

— Има вид на шайба за хокей, но отвътре са страхотни. Какво си им направил?

— Имаш предвид защо са толкова черни? — след нейното кимване призна: — В брашното сложих какао.

— Много хитро. Удвоява шоколадения вкус.

— Благодаря — отвърна той без излишна скромност. — Напоследък работя много усърдно, за да се усъвършенствам в готвенето и смятам, че успявам, защото доста хора го забелязват.

— Някакви специални причини ли има за това? — Джанет си взе още една бисквита. — Имам предвид готвенето, а не последното, забелязването.

— Освен, че го правя като самозащита? — разсмя се Ерик.

— Изненадана съм, че не си наел готвачка да върши това вместо тебе.

— За какво ми е притрябвала готвачка на „Обещание“ — той се обърна да остави празната табла върху нощното шкафче.

Ето пак! — озадачено си помисли тя. Понякога имаше чувството, че говорят на различни езици.

— Каква е цялата тази работа с това обещание, за което постоянно говориш?

Ерик се извърна и я погледна изненадано, повдигайки въпросително вежди.

— Какво искаш да кажеш?

Но мислите му бяха твърде далеч от нейния отговор, тъй като се въртяха около факта, че тя беше в леглото му и седеше до него, покрита само с едно одеяло. Беше издърпала завивката над гърдите си, но кадифената кожа над тях и меките извивки на раменете примамваха с голотата си.

Той се наведе към нея и докосна нежните могили, които изпъкваха над одеялото, улавяйки с език трошица от сладкишите. Увлечен от лова си, започна да търси още и още, смъквайки завивката с брадичка.

— Трябва да внимаваме остатъците да не паднат на леглото — промърмори.

— Разбирам — въздъхна тя, упоена от сладкото усещане за неговите милувки, които обсипваха цялото ѝ тяло и я затопляха като слънце, изгряло след едноседмични валежи.

Без да бърза, Ерик дръпна одеялото по-надолу, упоен от вкуса на новооткритата плът и наслаждавайки се на преждевременните ѝ въздишки. Когато гърдите ѝ се показаха напълно, той пое едно след друго зърната им с жадни устни и си игра с тях, докато се превърнаха в настръхнали връхчета. Бавно прокара влажна пътечка с езика си до нейния пъп. Отправяйки се към загадъчната част под него, той усети ръката на Джанет.

— Аз... ъ... — опита се да преглътне тя с пресъхнало гърло, — не мисля, че... — плахата ѝ съпротива се стопи от неговата смайваща интимна усмивка, която я накара да копнее по удоволствието от целувките му.

— Добре — дрезгаво ѝ прошепна, — не искам да мислиш, искам да усещаш — ръцете му се плъзнаха към хълбоците ѝ, прекосиха гладката повърхност на корема и се спуснаха към вътрешната страна на бедрата. Когато почувства съпротивата ѝ, той започна да я гали още по-настоятелно. — Отпусни се, Джанет. Позволи ми да те любя по всички начини, които мога. Нека да ти се отдам изцяло.

В подсъзнанието си тя откликна на думите му и престана да се бори против неговите милувки.

Няколко часа по-късно те още лежах под завивките. Беше се стъмнило, когато най-накрая се размърдаха и решиха, че е станало време да се връщат в Сан Франциско. Бяха прекарали няколко идилични часа в света на любовниците, които бяха фокусирани само върху тях двамата. Постепенно бяха започнали да се опознават — от белезите по рождение до рождените дни и най-малките тайни. Единственото нещо, за което и двамата избягваха да говорят, бе кога и

къде щяха да се срещнат отново. Въпреки нежеланието им обаче въпросът все още висеше във въздуха и ги измъчваше като рана, която нито той, нито тя знаеха как да излекуват.

Едва след пристигането им в къщата на Ерик в Сан Франциско те отвориха дума за това. Джанет тъкмо се канеше да седне на шофьорското място, когато Ерик я взе в своите обятия с намерението да ѝ каже „лека нощ“ по най-нежния начин.

— Обещах си, че няма да питам — прошепна той, заровил лице в меката уханност на косата ѝ, — но не мога да се въздържа. Има ли някакви шансове да те видя утре?

Изгаряше от нетърпение да я заведе и да ѝ покаже „Обещание“. Копнееше да се любят отново и да прекарат още един ден в разговори около тяхната любов...

Сърцето ѝ се сви. *Ето, вече се започна.*

— Ейми и Брайън се връщат утре.

— Ейми и Брайън?

Кои, по дяволите, са тези? — възнегодува мислено.

— Децата на Карол.

Джанет беше убедена, че му беше споменала как плаща квартирата и храната си.

— Коя е Карол?

Очевидно не беше го направила.

По възможно най-краткия начин му обясни за кого ставаше въпрос.

За първи път Ерик почувства, че увереността му за съществуването на тяхната връзка се напуква от отчаяние. Беше си представял, че единствената печеливша карта в проблемната им ситуация бе неговата възможност от време на време да си взема свободни следобеди, така че да се срещат след нейните часове. Новината, че Джанет живееше със семейство, към което имаше задължения, разстрои и последните му планове. Най-накрая разбра това, което тя се беше опитвала да му обясни толкова дълго.

— Тогава, предполагам, че ми остава само да чакам ти да ми се обадиш, когато намериш някакво разрешение на проблема.

Въпреки усилията да се сдържа, гласът му го издаде, че бе твърде разстроен.

— Ерик... опитах се да ти кажа.

— Знам.

— Надявам се, не мислиш, че на мен ми е по-лесно.

В отговор на нейната самоотбрана той я придърпа към себе си и я притисна.

— Не, моя упорита красавице, не мисля, че тази нощ ще спиш по-спокойно от мен — в себе си си повтаряше, че по някакъв начин трябваше да я убеди да го остави да ѝ помогне.

Съпротивата ѝ се стопи така бързо, както се бе появила и тя се отпусна в ръцете му.

— О, Ерик... ами ако се намразим?

Той хвана брадичката ѝ и я повдигна, за да надникне в очите ѝ.

— Наистина ли мислиш, че това е възможно?

— Забрави ли, че вече съм минала по подобен път? Само че това, което се беше зародило между мен и Робърт, умря така бавно и безмълвно, че ние останахме шокирани, когато открихме изчезването му.

Ерик се наведе и я дари с целувка, която сякаш ѝ казваше, че трябва да прави разлика между необикновената им връзка и взаимоотношенията ѝ от миналото.

— Остани с мен тази нощ — прошепна ѝ той, отказвайки да я пусне сега, когато беше разбрал, че ще могат да се насладят един на друг чак след няколко седмици.

Джанет бе болезнено изкушена да остане с него не само тази, но и следващата, и по-следващата нощ.

— Не мога... — въздъхна, въпреки желанието си. — Имам закуска с Ейми в събота сутринта. Как ще се оправдая...

Желанието му да я задържи при себе си се оказа почти толкова силно, колкото и удоволствието да чуе, че тя се смяташе задължена да спази обещанието си към едно шестгодишно момиченце, ползващо специалната привилегия да покани приятелката си на закуска. Очевидно Джанет обичаше децата.

— Хайде — подкани я той, като я целуна нежно по челото и в същото време посегна към дръжката на вратата. — И без това вече е по-късно, отколкото мисля, че е нормално, за да се прибереш безопасно сама.

Джанет потисна усмивката си. Явно щеше да ѝ трябва известно време, за да свикне с властния тон на Ерик. През последните три

години беше вземала самостоятелни решения относно всякакви проблеми, но вече щеше да ѝ се налага да се съобразява с чуждо мнение, което можеше да се окаже не толкова лесно.

— Мисля, че вече говорихме по този въпрос — весело го смъмри тя. — Но ако искаш, ще ти се обадя, за да те успокоя, че съм се прибрала невредима.

— Това е чудесна идея. Имаш ли домашния ми телефон?

Беше се пошегувала и сега се изненада на свой ред:

— Сериозно ли говориш?

— А ти не говореше ли сериозно?

— Разбира се... да, предполагам — измъкна се тя, тъй като сърце не ѝ даде да го излъже направо или да му каже истината. Извади листче хартия и химикал, и записа послушно номера.

Когато вече беше седнала в колата и беше поставила предпазния колан, Ерик се наведе да се сбогува с целувка, която премина през цялото ѝ тяло.

— Със сигурност знаеш как да направиш живота на другите тежък — въздъхна тя.

— Не искам да ме забравяш.

— Нямах никакви шансове.

Той я изпрати с поглед, докато задните светлини на колата се скриха зад ъгъла, после вдигна кошницата от земята, отвори входната врата и влезе в къщата. Остави храната в кухнята и си наля чаша бренди. Без да включва лампите, Ерик се приближи до прозореца, за да погледа нощното движение по моста. Обхвана го непознато досега чувство за безсилие, което сякаш сграбчи вътрешностите му с желязна ръка. Беше решил, че постъпва много разумно, като се предаде пред нейния отказ да приеме помощта му. Мислеше, че щеше да има достатъчно възможности да я убеди по-късно. Но сега откри, че се намира в ситуация, от която нямаше изход. Ако тя нямаше свободното време, което той можеше да ѝ осигури, оказвайки ѝ финансова помощ, Ерик нямаше шанс да я убеди в доброжелателността си.

За първи път удивителната гледка пред очите му не му донесе обичайното успокоение и той се отдръпна от прозореца по-потиснат, отколкото беше дошъл.

IX.

Джанет вдигна очи от пакетчето с пуканки и срещна втренчения поглед на Карол. Бяха живели заедно толкова дълго, че никоя от тях не бе в състояние да заблуди другата, преструвайки се, че не вижда нищо особено в този ден. Въпреки това и двете не нарушиха мълчанието чак докато съдовете не бяха измити.

— Защо изглеждаш като дете, което току-що е направило някаква беля? — не се стърпя Карол.

Джанет задържа последното парче от кифлата със сладко от боровинки пред устата си и отвърна с престолено наивно изражение:

— Нещо си въобразяваш.

Карол пристъпи към нея и снижи глас, за да не чуят децата.

— Мила моя, познавам прекалено добре този сияещ вид и се досещам за причината му. Така че, кажи ми какво си правила, докато ме нямаше?

Ако беше чула този въпрос от някой друг, Джанет щеше да надуши в него елементарно любопитство, но зададен от Карол, той означаваше проява на приятелска загриженост, затова отвърна без увъртане:

— Послушах съвета ти и приех поканата за пикник с Ерик Стюарт.

— Е, и?

— Прекарахме много хубаво.

— Ако съдя по тазсутрешния ти вид, това бе най-сдържаното изказване, което някога съм чувала.

Джанет се засмя.

— Добре тогава, прекарахме чудесно.

Тя отвори машината за миене на съдове и започна да нарежда чиниите, от които Карол предварително изчистваше храната. Това беше тяхната традиционна съботна закуска. Ейми готвеше, а те почистваха и измиваха съдовете след нея.

— И сега какво?

— Точно това се питах и аз цяла сутрин.

Както се беше повдигнала на пръсти, за да постави кутията с готовите тестени храни за закуска в горния шкаф, Карол направи гримаса.

— А на мен ми се струва, че си притисната натясно от необходимостта да избираш между Ерик и уроците. Мисля, че никога няма да успееш да балансираш така, че да не оцетиш едното.

— Вече обсъждахме това вчера и Ерик откликна на проблема ми с разбиране.

— Аха, но докога ще бъде така? Предполагам, че и той е човек като другите.

— Какво е това от тебе, някакъв странен начин да ме успокоиш ли?

— Ако не погледнеш на нещата трезво и реалистично, те никога няма да се оправят — Карол грабна парцала и започна да чисти останките от тестото за кифли, което беше полепнало по плота на масата. — Предлагам тази сутрин да отделим време и да седнем да помислим дали не може да извършим някакви промени в програмата ни, така че да ти останат повече свободни дни за срещи.

Джанет усети някакво напрежение зад очите си, което означаваше, че след малко щяха да се напълнят със сълзи. Заедно с приятните чувства, останали от изминалия ден, в душата ѝ се таяха мрачни съмнения относно скоростта, с която се случваше всичко. Дватамата с Ерик изпитваха отчаяна нужда да бъдат заедно, за да разберат дали отношенията, зародили се между тях, бяха истински. И сега това беше точно в стила на Карол — да ѝ предложи необходимото им време.

— С какво съм заслужила да имам до себе си човек като теб?

Карол се приближи и обви Джанет с ръце.

— С това, че си ми най-вярната приятелка, а аз просто ти се отблагодарявам за това.

След като изчистиха кухнята, те взеха лист и молив, и седнаха пред втора чаша кафе в дневната. Начертаха таблица с дните на седмицата, като в началото на всеки ден написаха часа за ставане. Когато приключиха с попълването на заетото време на Джанет, което в момента не можеше да се променя, започнаха да обработват свободните ѝ часове. Това бяха минутите между занятията в

университета, които беше отделяла за срещи със стари приятели и които сега щеше да се наложи да използва за учене. Джанет почувства, че вече я обхваща тъжна носталгия при мисълта, че повече нямаше да има разгорещени разговори и дискусии по световните проблеми с Ърткуейк и неговия съквартирант, и че Кейси ще трябва да си намери някой друг, за да му доверява тайните си по последния флирт. Въпреки тази тъжна статистика тя си обеща, че няма да позволи приятелството ѝ с тези близки хора да умре поради липса на внимание от нейна страна. Що се отнасяше до спонтанните събирания след лекциите, когато групи студенти продължаваха да обсъждат нещо интересно, разбунило духовете през изминалия ден, тя реши, че просто ще трябва да се въздържа от тях.

Когато привършиха с преместванията и изчисленията, Джанет остана приятно изненадана от резултата на тяхната работа. Бяха направили програмата така, че всяка неделя, когато нямаше ангажимент да откарва клиенти на мача на „Форти найнърс“, който се играеше в Кендълстик парк, тя можеше да бъде с Ерик. А дори и когато имаше работа с колата, щеше да бъде свободна вечерта. Неделната закуска с Ейми беше отменена за събота, а Карол щеше да уговори другите членове от струнния квартет, с които репетираше в неделя следобед, да насрочат срещите си за сряда вечерта. Всичко това означаваше, че тя щеше да има възможност да прекарва един цял ден с Ерик от следващата неделя нататък.

— Сега единственото, което трябва да направиш, е да не се разболяваш, и всичко ще тръгне както сме го нагласили.

Карол взе диаграмата, която бяха начертали и я забодде на корковото табло за съобщения в кухнята.

Джанет я последва с чашите от кафето. Тъкмо когато ги вкарваше в миялната машина, телефонът иззвъня. Карол вдигна слушалката, но веднага след това ѝ я подаде.

— За теб е — Ърткуейк.

В първия момент Джанет беше помислила, че се обажда Ерик. Сърцето ѝ все още биеше развълнувано, а самата тя все още изпитваше нужда да чуе гласа му и да го извести за добрите новини, когато попита приятеля си:

— Какво става?

— Просто ти се обаждам да ти напомня за протестната акция.

Мисълта ѝ веднага запрепуска през малки и големи късове информация, за да открие измежду тях някакъв, свързан с протестната акция.

— Подсети ме за какво точно става дума.

— Знаех си, че ще забравиш — започна да съжалява той.

— Хайде, Ърткуейк, трябва само малко да ми подскажеш.

— Лабораторията „Лорънс Ливърмор“? Това говори ли ти нещо?

Не само, че и говореше, но и щеше да ѝ проглуши ушите. Чак сега се сети, че последния път, когато бяха разпространявали антиядрени позиви заедно с него, му беше обещала предано да вземе участие в приближаващата демонстрация.

— Кога ще се проведе акцията?

— След две седмици.

Тя затвори очи и съсредоточено наведе глава.

— В неделя ли се пада? — попита накрая, въпреки че вече знаеше отговора прекалено добре.

— А, най-после си спомни. Направо се гордея с теб.

— Не... не си спомних, просто се оказа успешно предположение.

— Нещо не ми изглеждаш въодушевена. Да не би да имаш някакъв проблем?

Тя се опита да произнесе думите, с които да се извини, че не може да отиде, но не успя. В спомените ѝ съвсем ясно изплува момента, когато беше обещала на Ърткуейк да се присъедини към протеста. Още не беше забравила възторжения му вид. *О, Ерик, дано ме разбереш, когато ти кажа, че ще имаме възможност да прекараме един ден заедно не след две, а чак след четири седмици!* — мислено простена и добави на глас:

— Разбира се, че нямам никакви проблеми. Просто съм изморена.

— Легнала си късно снощи, а?

— Аха — съгласи се тя и нервно прекара ръка през косата си. — Ще искаш ли да те откарам?

— Ако не вали, ще е по-добре да отидем с моя мотор. Така, при условие че ни арестуват, ще е по-удобно да ни го докарат в затвора. Просто ще го натоварят на някакъв пикап.

Чак сега тя осъзна в действителност какво щяха да правят и върху ѝ се изсипа лавина от притеснение. Дискусиите, проведени

между часовете и по време на разходките, относно отдаването им на каузата дотолкова, че да отидат в затвора, отекнаха в ушите ѝ като заплашителен гръм. Със свито сърце си спомни колко импулсивно и открито беше подкрепила намеренията на Ърткуейк, мислейки си, че те никога няма да се изпълнят и да се стигне до истинска стачка. Проблемът не беше в това, че тя не вярваше в каузата. Напротив, дълбоко в себе си беше убедена, че Карл Сейгън е прав, като заявява, че използването на ядрената енергия е равносилно на игра на руска рулетка с околната среда и, че възникването на ядрен конфликт ще доведе до пълно унищожение на земния живот. Но сега не беше най-подходящия за нея момент да покаже своето мнение и ангажираността си към проблема. Колкото повече се впускаше в размисъл, толкова по-виновна се чувстваше и накрая реши, че бе невъзможно да се откаже.

— Кога искаш да съм готова? — предаде се тя с въздишка на примирение.

— Ще те взема в три и половина.

— Сутринта?!

— Това е изненадващ удар, Джанет. Пресата няма да е чула още нищо, а ние вече ще сме там.

Мисълта, че щеше да прекара час и половина на задната седалка на някакъв мотор в мрака на нощта посред зима я привлече точно толкова, колкото отвратителните деликатеси, които Ерик беше избрал за пикника.

— Трябва да те предупредя да не се разочароваш, ако тогава не ти приличам на лъчезарната, бодра Джанет, която си свикнал обикновено да виждаш.

Той се изсмя.

— Няма проблеми. И без това е малко трудно да се разговаря на мотора.

Те поговориха още известно време за приближаващия изпит по биология, след което си казаха „довиждане“ и затвориха. Когато се обърна към Карол, Джанет видя, че тя бе застанала заплашително с ръце на хълбоците и гледаше смръщено.

— Истина ли беше това, което току-що чух? — бавно произнесе тя.

Джанет сви безпомощно рамене и отвърна примирено:

— Какво можех да направя? Бях обещала.

— Трябваше да му кажеш за Ерик. Сигурна съм, че той щеше да те разбере.

— Карол, Ърткуейк е все още твърде млад и наистина вярва, че ще промени нещо с този протест. И в момента му е нужна подкрепа, а не апатия. Кой знае, не е изключено някой ден той да вземе достатъчно влиятелна длъжност, чрез която ще може да ни измъкне от нашето безумие. Помисли малко и ще видиш, колко неразумно ще бъде от моя страна да го изоставя точно сега.

Карол направи гримаса и завъртя очи.

— Не вярвам на ушите си.

— Нито пък аз. Отивам си в стаята, за да почета малко преди да си излязла. Обади се, когато станеш готова — Джанет затвори едно шкафче и се запъти към спалнята, но се спъна в колата робот, която Брайън беше оставил на прага. — Извинявай — промърмори разсеяно на играчката и излезе.

Един час по-късно тя все още висеше над учебника по биология, който беше прочела два пъти, но не бе запомнила нито дума. Това не ѝ хареса и реши, че трябва да се обади на Ерик, за да му обясни проблема с протеста. Вдигна слушалката и набра номера. Той вдигна още след първото извънмяване, сякаш беше чакал на телефона.

— Вече си мислех, че това ще е поредната обикновена сутрин — гласът му прозвуча ласкаво.

— Не бъди толкова внимателен към мен — въздъхна тя. — Само ще ме накараш да се чувствам по-зле.

Когато телефонът извънмя, Ерик седеше на бюрото и събираше документите около сливането, върху които беше работил цяла сутрин. Разпознавайки гласа ѝ, той ги остави настрана и насочи вниманието си само към нея.

— Какво има, Джанет?

— Имам една добра и една лоша новина. С коя предпочиташ да започна?

— С добрата.

— С Карол си играхме цяла сутрин да пренареждаме моята и нейната седмична програма и накрая успях да освободя всяка неделя, когато няма мач на „Форти найнърс“.

— А лошата? — загрижено попита Ерик.

— Като изключим няколкото часа в следващата неделя вечер, няма да се срещаме в продължение на три седмици.

— Не разбирам.

Тя се накани да започне с дълго обяснение за Ърткуейк, но реши, че щеше да бъде далеч по-лесно и бързо да каже, че е направила предварителна уговорка със свой колега.

От другата страна се възцари мълчание.

— Страхувам се, че следващата неделя аз съм зает. Имам полет до Детройт.

— Разбирам... — неуверено отвърна тя, изненадана от това, че досега не ѝ беше минало през ума да се заинтересува относно неговата програма.

— Няма ли да ти се намери поне един свободен час през седмицата? Бих могъл да наема кола и да отидем някъде.

— Имам малко свободно време между часовете.

— Само че точно тази седмица ми е най-натоварената с официални срещи — сети се той и казвайки това, почувства как между тях пада невидима бариера.

Знаеше, че когато двама души се обичат от дълго време и са сигурни, че връзката им ще се запази стабилна при всякакви обстоятелства, те се разделят спокойни един за друг, но дълбоко в себе си се страхуваше, че раздялата беше нещо съвсем различно, когато приятелството между двамата бе крехко и уязвимо като новородено дете.

— Джанет... — промълви той, изливайки в това име цялата любов, която го изпълваше отвътре. — Не се отчайвай още в началото. Ще намерим изход.

Думите му бяха прости, но попаднаха точно на място. Малко по-малко Джанет започна да осъзнава, че Ерик бе твърде специален и означаваше прекалено много за нея, за да се откаже от саможертвите, които трябваше да направи, ако искаше да го вижда по-често. А от своя страна той реши да ѝ спести допълнителните разходи за телефонните сметки и заяви, че от този момент нататък той щеше да ѝ се обажда. След като уточниха и последните дни за срещи, те се сбогуваха неохотно и затвориха. Джанет откри, че вече можеше доста по-лесно да се концентрира върху учебника и остана в това приповдигнато настроение чак докато стана време да отведе Брайън и Ейми в парка.

През следващата седмица Ерик позвъни три пъти, но успя да се свърже с Джанет само веднъж. Въпреки силните думи, с които я беше призовал към повече търпение, той откри, че неговото собствено започваше постепенно да намалява. По тази причина единственото, което успя да направи в неделя сутринта, когато ѝ се обади, за да ѝ каже „довиждане“ преди да отлети за Детройт, бе да не показва нарасналата си припряност. Макар че полетът му беше определен за след няколко часа, той бе позвънил рано, тъй като на нея ѝ се налагаше да отиде до Дейли Сити и да вземе някакъв клиент с компанията му, които се бяха запътили да гледат мача.

— Кога ще се върнеш? — попита тя. В този момент седеше на ръба на леглото и се опитваше да се гримира, гледайки се в огледалото, което крепеше в скута си.

— В сряда или четвъртък.

— Ще ми липсваш.

Той разсеяно потърка слепоочието си.

— Мисля, че щях да бъда доста по-развълнуван, ако ти липсвах също толкова, когато не пътувам и съм тук, в града.

Как можеш изобщо да си помисля, че нещата ще тръгнат по този начин? — внезапно се упрекна тя, усещайки бавния, неумолим натиск на обстоятелствата.

— Огледах програмата си за следващия семестър. Ако успея да събера всичките си часове във вторник и четвъртък, ще имаме още един ден за нас двамата.

— А ако престанеш да упорстваш така и ми позволиш да ти помогна поне малко, още сега ще имаме допълнителен свободен ден. По дяволите, Джанет, нямам намерение да командвам живота ти или да те направя зависима от мен. Просто желая да ти подам ръка и да те измъкна от задълженията ти, за да се срещаме по-често.

Колкото повече тя отлагаше проблема, толкова по-твърдо ставаше неговото убеждение, че ако оставеше нещата на нея, между тях щеше да се издигне такава бариера, каквато щеше да им бъде доста трудно да преодолеят след време.

— Това, което искаш да направиш, е да ме купиш. Можеш да го наричаш както намериш за добре, но то винаги се отнася до едно и

също — искаш да купиш чувствата ми! — гневно избухна тя и нетърпеливо погледна към часовника на нощната масичка, установявайки, че има само десет минути, за да се облече и да излезе. — Обади се, когато се върнеш. Тогава ще се доуточним.

Ерик реши, че няма смисъл да се съпротивлява повече, след като единственото нещо, което желаше, бе да я прегърне и да ѝ покаже колко я обича.

— Ще имаш ли възможност да се отбиеш в офиса в четвъртък, преди да отидеш в „Лимузини под наем“?

Джанет се замисли. В четвъртък трябваше да разнася балони, което означаваше да се появи на работното му място в клоунския костюм, както бе направила последния път. Последното нещо, което ѝ се правеше тогава, бе да се перчи пред неговите приятели и колеги в торбестите си панталони и с лъщящо от грим лице.

— Ще се опитам, но не обещавам. Ако най-късната доставка е в другия край на града, струва ми се невъзможно да успея да дойда при теб, а после да се придвижа до „Лимузините“ навреме — тя отново погледна към часовника и установи, че ѝ оставаха само пет минути, при което стана и се измъкна от хавлията. — Ерик, вече трябва да тръгвам.

Не му оставаше нищо друго, освен да се примири с мисълта, че щеше да се наложи да почака още пет дена преди отново да изложи аргументите в своя полза пред Джанет. Бе започнал да се обезкуражава. Вместо очакваните признаци, че бе готова да се предаде и да не се съпротивлява повече, беше открил в нея все по-нарастваща решителност да отказва неговата помощ.

— Шофирай внимателно — каза той вместо „довиждане“, а вътрешността му се свиха от недоизречена болка.

— Винаги го правя — отвърна тя кротко, но в същото време искаше да изкрещи: *Защо точно сега?*, недоумявайки защо съдбата бе довела Ерик Стюарт в нейния живот, и то точно в най-неподходящия момент. Когато затвори слушалката, усети в себе си безгранична пустота, но както обикновено, нямаше време да се занимава със собствените си чувства. Дори по улиците да нямаше задръствания, пак щеше да закъснее. В ъгълчето на устните ѝ се появи пренебрежителна извивка — това, че не можеше да се справи с мизерния си живот за

сетен път я убеждаваше, че въпреки всичко, разточителното съществуване си имаше своите предимства.

Когато четвъртъкът се изтърколи без нито една вест от Ерик, Джанет откри със смущение, че той ѝ липсваше прекалено много. Тя бе готова да се появи в неговия офис, облечена в скандалния корсет и мрежестите чорапи, само и само да го види отново. За щастие, не ѝ се наложи да вземе толкова драстични мерки, тъй като бе прекарала деня в раздаване на проби от захаросани бадеми пред „Москоне Сентър“ вместо да доставя балони и носеше любимите си пола и блуза. С приближаването на пет часа тя започна да се разхожда все по-нервно напред-назад пред павилиона, търсейки с очи момичето, което трябваше да я смени. В секундата, в която го зърна, Джанет го привика, като махна с ръка. Сепнатата колежка едва успя да съблече палтото си и Джанет хвърли подноса с ядки в ръцете ѝ, хуквайки към офиса на Ерик.

Пътуването с асансьора в сградата на Ерик се оказа достатъчно дълго, за да се изпотят дланите ѝ, а лицето ѝ да придобие глупаво сияние. Не успя да го потисне въпреки многократните опити да си напомни, че бе изключително важно да изглежда достойно. След представянето си пред изключително красивата администраторка на рецепцията и след отговора, че може да влезе още сега, Джанет усети, че я обзема внезапен срам. Беше стигнала средата на коридора, когато Ерик излезе от кабинета си, за да я посрещне. Отчитайки обстоятелствата, при които протичаше срещата, тя реши, че се справя необикновено добре. Поздравиха се с безукорна учтивост, но едва изчакаха затварянето на вратата зад тях и се хвърлиха в прегръдките си, запокитвайки предишното благоприличие в краката си като смачкана непотребна хартия.

— Господи, колко ми липсваше — изстена той, заровил лице в гъстата ѝ коса, притисна я към себе си и я вдигна, опиянен от собствения си ентузиазъм.

— Вече започнах да си мисля, че времето, което прекарахме в Сонома, е било само един сън — промълви Джанет, замаяна от неповторимото усещане от неговите ръце, които сякаш бяха създадени да се обвиват около нея.

— Сега убеди ли се, че не е било само сън?

— Не знам — целуни ме още веднъж, за да се уверя.

Той изпълни молбата ѝ с една възбуждащо дълбока целувка, която я упои със страстта си и я остави зашеметена от силата на собственото ѝ желание. Ръцете му трескаво разкопчаха копчетата на палтото ѝ и се плъзнаха по копринената материя на блузата, за да намерят и задържат гърдите ѝ. Палците му започнаха да масажират зърната им, които незабавно откликнаха на пламенната милувка и настръхнаха. Джанет отметна глава и откри чувствителната вдлъбнатинка зад ухото си. Беше толкова безпомощна пред вихъра на обземащата я страст, колкото заблудено облаче, уловено от яростния пристъп на бурята.

— Моля те, не ме пускай — прошепна, притискайки се плътно в него. — Мисля, че ще припадна, ако не ме държиш.

— Това е лудост — измърмори Ерик. — Почти се задушавам от желание да те имам и не виждам какво друго може да ме успокои, освен да заключа вратата и да те отнеса до канапето — хвана лицето ѝ и я погледна право в очите. — Кога...

— В шест без петнадесет трябва да тръгвам.

— Това са петнадесет минути — с дълбока въздишка на примирение той отново обви ръце около тялото ѝ и я обгърна така, сякаш тя не беше нещо повече от обикновен приятел. — Джанет... сигурна ли си, че има...

— Не си мисли, че на мен ми харесва начинът, по който живеем — прекъсна го рязко тя, засегната от това, че той не забелязваше върховните им усилия да намери свободно време.

— Не си мисля — поведе я към канапето. — Решила си, че с опита ми на безчувствен адвокат ще мога да се справя с това, че ми липсваш и то — самоуверено — сядайки на тревистозеленото копринено канапе, той я придърпа до себе си и я залюля в прегръдката си. — Детройт беше пълен ад. Прекарах толкова време в мечти как този проклет град може да засияе, ако ти си там с мен, че почти пропуснах няколко важни срещи.

— Ако искаш вярвай, но ти се намеси почти по същия начин и в моето учене. Тази седмица имах текущи изпити и, за първи път, откакто се помня, наистина съм притеснена за оценките си.

Сигурно за стотен път Ерик си зададе въпроса колко време щеше да изтече, преди тя да се съгласи да ѝ помогне. И за пореден път се почувства безпомощен. Седеше тук, в адвокатската си кантора, като доказателство, че бе един от онези хора, на които плащаха почти неприлично голяма заплата за силата и умението да убеждават, а не можеше да накара най-важния човек в живота си да заеме пари от него. Въпреки че моментът и мястото не бяха най-подходящите, той реши, че все пак трябваше да направи поредния опит.

— Джанет... според теб колко напрежение от раменете ти ще смъкнат петстотин долара на месец?

— Много — автоматично отвърна тя, но внезапно с болка осъзна накъде биеше той. — Ерик, нали не смяташ да започваш отново темата за заема? Обещай ми!

— Ами, ако мога да ти уредя работа с по-малко часове, но със същото заплащане?

Тя настръхна.

— Имаш предвид някакво удобно местенце, където, ако не подреждам документи, ще си пиля маникюра, и за всичко това ще получавам фантастична заплата, субсидирана от теб? И сигурно можеш да ми уредиш такава заплата, с която освен това ще успея да ти върна дълга си за колата — добави саркастично.

— Защо отказваш помощта ми толкова упорито и необмислено?

— А ти защо настояваш толкова да я приема?

Той реши, че вече е време да промени посоката на своите убеждения.

— Можеш да мислиш за мен като за твой наставник или благодетел. Доста хора, мъже и жени, имат благодетели.

— Предполагам, че в нашия случай най-подходящо би било покровител.

— Мислех, че „покровител“ се отнася за застаряващ, едва кретащ старец. Аз и в двата случая не отговарям на описанието.

Тя се измъкна от ръцете му, стана и го изгледа с гневен поглед.

— Ето, че отново започваш да говориш за това като за някаква шега.

Ерик протегна ръка, но тя я отблъсна.

— Съжалявам — само се опитах да предотвратя започването на поредната битка.

— Е, знаеш ли какво? Не успя!

— Джанет, имаме само пет минути, моля те, не прави това.

— Как смееш да хвърляш вината за всичко, което става тук, върху мен! — сопна се тя с пълното съзнание за произтичащото в момента и за своето безсилие да го спре.

В гърдите ѝ бе започнала да гори такава болка, че тя трябваше да си я изкара на някого. За нещастие изкупителната жертва беше Ерик. Той стана и се опита отново да я вземе в прегръдките си, но тя се отдръпна, страхувайки се, че ако приеме дори тази малка подкрепа, щеше да рухне. Усещаше, че рисковано бе поела по ръба, но знаеше, че няма как да се върне назад. Последното нещо, което искаше в момента, бе работещите тук да я видят, че излиза от офиса със зачервени и подути от плач очи, ето защо решително се запъти към вратата.

— Сега трябва да си тръгвам — завърши тя, — но ще поговорим за това по-късно.

Ерик я проследи с поглед, докато излезе, едва сдържайки се да не хукне след нея. Отиде до бюрото и се зачете в доклада на Джейкъбсън. След неколкominутно празно съзерцание на листа, изненадващо и за себе си, той яростно запрати папката с документи към другия край на стаята. По пода се разпиляха листи хартия, които на фона на педантично наредените мебели изглеждаха несъвместими с обстановката.

— По дяволите — изруга през стиснати зъби.

Усещаше как единственото нещо, което значеше много за него, се изплъзваше между пръстите му, но в същото време се чувстваше напълно безсилен. Въпреки това, след няколко минути намръщеното му лице просветна от половинчата усмивка. Със стъпка, по-лека от всякога през последните дни, Ерик заобиколи бюрото и се зарови в най-горното чекмедже, за да открие някакъв телефонен номер. Докато приключи разговора, очите му сияеха от радост.

Джанет успя да запази хладнокръвието си до момента, в който се скри в стоманения пашкул на своя фолксваген. Но веднага след това, въпреки че вече си беше изнесла една строга лекция относно абсолютното безсмислие на плача, по страните ѝ се стекоха първите сълзи. Тя ги избърса припряно и примигна нервно, за да преглътне

новите, които се канеха да заемат мястото на предишните. Колкото по-бързо примигваше обаче, толкова по-бързо се пълнеха очите ѝ. Накрая се предаде и се принуди да признае пред себе си, че плаче.

Преди минути Ерик я беше попитал, защо е толкова упорита, а сега самата тя не знаеше отговора. Не се съмняваше в неговата любов — тя струеше от очите му всеки път, когато я погледнеше. Въпреки това имаше нещо, което не ѝ позволяваше да приеме неговата финансова подкрепа, и то беше толкова силно, че само мисълта за него я караше да се облива в студена пот.

Беше сигурна, че го обича, дори и при необикновените обстоятелства, в които се бяха запознали и продължаваха да се виждат. Но все още не можеше да реши къде бе проблема. Виждаше, че Ерик е красив, очарователен и представителен... а освен това беше достатъчно богат, за да няма финансовите проблеми, които бяха провалили живота ѝ с Робърт.

Стомахът ѝ се сви в болезнен спазъм. Беше забелязала, че това се повтаряше всеки път, когато мислеше за парите на Ерик. Припомни си, че те не бяха просто „достатъчно“ пари — с тях той можеше да купи абсолютно всичко, което си пожелаеше... включително и нея самата. Неизбежно си зададе въпроса: *Какво прави толкова богат човек, когато се умори от нещата, които е купил?* — предположи, че има само един отговор: — *Просто изхвърля старата вещ и си взема нова.*

Лицето ѝ пребледня от последното откритие. *Нима Ерик ме приема като удобство, с което може да разполага, когато си пожелае?* В паметта ѝ проблеснаха последните им срещи. Спомни си, че той беше предложил помощта си прекалено бързо, даже беше стигнал дотам, че ѝ предложи женитба. *Ако наистина приема нещата толкова дълбоко, че да поема такава дългосрочна финансова обвързаност, нима може да се отнася така несериозно към брака?*

Всяка частица разум, която притежаваше я обвини, че не е била справедлива, но това с нищо не промени чувствата ѝ, нито успокои страховете ѝ. Чак сега Джанет осъзна, че отказването на неговата помощ е било подсъзнателен опит да задържи вниманието му върху себе си.

Спирайки на червено, тя бръкна в жабката и извади носна кърпичка, за да се избърше. Представи си реакцията на Ерик, когато

му изложеше тези доводи и размишления. Беше убедена, че той щеше да се изсмее.

Ерик стоеше на ъгъла на улица „Стоктън“ с поглед, вперен към улица „Маркет“, откъдето очакваше да се появи метално кафявата лимузина на Джанет и прехвърляше нервно луксозната си чанта от ръка в ръка. Идеята, която го бе осенила в офиса и му се беше сторила перфектното разрешение на проблема, вече не му изглеждаше толкова блестяща. Опита се да си представи реакцията на Джанет, когато спреше до тротоара и откриеше, че именно той бе клиента ѝ за предстоящата вечер. Внезапното изникване на изисканата кола пред него му спести мислените упражнения. Още преди да успее да излезе и да му отвори вратата, той вече седеше на седалката до нея.

— Ерик... какво, за Бога, правиш тук?

— Ако не си забравила досега, колата ми е в ремонт, а ми трябва превоз.

Тя се втренчи в него с присвити очи.

— Имаш такава отчаяна нужда от транспорт тази вечер, че си отделил цели сто долара, за да ме наемеш като частен шофьор?

— Казал ти е, така ли?

— В този бизнес сметка за сто долара е голямо изключение и всички биха разбрали за това — с безизразно като маска лице, под което кипеше водовъртеж от емоции, тя насочи поглед към пътя и включи мигача. — Накъде? — попита после, минавайки към професионалния тон. Беше си обещала да се държи с Ерик като с нормален клиент.

— „Фицджералд“.

— Хубав ресторант — отбеляза вежливо тя. Въпреки че не бе стъпвала вътре, бе чувала десетки от нейните клиенти, които го бяха посещавали, да превъзнасят храната и обслужването там.

— Радвам се, че мислиш така.

— Защо?

— Беше ми доста трудно да се спра на някакво място, което да е тихо, елегантно и едновременно с това да предлага сравнително непретенциозна кухня. Реших, че е крайно време да се извиня за катастрофалния пикник, който ти организирах.

— И очакваш от мен да вляза във „Фицджералд“ облечена така?

— Знаех си, че ще кажеш точно това и помолих един приятел да ми помогне да избира нещо подходящо — спокойно отвърна той и постави някаква чанта на седалката между тях. — Този път съм сигурен, че е почти твоя размер.

Осъзна, че говори прекалено бързо и нервно, но не можеше да се владее. Знаеше само, че в момента разполага с достатъчно време и думи, за да я убеди.

— Какво е това?

— Рокля.

Тя се почувства така, сякаш се опитваше да се измъкне от яма с пясъчни стени — колкото по-настоятелен ставаше Ерик, толкова по-обречена изглеждаше тяхната връзка и тяхната любов.

— А къде ще се преоблека?

Въпреки нейното упорство, той не се повлия от коравосърдечния тон, с който тя отхвърляше предложенията му за вечерта и продължи настоятелно.

— Тъй като масата ни е резервирана за девет часа, имаме достатъчно време да се отбием първо в къщата ми на „Сий Клиф“.

— Да смятам ли, че си ме наел за цялата вечер?

Този път той не остана безразличен към хладния тон и презрителното й отношение към неговото желание да бъдат заедно и въздъхна:

— Джанет, какво става с теб?

Отговорът й излъчваше безгранична тъга.

— Ти наистина нямаш никаква представа за това, нали? Колко ти струва да си с мен тази вечер?

За момент той се замисли и пресметна, че с бакшиша, който бе оставил на агенцията, и с разходите по роклята и всички подробности, вечерта му костваше около хиляда долара.

— Не съм сигурен. Рядко обръщам внимание на подобни неща.

— Тогава позволи ми да отгатна. Мисля, че ще си голям късметлия, ако се отървеш с по-малко от триста — предположи наивно тя, като в този момент се отби от улица „Пауел“ и сви по „Ломбардска“, която продължаваше на запад. Трябваше й доста време, достатъчно да минат покрай няколко квартала, за да проговори отново,

прегльщайки буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Знам, че има проститутки и за по-ниска цена, но не са много.

Той избухна от внезапен пристъп на гняв.

— Това е подло обвинение, а аз със сигурност не го заслужавам.

— Стига! Спри! Сега е мой ред! — изкрещя тя. — Беше ли планирал да се любим, когато влезем у вас?

Той отвърна неохотно:

— Признавам, че не изключвах тази възможност.

Това откровение беше капката, с която чашата преля и в очите на Джанет пламна гневен огън.

— Може да съществуват и по-невинни термини за това, което си планирал тази вечер, но като го съблечем от красивите думи, то си остава едно и също. Когато мъж плаща, за да спи с жена, тя е...

— Това вече е прекалено!

Тонът, решително стиснатата брадичка и строгото му държание накараха Джанет да осъзнае, че бе стигнала твърде далеч и той щеше да избухне всеки момент.

— Спри тук! — заповяда ѝ, извън себе си от ярост.

До къщата оставаше още около миля, но тя се подчини при първото удобно място, което намери.

Без да изрече и дума, той отвори вратата и излезе. Отдалечи се на известно разстояние, но се обърна и се приближи отново до колата. Наведе се към прозорчето, което тя беше отворила, и каза:

— Когато решиш, че повече няма за какво да се караме, обади ми се. Но гледай да не се бавиш — не мога да чакам прекалено дълго — след което се извърна и се отдалечи от нея, но този път продължи, без да спира.

Джанет проследи изчезването му в гъстата мъгла, без да направи никакъв опит да спре стичащите се на струйки сълзи и риданията, които разтърсваха раменете ѝ. Беше с ясното съзнание, че наблюдава оттеглянето на най-хубавото нещо, което ѝ се бе случило в живота, но знаеше, че не може да го спре. Дълбоко в съзнанието ѝ някакъв глас не преставаше да я успокоява, че бе имала късмет, прекъсвайки връзката с Ерик по-нататък. Вече трябваше да забрави миналото и да заживее само с една малка частица от болката, която щеше да усеща, ако взаимоотношенията им се бяха задълбочили.

Джанет се вслуша в гласа, макар да знаеше, че той лъже. Не можеше да си представи по-задълбочена връзка от тази, в която двама души отдаваха сърцата си, и по-голяма болка от тази, която изпитваше в момента.

Ерик вървеше по „Ломбардска“ с широко разтворено палто, но нито усещаше смразяващия влажен въздух, нито забелязваше втренчените погледи на минаващите покрай него хора. Чудеше се откъде да започне със събирането на света, който се беше разпаднал на парчета. Внезапно реши, че за него има само едно място — „Обещание“. Накани се да махне на някакво такси, но след като прецени, че няма да издържи присъствието на друг човек, продължи да върви пеша. Когато стигна края на „Ломбардска“ и прекоси парка на военната база, установи, че му остава още толкова път до неговата яхта, и тъй като все още не желаше да среща чужди хора, се устреми към нея. Хипнотизиран от целта си, той прекоси Голдън Гейт Бридж, изкачи се по стръмните хълмове на Саусалито и слезе към доковете, пристигайки в дома си към полунощ.

Изтощен и измръзнал до кости, той се качи направо в спалнята, съблече се и рухна върху леглото, завивайки се с одеялото и обръщайки лице към стената. Докато лежеше така, някъде далеч в подсъзнанието му иззвъня телефон, но освен желанието той да спре, и през ум не му мина, че това може да е Джанет, която отчаяно се опитваше да се свърже с него.

След десетото иззвъняване на телефона Джанет се предаде и си легна. Успокои се с мисълта, че всяко зло е за добро и, че и без това не бе знаела какво да каже, ако той се беше обадил. Стори ѝ се прекалено жестоко да го търси само за да го попита дали се е прибрал, при условие, че се бяха разделили толкова хладно. Още не можеше да забрави изражението му, когато го обвини несправедливо, че я третира като проститутка.

Сети се за красивата бяла рокля, която бе открила в неговата чанта и отиде до гардероба, за да я погледне още веднъж. Докосвайки нежната коприна, тя си представи как тази ефирна материя обвива

краката ѝ при най-лекия полъх на бриза. По всичко личеше, че Ерик беше отделил доста време и внимание, за да издири такава рокля през зимния сезон. Обзеха я съмнения, че не беше постъпила правилно. Започна да я гложди подозрение, че проблемите, които имаха с Ерик, бяха плод единствено на нейното въображение, но в същото време усещаше, че те щяха да я преследват още доста дълго.

Х.

Нарочно си беше купила часовник, който вдигаше ужасна аларма, тъй като това беше единствения начин да се събужда сутрин. Сделката с будилника се беше оказала страхотна — костваше ѝ само пет до десет минути суетене, за да се приготи за деня, а получаваше сигурна гаранция, че ще стане от леглото. Предпочиташе да бъде сама, докато вземаше ранния си душ, понеже той ѝ даваше достатъчно време да се отърве от раздразнението след стресването от оглушителното дрънчене.

Тази сутрин, благодарение на това, че будилникът беше иззвънял в три часа — два часа след като си беше легнала — настроението ѝ беше по-кисело от обикновено. Прекарвайки пръсти през рошавата си коса и прозявайки се лениво, Джанет прекоси стаята и погледна през прозореца. Не видя нищо — навън цареше пълен мрак. Покри слепоочията си с ръце и се опита да разбере дали вали, но не можа да прецени доколко блестящата влага по детската люлка бе паднала с мъглата, или бе останала от преминал дъжд.

При мисълта, че трябваше да отиде чак до Ливърмор с мотоциклет, я обхвана непреодолимо желание да се мушне отново под завивките, но с доста усилия на волята устоя на този импулс и се запъти към банята с намерението да се подложи на най-горещия душ, който можеше да изтърпи. *Поне в началото на деня да съм топла.*

Ърткуейк се появи точно в три и половина, нетърпелив да тръгват и толкова бодър, колкото беше и денем. Джанет го покани да влезе на чашка кафе. Той се замисли върху предложението и след секунди прие.

— Но не трябва да се бавим дълго — предупреди я, докато си сваляше каската, — защото не искам да закъснеем.

— Пази Боже — изпъшка тя и го поведе към кухнята. Когато се обърна, за да му подаде чашата, едва не я изпусна. Само за няколко дена той си беше пуснал дълга къдрава коса. — Как го направи? — удиви се Джанет.

Той се ухили.

— Лесно. Взех я от една кутия тази сутрин и си я залепих. Какво мислиш?

— Мисля, че изглеждаш като истински ученик и съм сигурна, че родителите ти биха коленичили пред теб и биха целунали земята под краката ти, ако можеха да те зърнат.

— Смяташ ли, че ще имат по-добро мнение за това, което върша в момента, ако ме арестуват?

— Не бих стигнала чак дотам — подаде му чашата. — Като спомена арестуване, нали организаторите на тази акция знаят, че не съм от доброволците?

Протестите и стачките бяха зачестили твърде много през последните години и бяха толкова прецизно подготвени, че повечето групи „наемаха“ доброволци, които се съгласяваха да отидат в затвора вместо другите участници в демонстрацията. Тази практика се беше оказала приемлива за всички страни в конфликта — на полицията не ѝ се налагаше да търси място за стотици затворници, а самите затворници имаха възможност предварително да уредят отсъствията си от работа или от училище.

— Не се безпокой, погрижих се името ти да не фигурира в списъка.

Беше ѝ трудно да откъсне поглед от новата му прическа, която го бе променила до неузнаваемост. Съмняваше се, че някой, който го бе виждал само с индианската му подстрижка, включително и тя самата, щеше да го познае в тълпа от хора.

— Но защо си с перука? — не се сдържа тя.

— Предположих, че иначе никой няма да ме вземе на сериозно — отвърна той с такава трогателна прямота, каквато излъчваха самотните кученца във витрините на големите магазини.

Изведнъж всичките ѝ намерения да го убеди, че ще е по-добре тя да остане вкъщи, за да се наспи, се изпариха. Осъзна, че щом Ърткуейк правеше компромис с войнствената си прическа и облекло, то най-малкото, което тя можеше да направи за него, бе да го придружи.

— Хайде — дръпна го за ръката, — време е да тръгваме.

До момента, в който стигнаха до Ливърмор, Джанет беше започнала да съжалява за своята мекушавост. Чувстваше се като идиот, тъй като не можеше да си представи, че нормален човек би се съгласил да предприеме подобно двучасово пътуване с мотор в най-студеното време, което тя дори се страхуваше да си помисли, че съществува.

Те прекосиха града и поеха на изток. След като стигнаха изхода при „Гринвил Роуд“, завиха в друга посока и продължиха на юг по един тесен път, който криволичеше около две мили. Когато усети, че Ърткуейк забавя и отбива вдясно, Джанет вдигна глава от прикритието на неговия гръб и се огледа. Пред очите ѝ се простираше асфалтова зона, която беше обозначена със знак като „Ийст Гейт“. В началото на тази територия имаше караулно помещение, долепено до заключен с катинари и вериги портал, над който висеше заповед до всички преминаващи да показват легитимациите си. Отляво се издигаха няколко кафеникави постройките, а пред тях бяха наредени паркирани коли. Към сградите сочеше още един знак с надпис „Център за посетители“. Цялата площ зад караулното помещение беше обградена от верижна ограда, върху която се издигаха три реда бодлива тел, насочени с шиповете навън, за да не се допускат нарушители. Навсякъде бяха поставени плакати, които предупреждаваха с големи букви, че минаването и разхождането са строго забранени от закона. На еднакво разстояние един от друг по протежение на оградата висяха не толкова многобройни жълти афиши, чийто текст бе напечатан с дребен шрифт и не можеше да се чете отдалеч.

Джанет мислено отбеляза, че освен зловещата атмосфера, която витаеше наоколо, другото най-характерно нещо за района бе липсата на оживление.

— Къде са останалите? — неспокойно попита тя, оглеждайки подозрително празния паркинг.

— Нямам представа — Ърткуейк извади парченце хартия от джоба на панталоните си. Разгледа я подробно за няколко секунди и слезе от мотора. — Нали това е Ийст Гейт?

Джанет кимна.

— И днес е неделя?

Тя кимна отново.

— Тогава не мога да разбера, защо ние сме единствените хора, които се мотаят наоколо — зачуди се той и прибра листчето.

— Вероятно останалите се събират някъде другаде и смятат да пристигнат заедно. Сигурно ще е по-внушително, ако се появят масово, отколкото, ако се носят един по един — тя не вярваше в това, което каза, но Ърткуейк ѝ изглеждаше толкова обезкуражен, че ѝ се прииска да му вдъхне поне капка надежда. Огледа се още веднъж. — Явно наистина са решили да дойдат групово. Не виждам дори колата на Кейси.

Знаеше, че приятелката ѝ щеше да прекара съботата в Стоктън при родителите на последния си приятел, поради което я очакваше да се появи от противоположната страна на тази, от която те пристигнаха.

— О, забравих да ти кажа, че Кейси няма да дойде.

Джанет въздъхна нервно.

— Изобщо не се изненадвам — внезапно я прониза съвсем различна мисъл. — Но ако тя няма да идва, а ти ще ходиш в затвора, как ще се прибере сама?

Не виждаше как щеше да придвижи мотора обратно по стръмните улици в разгара на неделното движение. Дори и седенето на задната седалка при относително спокойни пътища ѝ беше дошло твърде много.

— Не се притеснявай, от Станфорд ще дойдат поне десет човека, които с удоволствие ще те откарат обратно.

— Ако изобщо се появят — мрачно добави тя.

— „О, ти, невернико“ — комично изрецитира приятелят ѝ.

Ако някой чуе жизнерадостния му тон, ще си помисли, че отиването в затвора е неговата заветна цел — отбеляза наум Джанет, учудена от непоправимата веселост на Ърткуейк и се облегна на него, за да слезе от мотора. Краката ѝ се бяха схванали от студ и тя ги протегна, питайки се колко време щеше да им е необходимо да се оправят, но веднага се сви, пронизана от ледения въздух. След като огледа още веднъж безнадеждно пустия район, тя реши, че денят щеше да продължи също толкова отвратително, колкото беше започнал сутринта, а плановете ѝ да стигне до лабораторията, да се появи за няколко минути и да се прибере, не можеха да се осъществят по никакъв начин.

Ърткуейк се запъти към паркинга и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да го последва. Стигнаха до място, откъдето имаше добра видимост към сградите и спряха. Лабораторията „Лорънс Ливърмор“

имаше внушителен вид, но Джанет отбеляза мислено, че не беше толкова величествена, колкото си я беше представяла. Постройките, издигащи се на преден план, бяха предимно едноетажни и навяваха усещането за нещо временно. Същевременно ѝ напомняха за военните бази, конструирани набързо по време на Втората световна война, които тя беше виждала само по снимки. Пространството пред тях беше осеяно с повредени камиони, купища метални бидони и резервни части, които придаваха на цялото място доста западнал вид. Джанет не можеше да определи какво точно бе очаквала да види, но със сигурност не бе това.

— Мястото е огромно — прошепна със страхопочитание, без да осъзнава, че произнася мислите си на глас. Разбра го чак когато се стресна от отговора на Ърткуейк.

— И опасно.

Тя отправи поглед първо към бодливата тел, а после към заключения портал, като подсъзнателно отбеляза множеството предупредителни табели, забраняващи влизането в обекта. Усети ледените тръпки по гърба си — този път те нямаха нищо общо със студа.

— Какво ще правим сега?

— А? — отръска се от унеса си Ърткуейк, който очевидно подобно на Джанет се беше пренесъл в друг свят под влияние на хипнотичната картина около себе си.

— След като сме единствените присъстващи — допълни въпроса си тя.

Той сви рамене.

— Това не може да ме спре.

— Така ли?

— Джанет, този протест е прекалено важен, за да се отдръпваме при първата пречка.

— Наистина ли е наложително да се правим на герои?

Изгаряше от желание да чуе отрицателен отговор, но колелата на неговата решителност направо стъпкаха надеждата ѝ за лесно измъкване.

— Не знам какво се е случило с останалите, но знам, че ние сме тук и нашите гласове имат значение.

— Ърткуейк, нали не говориш сериозно? — възкликна тя, но пламъкът в очите му показваше точно обратното. — Бъди разумен... Какво могат да направят двама души?

— Историята гъмжи от случаи, когато един човек променя хода на събитията.

— Назови поне един.

— Жана д'Арк.

— Боже Господи, Ърткуейк. Да не си забравил, че в замяна на това я изгарят на кладата? Не съм сигурна, че самата аз съм готова на такава саможертва.

— Добре тогава. Жана д'Арк не беше от най-сполучливите примери, но има достатъчно други.

Осъзнавайки, че не ще може да го вразуми, докато се намираха толкова близо до оградената военна зона, Джанет дръпна Ърткуейк за ръката и се опита да го поведе към мотора.

— Защо не влезем в Ливърмор? — предложи тя. — Със сигурност там ще има поне един отворен ресторант, където ще обсъдим всичко това отново.

— Ако извършим това, когато се върнем тук, ще е твърде късно, за да изпълним задачата си.

Точно това искаше и тя.

— Тогава е по-добре да не правим нищо, отколкото да изпортим нещо.

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш?

— Все още е твърде рано.

— О, Джени, помисли малко. Днес имаме шанса да променим историята. Нима ще го подминеш ей така?

— Ако обичаш, би ли слязъл от облака, на който литна тази сутрин? Какво те кара да мислиш, че това, което ще направим днес, ще има някакво значение за когото и да било?

— А теб какво те кара да мислиш обратното?

— Аз съм реалистка.

— А пък аз съм мечтател и отказвам да позволя разбиването на моя идеал за спокоен и безопасен свят.

Той произнесе тези думи с толкова сърцераздирателна искреност, че Джанет се предаде и престана да спори.

— Добре, Ърткуейк — въздъхна примирено. — Какво трябва да направя аз?

— Помогни ми да се промъкна вътре.

— Какво? — не повярва на ушите си. — Не забеляза ли всичките знаци, които предупреждават, че е незаконно да се преминава през зоната?

— Аз няма да остана там. Просто ще закача плаката, който нося, на онази сграда и веднага се връщам тук. Веднага след това си тръгваме.

— Каква ще е ползата от този плакат? Те ще го смъкнат още щом го видят.

— Ако имаме късмет, те няма да го забележат, преди да сме довели пресата. Помисли малко. То ще бъде разпространено в медиите и ще привлече вниманието на целия народ — той я сграбчи въодушевено за раменете. — Ти знаеш, че хората обичат приказките за малкия човек, който прави голямо добро. От нашето действие може да се зароди всенародно движение, което да прерасне в...

— Достатъчно. Ако имаме намерение да го правим, по-добре да го свършим преди хората да са тръгнали на работа.

Той я притисна в задушаваша прегръдка.

— Благодаря ти, Джани, винаги ще помня това.

Докато го гледаше как изтичва до мотора, за да вземе плаката, Джанет клатеше глава от недоумение пред своята отстъпчивост. Очевидно силната ѝ воля и упоритост стигаха връхната си точка само когато общуваше с Ерик. За всеки друг тя се оказваше слаб противник.

Ърткуейк се върна усмихнат до уши и с навита на руло хартия под едната ръка.

— Да не мислиш, че ще можеш да прескочиш бодливата тел, без да се разкъсаш на парчета? — предизвикателно попита Джанет, правейки последен опит да разубеди своя приятел.

— За всичко съм се погрижил — уверено отвърна той и измъкна от джоба си ножици за ламарина.

— Виждам, че си дошъл подготвен — унило отбеляза тя, съжaliaвайки, че не се бе досетила по-рано.

— Всъщност, те са част от комплекта инструменти, които винаги нося, докато карам мотора. И през ум не ми е минавало, че ще се окажат толкова полезни.

Джанет дочу приближаването на някаква кола и се обърна по посока на звука със свито сърце, но въздъхна облекчено, когато тя продължи в друга посока.

— Дали не бихме могли вече да приключваме с това тук? Започват да ме побиват тръпки от страх.

— Джанет, нямаш ли смелост за приключения?

Тя му хвърли гневен поглед.

— Добре, нека започваме. Ето — подаде ѝ той плаката, — дръж това, докато аз прескоча. Като стъпя оттатък, хвърли ми го — вкара стъпалото си в оградата и я сграбчи с две ръце. Когато запази равновесие в това положение, взе ножиците и се захвана да реже телта.

Докато го чакаше, Джанет забеляза, че стои близо до един от жълтите афиши и се наведе да го разчете. В горната част на листа беше написано, че собствеността, която те прекриваха, принадлежи на Министерството на енергетиката на Съединените американски щати.

— Знаеш ли кой притежава това място? — бе изненадана от собственото си откритие.

— Аха... Министерството на енергетиката.

Резултатът беше едно на нула за него. Тя пристъпи по-близо и зачете останалата част от напечатаното. То представляваше повторение на забраните от големите бели плакати, с тази разлика, че беше написано по-педантично и с около стотина думи повече. Министерството на енергетиката заявяваше съвсем недвусмислено и категорично, че не допуска неупълномощени лица да преминават през, или да се навъртат около неговата собственост. Понеже беше от хората, които четяха надписите по пакетите с храна или заглавките на списанията, когато нямаха друга работа, тя продължи да оглежда текста.

„Ако някой преднамерено наруши гореспоменатата наредба, ще бъде глобен до хиляда долара.“

Хиляда долара!

— Ърткуейк, знаеш ли какво е наказанието за такива като нас, ако бъдат хванати?

Завладяха я мрачни опасения, че съдът нямаше да е толкова търпелив, колкото Ерик.

— Аха.

— И това не те притеснява?

— Ох!

— Какво стана?

— Убодох си палеца.

— Боли ли те?

— Не се увличай, Джани. Убодох си пръста, а не гърлото.

Тя пристъпи нервно от крак на крак.

— Привършваш ли вече?

— Ако обичаш, би ли се успокоила? Работя възможно най-бързо.

Тя се върна отново към четенето на афиша, като прескочи средата и заби поглед в последното изречение.

„... ще бъде обвинен в престъпление и ще бъде наказан с глоба до пет хиляди долара или лишаване от свобода до една година.“

— Господи, Ърткуейк! — извика сподавено. — Знаеше ли какво ни очаква, ако ни осъдят?

— Аха.

Неизменното му безразличие вбеси Джанет.

— Как можеш да си толкова спокоен тогава? — изкрещя тя.

— Както споменах преди малко, ако днес се случи нещо неприятно с нас, вече е уредено да нямаме сериозни проблеми с властта, така че няма причина да се вълнуваме толкова.

— Така ли? И кои ще са тези загадъчни хора, които ще се погрижат да нямаме проблеми — представители на закона?

— Групата, в която участвам, е наела адвокати по договор, и то добри адвокати. Те поемат делата на всички, които биват арестувани по време на демонстрация. Освен това е създаден фонд, чрез който се плащат таксите за юридическите услуги — думите му бяха подчертани от щракването на ножиците, които разрязаха и последната телена жица. След като се увери, че бодливата нишка няма да се огъне

обратно и да го раздере, той праметна крак над оградата и прескочи от другата страна. — Хвърли ми плаката.

Джанет се отдръпна назад и повдигна ръка, но тъкмо когато се намери да метне товара, с крайчеца на окото си улови някакво движение. Надигна се да види какво става и сърцето ѝ падна в петите. Към тях се приближаваше колона от полицейски коли.

Ърткуейк ги зърна точно в същия момент.

— Бързо, метни ми плаката. Може би все още имам време да го поставя.

Тя му хвърли такъв поглед, сякаш му казваше, че се е побъркал.

— И как смяташ да се добереш до пресата, за да отразиш това събитие? — остави протестния афиш на земята и се приготви да вдигне ръце над главата си в случай, че някой ѝ заповядаше да го направи. — Моля те... — настоя тя. — Мисля, че на този етап от операцията е най-добре да не правим нищо, което би ги раздразнило.

Поглеждайки предпазливо през рамото си, Джанет се слиса. Целият паркинг бе пълен с полицейски коли, от които непрестанно слизаха мъже в тъмносини униформи и се отправяха към тях двамата със зловещо спокойна походка и ръце, отпуснати върху кобурите. У нея се зароди предчувствие, че втората ѝ среща с пазителите на властта нямаше да мине така леко като първата и тя се насили да се усмихне. Никой не отвърна на символичното ѝ предложение за помирение и от гърдите ѝ се откъсна тежка въздишка. *Явно и този ден ще се проточи.*

Половин час след като Джанет беше забелязала първата полицейска кола, тя и Ърткуейк седяха затворени в задната ѝ част и пътуваха към някакво място, което чуха да наричат Санта Рита. Въпреки отчаяните ѝ опити да обясни на блюстителите на реда, че тя не е от хората, които е трябвало да бъдат арестувани по време на протеста, те бяха поставили белезници на ръцете ѝ.

— Не се безпокой, Джани — мъчеше се да я утеши Ърткуейк, но гласът му издаваше неговото притеснение. — Още щом пристигнем там, накъдето сме тръгнали, ще се обадя на нашия водач и ще го помоля да доведе адвокатите. Надявам се те да ни освободят още преди обяд.

— Аха — отвърна без ентузиазъм тя. Не вярваше, че след като до момента нищо не бе протекло по плана, адвокатите щяха да бъдат изключение.

— Повярвай ми. Този път знам какво говоря.

Отклониха се от главната магистрала и се насочиха към група от едноетажни бели сгради, разпръснати върху площ, която според изчисленията на Джанет надхвърляше сто акра. Край пътя беше поставена табела с надпис „Областен затвор, Аламеда, Санта Рита“. Зад табелата отново се появи караулно помещение и ограда от бодлива тел. С тази разлика, че тук шиповете бяха обърнати навътре, което значеше, че предпазва от излизане, а не от влизане. След първата ограда идваше втора, направена от кръгообразна, развиваща се тел. Джанет погледна към Ърткуейк и откри, че лицето му бе бяло като платно. Очите ѝ се разшириха от уплаха и тя се опита да преглътне, осъзнавайки, че той най-сетне бе разбрал реалната опасност, в която бяха попаднали.

В затвора имаше ден за посещения, поради което пред портала се беше проточила върволица от автомобили, около които гъмжеше от хора. Суетенето на служителите съкрати нормалната процедура по регистрирането на Джанет и Ърткуейк и същевременно позволи на младежа да се обади до водача на протестната група.

По някакъв начин бяха успели да убедят полицаите, участвали в арестуването, че са точно това, което са, и нямат нищо общо с терористически групировки, поради което в момента разполагаха с известна свобода на действие. Докато чакаше Ърткуейк, един от мъжете, които я бяха извели от колата, дори ѝ предложи чаша кафе и тя прие, без да се замисля. Почти го беше изпила, когато приятелят ѝ се върна много по-отчаян отпреди.

— Те не искат да ни помогнат — обяви, отпусвайки рамене в знак, че се предава...

— Защо? — прошепна Джанет, опитвайки се да сдържи нарастващото си негодувание и уплаха.

— Демонстрацията, която трябваше да се проведе днес, била отложена за следващата седмица, понеже от „Тайм“ обещаха, че ще изпратят репортер да я отрази. Както и да е, сега, когато сме арестувани, те считат, че трябва да отменят всичко или в противен

случай ще се окажат с камъни в собствената си градина. Няма нужда да споменавам, че всички са бесни от моето поведение.

— И заради тази малка грешка отказват да ни помогнат?

— Нещо повече. Ако изпратят някой да ни измъкне оттук, това ще ги обвърже със станалото днес, а те предполагат, че така ще навредят на организацията.

В ушите на Джанет отекна затварянето на килийната врата, а пред очите ѝ се занизаха безкрайните, самотни дни на нейния арест.

— И какво ще правим сега?

Той се опита да се усмихне, но устните му се изкривиха от мъка.

— Предполагам, че не познаваш никакви адвокати.

Тя въздъхна.

— Само един — но не можа да измисли дори и една причина, поради която той би ѝ помогнал още веднъж.

XI.

Улисан в лъскането на месинговата камбанка, Ерик сякаш се опитваше да изтрие от нейната повърхност наслоената с годините немарливост. Работата не изискваше концентрация и той я вършеше с енергичен замах и усърдие. Тази сутрин се нуждаеше точно от такава автоматична задача, тъй като, независимо от усилията, мислите му неизменно се връщаха към Джанет. Виждаше образа ѝ навсякъде около себе си — трептящото синьо небе напомняше за нейните очи, а бризът — за косите ѝ, когато бяха разрошени от вятъра. Изпитваше много по-малко удоволствие да работи на „Обещание“, отколкото по времето, когато замисляше самотното си пътешествие с яхтата.

Обърна камбанката обратно и езикът се удари по вътрешната стена, произвеждайки ясен, чист звън. Това му напомни за причината, поради която беше платил смешно голяма сума за тази антика. Търсеше наслада в спомените, но все не можеше да я намери. Телефонът под палубата разцепи тишината. През последните дни Ерик беше провел разговори, свързани само със Съюзън. По някакъв начин в града беше плъзнал погрешен слух, че тя се е върнала и оттогава непрекъснато му досаждаха с обажданията си хора, които искаха да я намерят. Този път реши да не вдига слушалката.

Но под привидно студеното, безпристрастно прикритие на професионалното адвокатско изражение се криеше сърце на мечтател и Ерик не беше способен да захвърли надеждата, че Джанет все някога щеше да опита да се свърже с него. Затова въпреки гласа, който го убеждаваше, че само един глупак може да подхранва такава надежда, той се втурна надолу по стълбите. Когато стигна до телефона, той иззвъняваше за седми път.

Джанет броеше иззвъняванията на телефона и тайничко се молеше. *Ерик, моля те, бъди там. Наистина не искам да прекарам нощта в затвора.* Вече беше загубила надежда и се канеше да затвори, когато от другата страна на линията прозвуча до болка познатия глас.

— Ало — каза той, задъхан от краткото тичане по стълбите.

— Ерик, обажда се Джанет.

Той остана твърде замаян, за да отговори веднага. Между мечтите и реалността беше зейнала огромна пропаст и му беше необходимо известно време, докато я прескочи.

— Джанет, трябва да си призная, че изобщо не очаквах да позвъниш. Но се радвам, че го направи.

Тя се почувства като измамничка. Беше предполагала, че ще изтълкува погрешно нейното обаждане, но не бе успяла да си представи колко щастлив щеше да е той и колко потисната самата тя.

— Ерик, нуждая се от твоята помощ... — промълви. — Служебно.

Той преглътна разочарованието си и почувства смъкването на болката.

— Какво мога да направя за теб? — този път гласът му прозвуча хладно и безпристрастно.

Стараяйки се да бъде максимално кратка и изчерпателна, Джанет описа случилото се през изминалата сутрин. Ерик ѝ зададе няколко въпроса и обеща да дойде колкото се може по-бързо. След което ѝ поиска телефона на старши полицаия, за да се осведоми дали ситуацията бе от естество, с което той можеше да се справи, или трябваше да прибегне до услугите на адвокат криминалист.

Джанет се върна при Ърткуейк с усмивка, която вдъхваше увереност.

— Каза да не се безпокоим. Сигурен е, че ще може да ни измъкне още днес.

Приятелят ѝ наведе виновно глава.

— Обзалагам се, че ненавиждаш момента, в който се срещнахме.

Тя не можеше повече да му се сърди, като виждаше, че той самият бе твърде ядосан на себе си и сестрински обгърна раменете му.

— Единственото нещо, което може да ме накара да се откажа от теб е, ако ти се откажеш от мечтата си за по-спокоен свят.

Той се усмихна притеснено.

— Няма да се откажа. Но вече ще се занимавам с това по съвсем различен начин.

— Не можеш да си представиш колко добре ми действат тези думи.

— Смяташ ли, че един ден ще се обърнем назад и ще погледнем на сегашното си положение със смях? — попита я със скептицизъм в гласа.

Джанет знаеше, че той няма да ѝ повярва, ако му каже, че този ден е близо, затова просто се усмихна и го поведе към мястото, където можеха да очакват своя адвокат. Седнаха на пластмасовите столове, прегърбени от усещането, че са престъпници и поддържани от надеждата за лесно измъкване.

Ерик пристигна след два часа и половина с разнебитения пикап, който беше заел от един от мъжете, обслужващи дока. След още един час и половина той беше успял да попълни всички необходими документи за освобождаването на Джанет и Ърткуейк и да уреди извозването на мотора.

Присъствието на младежа послужи за буфер между Ерик и Джанет, позволявайки им да се държат учтиво и привидно приятелски един към друг, без да проявяват личните си конфликти. По пътя за вкъщи уличният шум и умората от деня свършиха своята приспивна магия върху победените демонстранти и много скоро те затвориха очи в дълбок сън.

С напредването на милите Джанет се накланяше все повече и повече към Ерик, докато накрая положи глава върху неговото рамо и задиша в равномерен, спокоен ритъм. Още щом я беше видял в затвора, той бе забравил измамните си намерения да я изостави. Беше разбрал, че независимо от проблемите, които изглеждаха неразрешими, от несъвместимостта на характерите им, от невероятно трънливия път, който ги очакваше, преди да излязат на гладката алея, между тях съществуваше нещо много по-важно, и то се наричаше „любов“. Единственото, което му оставаше сега, бе да я убеди, че те двамата бяха създадени един за друг. Позвъняването на Джанет и молбата ѝ за помощ му се бе сторило като първата крачка в изглаждането на техните взаимоотношения. Но точно тогава Ърткуейк бе описал затрудненото положение, в което се намираха, и той разбра, че телефонното обаждане е било само отчаян опит от нейна страна да се измъкне от затвора.

След като напуснаха Сунол Вели, Ерик сведе очи към нея и се вгледа в меките вълни на нейната коса, които галеха раменете му. При мисълта, че тези гарванови къдри могат да се пилеят сутрин в неговото собствено легло, някъде дълбоко в него се надигна топла вълна. Дойде му наум, че всичко щеше да стане много по-просто, ако можеше да остави Ърткуейк в Станфорд и да продължи без него. Щеше да отведе Джанет на „Обещание“, после щеше да вдигне платната и нямаше да се върне на сушата, докато не решаха проблемите си. Идеята го омая до такава степен, че трябваше да събере всички усилия на волята си, за да не я приведе в действие.

Когато пристигнаха в Станфорд, Ерик отмести внимателно главата на Джанет обратно върху седалката, след което помогна на Ърткуейк да свали мотора. После разпита за адреса на Карол и стисна ръката на младежа, като отново го успокои, че ще присъства на разглеждането на делото и го предупреди да не губи много време в притеснения за изхода.

Петнадесет минути по-късно колата спря пред къщата на Карол.

— Джанет... — докосна лицето ѝ той. Вместо отговор, тя отвърна с нежна въздишка и се сгуши още по-плътнo до него. — Джанет, пристигнахме — този път докосна ръката ѝ.

Постепенно тя изплува от дълбините на съня и осъзна с болезнена яснота къде се намира, с кого и какво се беше случило. С голяма неохота се отдръпна от Ерик и седна. След всичко, което беше станало сутринта ѝ се струваше, че да стои така и да се преструва, че все още са близки приятели бе повече от неуместно.

Тя прокара пръсти през косата си и отправи поглед към пукнатото стъкло в предната част на къщата, след което сведе очи към ръцете си и към изтърканото чердже под пътническата седалка. Можеше да гледа всичко друго, но не и към него.

— Искам да знаеш, че съм ти много благодарна, задето изгуби още една неделя, за да ме измъкнеш от поредната бъркотия.

— Спасителната акция беше доста по-интересна от това, с което се занимавах в момента.

Чудесно — превърнах се в забавно развлечение — възнегодува мислено Джанет.

— Е, сигурно нямаш търпение да се върнеш към предишното си занимание, така че те оставям — изрече бързо и започна да се измъква

през отворената врата, но той се протегна и сграбчи ръката ѝ.

— Изобщо не бързам. Ако имаш желание, предпочитам да поседим тук и да си поговорим.

Тя се поколеба.

— Има нещо... Не знам какво да правя с роклята, която ми купи миналия четвъртък — подзе нерешително.

Това се оказа единственото, което ѝ хрумна, за да започне разговор около случилото се през този ден. Тайно се надяваше той да я помоли да задържи дрехата и дори да я накара да я облече тази вечер.

Въпросът ѝ обаче въобще не предизвика очаквания отговор. Ерик го прие като желание от нейна страна да се освободи от нещо, което той ѝ беше дал и това хвърли върху него цялата болка и гняв, които бе почувствал тогава в лимузината.

— Не ме интересува, прави каквото искаш — на свой ред отвърна той, стискайки кормилото толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха от напрежение. — Дай я на някого или я изхвърли. На мен ми е все едно.

Джанет прие удара с високомерно безразличие, което прикри болката и срама ѝ.

— Как можах да забравя толкова бързо, че парите изобщо не те интересуват!

— Проблемът не е в това, че аз съм равнодушен, а че ти си развила параноя от тях. Наличието или отсъствието на пари не контролира нито моя, нито твоя живот.

— Лесно е да го кажеш. Какво изобщо знаеш ти за липсата на нещо?

Ерик не можеше да проумее, защо продължаваше да се сражава с нея, когато повече от всичко в момента искаше да я държи в прегръдките си, да я целува и да я люби дотогава, докато това, което ги разделяше, се превърне в нещо толкова незначително, колкото пясъчинките на брега на морето.

— Този спор винаги води до задънена улица.

— Абсолютно си прав — съгласи се уморено тя. Ръката ѝ посегна към дръжката на вратата. — Ти постъпи като истински приятел, като се отклони от собствения си път, за да ми помогнеш, а за благодарност аз се държа като мечка, която има трън в лапата — с тези думи тя излезе от пикапа, но преди да затвори вратата, се насили да го

погледне, надявайки се да запази поне един проблясък в неговите очи за себе си. — Искам да знаеш, че не съм забравила за дълга си към теб и ще продължавам да го изплащам.

От гърдите на Ерик се откъсна въздишка на безсилие. *Господи, дали някога ще разбере, че парите ни пречат само защото са важни за нея?*

— Забрави за това. Вече няма значение.

Не, има значение — прииска ѝ се да извика, страхувайки се, че след приключването на борбата за уреждане на срещи, дългът щеше да бъде единствената връзка между тях. Беше решена да се държи за нея, докато не изплати и последния цент.

— Аз не мога да го забравя — заяви спокойно тя.

— Тогава пращай парите в някоя благотворителна фондация. Аз не ги искам — Ерик беше сигурен, че всяко плащане щеше да му напомня за това, което беше загубил, отваряйки старата рана като с остър нож. — Трябва да тръгвам, Джанет. Обещах да върна камиона преди пет часа.

Искаше да избяга от нея, преди да е извършил нещо глупаво като това, да я сграбчи и да я отведе в някое усамотено кътче, където нямаше да имат друг избор, освен да говорят на четири очи.

— О, съжалявам. Не знаех.

Тя се отдръпна и затвори вратата. Докато го следеше как се отдалечава по алеята, ръката ѝ предпазливо започна да се надига, за да му махне за „довиждане“; но Джанет прекъсна движението ѝ, като се обгърна през кръста. Това беше жест на самотник, което подчерта още повече чувството ѝ за изоставеност. Обърна се и тръгна към верандата. Посегна към вратата, но тя се отвори сама.

— Кой беше този мъж? — попита Карол, без да крие факта, че ги бе проследила през прозореца.

— Ерик.

— Ерик Стюарт? И ти го пусна да си отиде?

— Пуснах? — възмутено възкликна Джанет, убедена, че не бе имала друг избор.

— Да, пусна! — разстроено отвърна Карол. — А хвърли толкова усилия, за да закърпиш нещата между вас.

— Карол, някои неща не могат да възстановят целостта си само с една кръпка. Лягам си. Ако някой ме търси по телефона, няма ме.

— Чакай малко — спря я приятелката ѝ с неохотно примирение пред нейното решение да се оттегли. — Не каза как премина протеста.

Джанет притвори очи и поклати глава.

— Ще ти обясня по-късно. Сега ми се иска да забравя това, което се случи днес.

Тя тръгна по коридора и влезе в спалнята, убедена, че единственото, което трябваше да направи, бе да положи уморената си глава върху възглавницата и веднага да потъне в благословен сън, носещ забрава.

Половин час по-късно, след като не бе успяла да избие Ерик от мислите си, въпреки че беше стигнала до 1832-та овца в броенето, тя стана и отиде да вземе хавлията си от килера. Възнамеряваше да се настани в кухнята и да се успокои с чаша мляко и пакетче бисквити. Още щом отвори вратата на гардероба, пред очите ѝ се появи елегантната бяла рокля, което бе получила от Ерик. Джанет почти несъзнателно протегна ръка и докосна копринената материя. Пръстите ѝ се плъзнаха по извивките на корсажа, получавайки усещането за допир с чувствителна плът. Не беше виждала по-прелестна дреха, която, освен че подчертаваше най-хубавите страни на тялото ѝ, беше едновременно класическа и стилна... а също така ѝ беше по мярка. Не знаеше колко време беше отнело на Ерик да я открие, нито познаваше приятеля, помогнал му в търсенето. И никога нямаше да разбере, тъй като никога нямаше да попита.

Нито можеше да се отърве от роклята, нито да я задържи. Щеше да бъде чист мазохизъм всеки ден да вижда този болезнен спомен за миналото с Ерик. Твърдо решена да заличи от мислите си всичко, свързано с неотдавнашните ѝ чувства към него, тя си обеща още първия свободен уикенд да върне роклята в магазина на „Неймън Маркус“ и да изпрати парите на Ерик. Беше убедена, че това няма да му хареса, но се успокои, че поне нейната съвест щеше да е чиста.

В понеделник Джанет получи резултатите от тестовете в университета. За нейна изненада, те не бяха толкова добри, колкото предишната година, но и не чак толкова лоши, колкото се бе опасявала. Установи, че светът не се беше срутил при нейната първа оценка, различна от отличен.

Беше прекарала вторника в разнасяне на балони, за да навакса пропуснатия си ред от предишния четвъртък. След като достави и последната поръчка в детското раково отделение на общинската болница в Сан Франциско, тя изпадна в паника, а докато се върна в агенцията, вече бе потънала в такава дълбока депресия, че изобщо не си направи труда да сложи официалния си грим, а само изчисти клоунската маска от лицето си.

Когато пристигна в „Лимузини под наем“ за поредното си дежурство, там я очакваше другият съдружник, Майкъл Стивънс.

— Тази вечер има само две повиквания, Джанет. Едното е бързо отиване до летището, за да закараш някаква рок звезда, и едно нощно дежурство в града с мъж и неговата приятелка.

— Благодаря, Майк. Тъкмо ще имам време за учене.

— Как минаха текущите ти изпити?

— Както обикновено.

Той я придружи до колата и постоя при нея, за да ѝ прави компания, докато тя извърши обичайната проверка преди тръгване.

— Тази вечер не ми изглеждаш добре. Нещо случило ли се е?

— Не, просто съм малко уморена — отвърна Джанет, а мислено продължи: *и малко потисната и с разбито сърце.*

— Тогава, за Бога, не се изтощавай повече. Не бих искал да се разболяваш заради мен. Не мога да те изхвърля, ти си най-добрия шофьор, който имам.

— Много мило от твоя страна, че казваш това — тя вдигна поглед от предната гума. — Това означава ли, че ще ме повишиш?

— Ти и без това вършиш повече работа от всички останали.

— Това наистина звучи внушително, Майк, но и двамата знаем, че десет цента над нормата не е точно...

— По дяволите — комично възкликна Майкъл, когато разговорът бе прекъснат от телефонен звън. — Трябва да отида, Джанет. Ще поговорим за това по-късно, обещавам ти.

Тя се усмихна. Въпросът около десетте цента на час се беше превърнал отдавна в тяхна закачка. Винаги се намираше нещо, било то позвъняване, или клиент, или внезапно спомнена среща, което не им позволяваше да го доизяснят.

Когато приключи с прегледа на лимузината, Джанет влезе в задната стаичка и се преоблече с работната си униформа. Няколко

минути по-късно тя караше към хотел „Сейнт Франсис“, за да вземе първия си клиент.

Изпитваше удоволствие да вози известни хора, тъй като се беше научила да съди за техните характери по начина, по който се държаха с нея. Онези, които все още не бяха засиявали под светлините на рампата, обикновено ѝ изглеждаха прекалено нагли и неприятни в усилията си да се преструват, че са свикнали с разкоша, но в някои случаи се държаха абсолютно безучастно към скъпото возило. Преуспелите в бизнеса обикновено спадаха към категорията „добри хора, които са се издигнали съвсем случайно“, която тя бе измислила, но доста често ги намираще, че са позьори, досадни за околните.

Тази вечер ѝ се падна млада жена, облечена в черни кожени панталони и бяла пиратска риза. Дългата ѝ до кръста коса беше боядисана на бели и черни райета. Беше с някаква простовата приятелка, която постоянно се смееше от сърце. Младата звезда попиваше благоговейно всичко, което се случваше около нея, а по пътя към летището дори настоя Джанет да отвори стъклената преграда между тях, за да могат да си говорят.

След като зададе на Джанет повече от десет въпроса относно това, как се чувства един шофьор на лимузина в Сан Франциско, тя с готовност отвърна на нейните. Оказа се, че за нея кариерата на рок звезда била нещо преходно, понеже музикантите, които успявали да се задържат на върха дълго време, били голяма рядкост. В резултат на това тя призна, че имала намерение да се докосне, да опита и да види всичко, което може, докато е звезда, а после да отнесе спомените за това, когато започне да се занимава с нещо друго.

Разговорът с младото величие дотолкова подобри настроението на Джанет, че тя пусна радиото и на връщане към града се улови, че тананика някаква кънтри песничка заедно с Кени Роджърс и Доли Партън. Отправи се към булевард „Слоут“, където щеше да я чака следващият клиент. Тъй като пристигна с десет минути по-рано, паркира пред сградата и се загледа в старата жена, която седеше на близката пейка и хранеше самотен гълъб.

След изтичането на десетте минути тя приближи колата до блока, изскочи и отвори желязната врата, водеща към двора пред постройката. Вгледа се в номерата на първия етаж и разбра, че адресът бе на втория.

Когато почука, пред нея се появи зашеметяващо стройна красавица с червена коса. За разлика от повечето червенокоси хора, жената нямаше лунички и лицето ѝ блестеше с бронзов загар. Имаше дълбоки кафяви очи, излъчващи топлина и сладострастие. Беше облечена в плътно прилепнал черен гащеризон с дълги ръкави и гол гръб. По всичко личеше, че не носеше сутиен, поради което едрите ѝ гърди се полюшнаха предизвикателно, когато тя се обърна, за да поеме палтото си от... *Господи* — възкликна мислено Джанет, — *Ерик!*

В първия момент очите ѝ се разшириха от неволния шок, който изпита, но след секунди се свиха от гняв. *Как смее да се държи така с мен?* — недоумяваше тя, докато се опитваше да преглътне обидата. — *За кого се мисли, че ме наема да го разкарвам с някаква друга жена, при условие, че само преди дни означавахме толкова много един за друг?* Тя хвърли яростен поглед към него, но със задоволство установи, че той поне имаше благоприличието да се прави на притеснен.

Жената се обърна към Ерик и леко, почти интимно докосна ръката му.

— Забравих си чантата — извини се тя с глас, който напомняше за сладострастните ѝ очи. — Веднага се връщам — този път казаното прозвуча като обещание, пълно с възможности.

Ерик изчака нейното оттегляне и се приближи към Джанет.

— Наистина съжалявам за това — започна той приглушено и нервно потърка тила си. — Специално помолих агенцията да изпрати мъж, за да предотврати всяка вероятност за среща, така че няма да те упрекна, ако не искаш да ни возиш тази вечер. Ако предпочиташ, мога да повикам друга лимузина.

— Не, няма проблеми — възпротиви се тя, опасявайки се да не би той да забележи колко бе потисната. — Колкото се отнася до мен, ти си просто поредния ми клиент.

— Радвам се, че чувстваш нещата по този начин. Така и за двама ни ще е по-лесно.

Джанет съжали, че не бе малко по-висока и по-силна, за да го удари.

— Глупаво е да не се държим като приятели, нали?

— Абсолютно.

В този момент червенокосата приятелка на Ерик се върна и го хвана собственически подръка, поглеждайки го с очи, топли като на

кошута.

— Вече съм готова — въздъхна тя.

Готова, искаща и по всичко личи, твърде можеща — злобно си помисли Джанет. Вътрешно трепереше от гняв, но външно успя да запази хладнокръвие и дори озари Ерик с ослепителна усмивка.

— Къде ще желаете да откарам вас и дамата, господин Стюарт?
— процеди тя.

— Дамата се казва Раquel Хопкинс, госпожо Франклин.

Джанет кимна с глава и отвърна послушно:

— Госпожа Хопкинс.

— О, моля, нека да бъде *госпожица* Хопкинс — поправи я Раquel и спря многозначителен поглед върху Ерик. — Не съм привърженичка на феминизма. Дълбоко в себе си съм едно старомодно момиче.

Джанет се уплаши да не повърне от отвращение.

— Що се отнася до това къде отиваме... — намеси се Ерик, отвърщайки на погледа на Раquel с такъв, който според Джанет беше не по-малко сладникав, — решихме да започнем с „Фицджералд“, а после ще продължим в „Топ ъф дъ Марк“ с питиета и танци.

Джанет установи, че не бе необходимо да бъде по-висока, а само няколко паунда по-тежка, за да го настъпи победоносно по идеално излъсканите обувки от черна кожа. Не можеше да се примири с факта, че той водеше тази жена в ресторанта, който беше избрал първо за нея.

— Е, със сигурност не бихме искали вие да закъснеете, нали? — подкани ги тя с театрално извиване на ръката.

Прекосяването на града се превърна в дълго мъчение. Джанет имаше чувството, че попада само на червен светофар и, че пред лимузината се мотаят само любопитни туристи. Забавянето я принуди да бъде постоянен слушател на невъздържания смях, който избухваше зад стъклената преграда. Тъй като Ерик не беше показал особено остроумие, докато беше говорил с нея насаме, Джанет реши, че или той си бе пазил настроението за вечерта, или червенокосата му приятелка бе от жените, които си мислят, че смехът им е много секси.

Когато най-после пристигнаха, Джанет спря пред входа, за да ги изпрати, след което намери място за паркиране и се върна да съобщи на портиера къде точно бе паркирала, така че той да я извика, ако Ерик бъде готов да си тръгва. Тя влезе в колата без дори да погледне учебниците, пхнати под седалката. Предварително знаеше, че всеки

опит да чете щеше да се окаже безсмислен. Това, от което я болеше най-много, бе привидната лекота и бързина, с която Ерик се бе прехвърлил на друга жена. Цялото ѝ съществуване се бунтуваше от факта, че денем трябваше да се бори да свърже двата края, а нощем не можеше да заспи от видението на бялата рокля, висяща в нейния гардероб, докато в това време той се забавляваше по ресторанти и барове. *А на всичкото отгоре, аз съм негов шофьор!*

О, моля — нека бъде госпожица Хопкинс — изимитира мислено тя. Не се и съмняваше, че Раquel Хопкинс бе старомодна. Беше точно от този тип жени, които не биха се замислили, преди да приемат пари от Ерик, дори и поради доста по-незначителна причина. Комбинацията от двамата ѝ изглеждаше почти абсурдна. Тя не беше негов тип. Трябваше му естествена, а не превзета жена. *По дяволите, трябва ми аз.*

Двата часа, през които те вечеряха, ѝ се сториха като двадесет. Тъкмо когато бе започнала да пресмята колко такива вечери бяха необходими, за да развие рак на стомаха от притеснение, Ерик отвори вратата и седна до нея.

— Портиерът беше зает, затова идвам да ти кажа, че сме готови за тръгване. Раquel ни чака пред ресторанта.

Джанет изпита непреодолимо желание да потегли още сега и да забрави за чакащата Раquel, но се въздържа и отвърна послушно:

— Да, сър — при което запали мотора и, както имаше навик в студените нощи, го остави да се затопли за известно време.

— Не знам как да ти обясня колко много означава за мен това, че прие да бъдеш с нас тази вечер, Джанет. Страхувах се, че няма да можем да бъдем приятели, но вече съм спокоен. Отсега нататък без колебание ще викам винаги теб, когато излизам.

Тя се замисли как да отговори, но преди да реши, думите излетяха сами.

— Ерик, струва ми се, че тази Раquel не е за теб.

Лицето му трепна от нервен тик и тя зачака експлозията.

— Високо ценя мнението ти, Джанет, но, надявам се, ще ме разбереш, ако подложа на съмнение способността ти да определяш кое е добре и кое зле за мен. И двамата знаем за какво става дума.

— Исках само да кажа, че...

— Тя не прилича на теб? — изпревари я той.

Думите бяха изречени по такъв начин, че тя не посмя да продължи мисълта си за чувствата, които ги бяха свързвали до неотдавна. Въпросът му бе прозвучал едновременно саркастично и гневно, като присмех и като нежна молба. Щеше ѝ се да вярва в последното, но по острия му поглед разбра, че най-вероятно бе вложил едно от първите.

— Нямах предвид това — заяви тя, въпреки че беше искала да каже точно това.

— Добре, каква жена би избрала за мен?

Джанет знаеше, че ако отговореше честно, щеше да се издаде, затова предпочете просто да приключи темата.

— Съжалявам, че повдигнах този въпрос — вниманието ѝ се прехвърли върху колата и тя я включи на скорост. — Не ме засяга с каква жена излизаш, а и не е моя работа.

— Напротив. Очаквам приятелите ми живо да се интересуват от моите проблеми. Ако не го правят, те ме разочароват.

— Е, опасявам се, че един от тях няма да се възползва от удоволствието да те посъветва с кого да излизаш.

— Джанет, ти ме разочарова. Разчитах на теб.

Тя спря лимузината пред входа на ресторанта. Беше объркана от начина, по който той бе заявил, че разчита на нея и се чудеше какво означава това, но преди да успее да го попита, той вече беше изскочил и отваряше вратата за Ракул.

Вечерта продължи в заведението „Топ ъф дъ Марк“, където Ерик и Ракул се забавляваха в продължение на три часа, които Джанет прекара нервно сновейки наоколо, и приключи с изпращането на Ракул до нейния апартамент.

Когато Джанет излезе от колата, за да отвори вратата пред двамата, Ерик погледна страстно към Ракул и предупреди Джанет, че малко ще се забави.

Още след първите петнадесет минути тя вече кипеше от гняв. Следващите бяха достатъчни, за да усети как кръвта ѝ ври. През останалия половин час всичко в нея бушуваше и се пенеше като бурно море. От всички безразсъдни, безчувствени неща, които Ерик ѝ беше сторил тази вечер, това, според нея, държеше първенството без особени усилия. Не можеше да проумее как я беше оставил да чака отвън, когато вътре той ухажваше онази... сладникава красавица?

Не, не съм способна да търпя това — мислено избухна тя. Реши, че е време да се качи в апартамента на госпожица Хопкинс и да каже всичко на Ерик, след което да го остави да си повика друго такси или да си ходи пеша. Да пукна, ако го откарам с моята кола! — обеща си накрая.

XII.

Джанет излетя от колата, затръшвайки вратата с отмъстителна решителност. Профуча през желязната порта и се озова в зловещия вътрешен двор, който ѝ се стори най-подходящото място за крадците, които работеха нощем.

Опипвайки грубата стена, и като разчиташе само на призрачната светлина на облачното пълнолуние, тя успя да открие стълбището. Опря се на леденостудените перила и започна да се изкачва. Когато стигна първата площадка, усети, че я обхваща страх. Както стоеше и се опитваше да се пребори с това опасение, тилът ѝ започна да изтръпва. Нещо като шесто чувство или като невидима вибрация ѝ подсказа, че не бе сама. Сърцето ѝ заби в луд ритъм, а очите ѝ се разшириха от напрегнатото усилие да различи плътните сенки в горния край на стълбите. Дъхът ѝ секна в момента, в който пред погледа ѝ изплуваха очертанията на някакъв мъж. Беше приклепнал в свито положение, сякаш се готвеше да скочи.

Тя замръзна от ужас. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Без да знае какво да направи, тя предпочете да не мърда, но внезапно човекът тръгна към нея и тя изпищя.

— За Бога, какво ти става?

С ръка на разтуптяната си гръд, тя примигна, опитвайки се още веднъж да изтрие мрака пред себе си.

— Ерик? — изпъшка облекчено, сигурна, че е разпознала гласа му.

— Джанет!

— Какво правиш на стълбите в тази тъмница? — невъздържано възкликна тя, преминавайки от огромно облекчение към изблик на гняв. — Щях да умра от страх.

Някъде над тях се отвори врата, след нея втора, съвсем наблизо, и един дълбок мъжки глас извика сърдито:

— Какво става там?

— Няма нищо — побърза да отвърне Джанет, опасявайки се някой добросъвестен гражданин да не предприеме спасителна акция. — Просто се блъснах в нещо и се уплаших.

До ушите ѝ достигна приглушеното недоволство на мъжа, който се задоволи само с едно презрително „жени“, изговорено така, сякаш с това се изчерпваше целият проблем. След което в тишината отекна само затварянето на две врати едновременно.

Тя отново насочи вниманието си към Ерик.

— Така, би ли ми обяснил защо се криеш тук?

— Не се крия, а седя.

— По дяволите, Ерик, говори направо, или отново ще пищя. Само че този път ще се постарая да вдигна цялата къща на крак, и когато някой ме попита какво става, ще кажа, че си ме нападнал.

— Добре, печелиш — примирено отвърна той. — Искях да си помислиш, че съм влязъл у Раquel.

Заше метена от това признание, тя се облегна на парапета и се опита да разбере какво става. Чак сега всичко ѝ се изясни и тя осъзна, че Ерик беше инсценирал цялата вечер, само за да предизвика нейната ревност. И въпреки че самият той още не го знаеше, планът му беше успял много повече, отколкото си беше представял и в най-развихрените си фантазии.

Тя изкачи няколкото стъпала, които ги разделяха и седна до него. Вече го виждаше съвсем ясно. Беше вдигнал яката на сакото и беше притиснал скръстените си ръце до гърдите, за да запази топлината.

— Не мога да разбера, защо Раquel те е оставила да чакаш отвън?

— Тя си мисли, че вече съм си отишъл. Утре има твърде ранен полет и не исках да я задържам будна повече.

Джанет взе ръката му в своята. Беше като буца лед.

— Коя, всъщност, е тази Раquel?

— Приятелка на Сюзън.

— И ненадмината артистка.

Последва многозначително мълчание.

— Джанет, не можем да продължаваме така.

— Знам — кратко отвърна тя, влагайки целия смисъл на живота в тази дума.

Отговорът ѝ го завари неподготвен. Беше очаквал нещо подобно на война, или най-малкото ожесточена съпротива, а постигна лесен

успех, който го окуражи да продължи още по-настойчиво.

— Искам тази вечер да дойдеш вкъщи и да си изясним веднъж завинаги, какво ни пречи да сме заедно, за да се помъчим да го отстраним.

— Добре.

— Добре? — не можа да повярва той. — Предаваш се толкова лесно, след като чаках толкова време на студа и едва не си простудих... — поколеба се той за точната дума, но тези, които му идваха наум, не бяха за пред дама. — Всъщност, няма значение какво щях да си простудя — прокара ръка през косата си. — Ако наистина си отгатнала какво съм намислил, защо не ми каза още в началото?

— Надценяваш ме. Единственото, което разбрах през нещастните часове, докато чаках да се появиш, бе, че те обичам безумно — започна да шепне тя. — Реших, че ако изобщо е възможно, бих предпочела да живея с теб, отколкото без теб.

Във вцепененото му от студ тяло се разля топла вълна от неизразимо удоволствие и ликуване. Той обгърна лицето ѝ с длани.

— Обичам те.

Тя се наведе, за да поеме неговата целувка, която като с магическа пръчица изтри болката от тяхната раздяла. Терзанията от последната седмица бяха успели да възпламенят в тях непреодолимо, почти невъздържано желание да намерят отново любовния подслон в прегръдката на другия и да почувстват целебното докосване на страстта. Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Не каза ли, че искаш да ме отведеш някъде? — промълви тя, облекчено потъвайки в познатия плам.

Ерик се отдръпна неохотно от нея, изгаряйки от желание да бъдат заедно не само тази нощ, а до края на живота си.

— Джанет, трябва да те предупредя — сериозно започна той, — че стъпиш ли веднъж на „Обещание“, няма да си тръгнеш, докато веднъж завинаги не решим кога и как ще се срещаме като нормални хора.

Тя не обърна внимание на неговата закана. Вече изобщо не се съмняваше, че щяха да открият начин за това.

— Да стъпя? — повтори объркана. *Нима всички приказки, които Ерик изговори около тези обещания, са се отнасяли за някаква лодка, наречена „Обещание“?*

— Мислех, че знаеш за моя дом в Саусалито.

— Знаех, но ти никога не си споменавал, че живееш в лодка — още не можеше да проумее, че бе нямала и представа от тази подробност.

— Това е моят дом през последните пет години.

Джанет го хвана за ръката и стана. Новината, че Ерик живееше в лодка, не съвпаднаше с мисления имидж, който приписваше на тесногръдия, богат адвокат. Крайно време беше да научи всичко за него.

— Искам да видя лодката.

Ерик стана по-бавно от нея, опасявайки се, че схванатите му крака няма да го издържат.

— Предполагам, че ентусиазмът да дойдеш с мен означава съгласие с моите условия?

Тя се поколеба, преди да отговори, а в очите ѝ блесна дяволит пламък.

— Имам ли избор?

— Никакъв.

— Тогава приемам.

— Много мъдро от твоя страна — отвърна ѝ със зловеща нотка в гласа. — Ако беше отказала, щях да те отвлека и да те отнеса в стила на Рет Бътлър. Но надали щяхме да стигнем далеч с моите изтръпнали крака.

Джанет се опита да възкликне възмутено:

— Искаш да кажеш, че щеше да ме отведеш насила?

Ерик я взе в обятията си и ѝ отвърна с целувка, която замести галантното обещание в отговор на нейното учудване. Тя се впусна към него като огън към сухи подпалки.

— Нима щеше да е против желанието ти? — прошепна той, разтърсен от електричеството, което прониза тялото му при нейния допир.

— Не.

Тя се наведе към него, изгаряйки от копнеж да се усамотят, за да продължат това, което бяха започнали толкова безразсъдно наред леденото стълбище. Внезапно над тях бликна поток от светлина и те останаха заслепени от лампите на площадката.

— Време е да се оттеглим — установи той и я поведе навън към колата.

Макар че беше в разрез с правилата на агенцията, Джанет помоли Ерик да шофира, понеже чувстваше, че щеше да ѝ бъде ужасно трудно да концентрира мислите си върху нещо друго, освен него. Щом влязоха в колата, тя веднага се сгуши в него и усети такова задоволство от това, че възприе забулени в мъгла свят, покрай който минаха, като най-красивото нещо, което някога бе виждала.

Не след дълго те пристигнаха на паркинга, който се намираше до пристанището на Саусалито. Джанет познаваше мястото благодарение на безбройните клиенти, които беше возила в тази артистична колония, но никога не бе имала щастието да дойде сама, за да се порови из скъпите, чудати магазини, или да поседне в някой от изисканите ресторанти, които предлагаха грандиозна панорама на Сан Франциско, простиращ се отвъд залива.

Публична тайна бе, че за да се живее в Саусалито бяха необходими пари — и то много пари. Макар и да нямаше специални познания в тази област, Джанет можеше да прецени, че всяка една от яхтите, които се виждаха от паркинга, струваше не по-малко от един милион и, още преди да бе излязла от колата, се чувстваше потисната от явното благосъстояние, което ги заобикаляше. Тя се опита да пропъди това усещане, но то се оказа по-силно от нея, така че когато Ерик заобиколи, за да поеме ръката ѝ и да я поведе към пристанището, тя трябваше да положи върховни усилия, за да успокои притесненото си дишане и да се усмихне.

Тъй като няколко пъти бе участвала в забавления на яхти, организирани от „Агенция за всякакви услуги“, Джанет имаше представа за главозамайващите цени дори и на най-малките съдове, покрай които минаха. Забеляза, че доста от по-големите лодки бяха по-внушителни от родната ѝ къща в Портланд. Търговската стойност на яхтите обаче не беше единственото, което я впечатли. По всичко личеше, че собствениците хвърляха още по-внушителни суми за поддържането на екипажи, които да управляват и почистват яхтите. Освен това, по нейна преценка, вероятно отиваше почти цялата ѝ едногодишна заплата, за да се плати наема за пристанището. Обхвана я коварно чувство, че не принадлежи към този свят, и че никога не ще

може да се приспособи към хората, които живееха в него. Знаеше, че нищо не я свързва с тях.

Докато се приближаваха към кея, погледът ѝ се плъзна още веднъж по крещящото изобилие и накрая се спря върху една разнебитена лодка, която според нея беше прекарала по-голямата част от съществуването си под, отколкото над водата. Не можа да си представи връзката на това бедно създание с богатите му роднини, но въпреки това изпита неясно влечение към дръзкото му, несъвместимо присъствие тук.

Ерик отвори една вратичка, която едва стигаше кръста му и водеше към стълбите, слизащи на по-ниското ниво, където се пазеха плавателните съдове. Продължиха да вървят дотогава, докато между тях и неугледната лодка остана само елегантен деветдесет и шестфутов модел на яхтата „Брауард Мотор“. Без да се замисля, Джанет се запъти към нея.

— Къде отиваш? — дръпна я Ерик. Тя го погледна с недоумение.

— Това не е ли твоята лодка?

— Моторницата? — изплю думата той, сякаш изчиствайки устата си от неприятен вкус.

— Искаш да кажеш... — ахна тя, вторачена в малката лодка, — че тази е твоята? — отблизо ѝ изглеждаше още по-невзрачна.

Ерик се обърна към „Обещание“ и се опита да я погледне през очите на Джанет. Предположи, че за човек, който не разбира от качеството на плавателните съдове, неговата яхта правеше доста отблъскващо впечатление в сравнение със съседите ѝ от стъклопласт. Въпреки това, неприкритият ѝ шок продължаваше да го безпокои.

— Разочарована ли си? — попита той, опитвайки се да скрие собственото си огорчение.

Тя погледна към лодката, а после към него.

— Шегуваш ли се? — почти изписка и се хвърли на врата му. — Направо съм във възторг. Човек, който е загубил толкова време да възстанови лодка като тази, никога няма да захвърли нещо, което е обичал, само защото е остаряло.

Ерик не разбра нищо от казаното, но и без това то не го интересуваше. Беше прекалено развълнуван от щастието, което отново се излъчваше от нея.

— Предполагам, че някой ден ще ми обясниш какво си искала да кажеш днес.

— Не е важно — отвърна тя и се повдигна на пръсти, за да го целуне. — О, Ерик, защо не ме доведе тук още в началото?

— Ако си спомняш, имахме проблеми с намирането на свободно време да те заведа, където и да е.

Не му беше необходимо да знае каква бе причината за нейното преобразяване сега. Единственото, което имаше значение в момента, бе това, че най-накрая тя беше разбрала кой и какъв бе той. Ерик се наведе и я вдигна на ръце. Бавно се завъртя в кръг, връщайки ѝ целувката и усещайки пламъка, който се разля по вените му. Беше убеден, че ако щастието можеше да се бутилира и да се консервира за бъдещето, този момент би им осигурил запаси за цял един живот.

Той я понесе към „Обещание“ и я свали чак когато стигнаха стълбите, слизащи надолу. Каза ѝ да почака, а сам тръгна напред, за да светне лампите, изгаряйки от нетърпение да види изражението на нейното лице при вида на това, което, според него, някога щеше да бъде техния дом.

Още при светването на лампите Джанет последва Ерик, но нещо я накара да спре на най-долното стъпало. Помещението грееше в невероятна топлина и красота, която зашеметяваше с контраста спрямо външния вид на лодката. Навсякъде се чувстваше уюта от истинската дървена облицовка и мебелировка, подновена от Ерик с изключителна любов и безкрайно усърдие. Предметите бяха подбрани така, че да излъчват гостоприемство с приглушените си земни тонове. Многоцветието в помещението се допълваше от тук-там останалите пожълтели и ръждясали кътчета и от зелените растения, разпръснати по ъглите и върху масите. В стената срещу стълбите беше вградена мраморна камина.

— Ерик, прекрасно е — простичко каза Джанет, неспособна да намери думи, подходящи за смесените ѝ чувства. Тя се приближи до него, обви ръка около кръста му и сведе лице към гърдите му. — Бях нечестна спрямо теб. Вместо да те видя такъв, какъвто си в действителност, аз се поддадох на предразсъдъците си към богатите хора. Изобщо не можах да те преценя.

— Това означава ли, че ще ми позволиш да ти помогна? — реши да опита той. Моментът не бе подходящ, но изпитваше отчаяна нужда

да приключи веднъж завинаги с проблемите между тях.

Тя настръхна отбранително. Знаеше, че няма да ѝ бъде лесно да се откаже от пълния контрол, който бе имала върху живота си до този момент, но се помъчи да направи първата крачка.

— Само ако и двамата приемем, че ще е във формата на заем.

— Който ще бъде опростен в деня на сватбата.

Тя отметна глава, за да погледне в очите му.

— А откъде ще знаеш, че не се женя за теб, само за да се отърва от дълга?

Той отвърна с усмивка на мошеническата ѝ логика.

— Джанет, след като трябваше да се боря толкова упорито, за да те накарам да приемеш пари от мен в началото, как бих могъл да си помисля след това, че ти ще се омъжиш за мен, за да се измъкнеш от връщането на заема? — Ерик се наведе и целуна подканващите ѝ устни. — Но ако чувството ти за финансова независимост ще те подтикне да дойдеш пред олтара по-скоро, първото нещо, което ще направя утре е, да прекратя атаките си към теб.

Тя разтвори устни, за да задълбочи това, което той бе започнал.

— О, Ерик... — въздъхна и се облегна на него, усещайки внезапно омекване в коленете. — Не ми остана и грам съпротивителна сила — всяка частица от мен е запълнена с любов.

Не бяха много мъжете, които се осмеляваха да имат толкова смели мечти, а още по-малко тези, които виждаха как тези мечти се превръщат в действителност. Ерик си помисли, че в момента бе един от тях. Беше чакал жената на своя живот доста по-дълго, отколкото хората считаха за приемливо, но никога не се беше отказвал от надеждата, че ще я срещне. Освен това, Джанет притежаваше всичко, дори повече от това, което бе приписал на своя идеал. Наведе се към нея и прошепна:

— Кажи го пак.

Тя знаеше, че ще му го каже и сега, и на следващия ден, и през всеки следващ ден от живота им, но усети, че сега трябваше и да го покаже. Обви ръце около врата му, притегли го към себе си и го дари с целувка, която не остави никакво съмнение за намеренията ѝ.

— Обичам стила ти, лейди — промълви той, помитайки я в шеметна прегръдка.

След което, като истински Рет Бътлър я понесе към спалнята, но за разлика от Скарлет, Джанет дори не помисли да се съпротивлява.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.